Seçim, America'nın hayatını tamamıyla değiştirmişti. Illéa'nın prensesi olmak için yarışmaya katıldığından beri, ilk aşkı Aspen'e hissettikleri ve Prens Maxon'a karşı gün geçtikçe artan ilgisi arasında kalmıştı.

Şimdi America için gerçekten de karar verme zamanı.

Savunduğu doğrular için mücadele zamanı.

İstediği gelecek için savaşma zamanı.

Sonsuza dek seveceği erkeği seçme zamanı.

Yayınlandığı tüm ülkelerde çok satanlar listesine hızlı bir giriş yapan *Sonsuza Dek*, *Beni Seç* ve *Elit*'ten sonra Seçim serisinin üçüncü kitabı. Uzun süredir serinin hayranları tarafından beklenen *Sonsuza Dek*'te Kiera Cass distopik fantazyayı peri masalıyla birleştiriyor ve unutulmaz bir finale imza atıyor.

www.dexkitap.com

ISBN 978-605-09-2075-8

9 786050 920758

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺ 21

SONSUZA DEK

KIERA CASS

DEX

SONSUZA DEK

KIERA CASS

gelir.

DEX

Sonsuza Dek

Özgün adı: *The One*
© 2014, Kiera Cass
Yazan: Kiera Cass

Çeviri: Derya İmer Aydınlık
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak uygulama: Cenk Yönder
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2014
ISBN: 978-605-09-2075-8
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

SONSUZA DEK

Kiera Cass

Callaway için

Kalbimdeki ağaç eve tırmanan ve
başının tacı olmama müsaade eden çocuk.



1. Bölüm

Tuğlalar pencereden içeri uçarak girdiğinde bu kez Büyük Oda'da bir başka adabı muaşeret dersine katlanıyorduk. Elise anında yere yattı ve yan kapıya doğru süründü, giderken tir tir titriyordu. Celeste, yüksek perdeden bir çığlık koyuverdi ve şimşek hızıyla odanın arka kısmına koştu, yağan camlardan zar zor kurtuldu. Kriss, kolumdan tutup beni çekiştirince ben de odadan çıkarken yanında koşmaya başladım.

Silvia, "Acele edin leydiler!" diye feryat etti.

Saniyeler içinde muhafızlar pencerelerin önünde dizilmiş ateş ediyorlardı ve ses patlamaları, kaçtığımızda kulaklarımda yankılanıyordu. Tabancalarla ya da taşlarla gelmiş olsalar da, ayırt edilmeksizin sarayın çevresinde en ufak bir agresiflik gösteren ölüyordu. Bu saldırılara karşı, daha fazla sabırları kalmamıştı.

Kriss, elbisesinin tek ucunu koluna dolayıp gözlerini koridorun sonuna diktiğinde, "Bu ayakkabılarla koşmaktan nefret ediyorum," diye söylendi.

Celeste, nefes nefese bir halde, "İçimizden biri buna alışmak zorunda kalacak," dedi.

Gözlerimi devirdim. "O kişi olursam, her gün spor ayakkabı giyerim. Çoktan aştım bunu."

Silvia, "Daha az konuşup daha fazla hareket edin!" diye bağırdı.

Elise, "Buradan alt kata nasıl ineceğiz?" diye sordu.

Kriss, oflayıp puflayarak, "Maxon'a ne olacak?" dedi.

Silvia, cevap vermedi. Onu, koridor labirenti boyunca takip ettik, alt kata inecek bir yol aradık, diğer tarafa muhafız üzerine muhafız yağmasını izledik. Onlara hayran kaldığımı fark ettim, insanlar için tehlikenin *geldiği yöne* koşmanın ne kadar cesaret gerektirdiğini merak ettim.

Yanımızdan geçen muhafızlar, kesinlikle birbirlerinden ayırt edilemeyecek gibiydi ta ki bir çift yeşil göz, gözlerimle buluşana dek. Aspen, korkmuş ya da irkilmiş gibi bile gözükmüyordu. Bir sorun vardı ve o, sorunu çözmek için yola çıkmıştı. İşte, o böyle biriydi.

Bakışmamız kısa sürmüştü ama yeterliydi. Aspen ile böyle olurdu. Saniyenin yarısı kadar bir sürede, tek bir kelime etmeden ona, *Dikkatli ol ve kendine iyi bak*, diyebilirdim. Ve hiçbir şey demeden, *Biliyorum, sen kendine göz kulak ol yeter*, diye cevap verirdi.

Söylemek zorunda kalmadıklarımızla ilgili rahatım yerinde olsa da yüksek sesle söylediklerimizle ilgili öyle bir şansım yoktu. En son konuşmamız, mutlu mesut geçmemişti. Sarayı terk etmek üzereydim ve Seçim'i aklımdan çıkartabilmek için bana biraz özel alan tanımasını istemiştim. Ve sonrasında kendimi burada kalırken bulmuştum ve nedeni hakkında ona hiçbir açıklama yapmamıştım.

Belki de bana karşı sabrı tükeniyordu, benimle ilgili sadece en iyi şeyleri görebilme yeteneği yok oluyordu. Bir şekilde bu durumu düzeltmeliydim. Aspen'siz bir hayat düşünemiyordum. Şimdi bile, Maxon'ın beni seçmesini umarken Aspen'siz bir dünyayı hayal edemiyordum.

Silvia, duvardaki gizli bir bölmeyi ittirerek, "İşte burada!" dedi.

Merdivenlerden aşağı inmeye başladık, Elise ve Silvia, en önden gidiyorlardı.

Celeste, "Lanet olsun Elise, hıza ayak uydur!" diye bağırdı. Bunu dediği için sinirlenmek istedim ama hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Karanlığa indiğimizde fareler gibi saklanırken kaybedeceğimiz saatlere kendimi hazırlamaya çalıştım. Devam ettik, bir adamın sesi bizi bastırana kadar olaydan kaçarken çıkardığımız sesler, ateş seslerini örtüyordu.

"Durun!" diye bağırdı.

Kriss ile birlikte dönüp üniformanın yavaş yavaş daha görünür olmasını bekledik. Aşağıdaki kızlara, "Bekleyin," diye seslendi Kriss. "Muhafızlardan biri."

Hızla nefes alıp vererek basamaklarda durduk. Adam, sonunda yanımıza geldi, o da nefes nefeseydi.

"Üzgünüm leydiler. Ateş açılır açılmaz asiler kaçtılar. Bugün savaşacak ruh halinde değildiler sanırım."

Silvia, kıyafetini düzeltmek için ellerini üzerinde gezdirirken adımıza konuştu. "Kral, güvenli olduğunu belirtti mi? Belirtmediyse, bu kızları çok tehlikeli bir pozisyona sokuyorsun."

"Baş Muhafız, konuyu açıklığa kavuşturdu. Eminim ki Majesteleri..."

"Kral adına konuşma bakalım. Haydi, leydiler, devam edin."

"Ciddi misin?" diye sordum. "Bir hiç uğruna oraya iniyoruz."

Bir asiyi olduğu yere mıhlayacak bir bakış attı bana ve ben de çenemi kapattım. Fazladan dersler vererek bilmeden de olsa aklımı Maxon ile Aspen'den uzaklaştırdığı için Silvia ile bir tür arkadaşlık kurmuştuk. Birkaç gün önce *Rapor*'da yaptığım ufak gösteriden sonra bu arkadaşlık hiçliğe karışmış gibi görünüyordu. Muhafıza dönerek devam etti. "Kralın resmi emrini

getir ve biz de geri dönelim. Yürümeye devam edin leydiler."

Muhafız ile öfkeli bir bakışı paylaştık ve yollarımızı ayırdık.

Silvia, yirmi dakika sonra başka bir muhafız gelip üst kata çıkmakta özgür olduğumuzu söylediğinde kesinlikle hiç pişman olmuş gibi değildi.

Tüm bu olanlara öyle sinir olmuştum ki Silvia'yı ya da diğer kızları beklemedim. Merdivenden yukarı çıktım, ilk katta bir yerlere geçtim ve hâlâ parmaklarımdan sarkan ayakkabılarımı tutarak odama giden yolda devam ettim. Hizmetçilerim ortalıkta yoktu ama yatağın üzerinde içinde bir zarf duran ufak, gümüş bir tabak beni bekliyordu.

Anında May'in el yazısını tanıdım ve zarfı yırtarak açıp kelimelerini yalayıp yuttum.

Ames,

Teyze olduk. Astra, mükemmel. Keşke burada olup onunla tanışabilseydin ama şu anda sarayda olman gerektiğini hepimiz anlıyoruz. Noel'de birlikte olabileceğimizi düşünüyor musun? O kadar da uzak değil! Kenna ile James'e yardım etmeye devam etmeliyim. Bebeğin bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum! İşte senin için bir fotoğraf. Seni seviyoruz!

May

Notun arkasındaki parlak fotoğrafı çekip aldım. Kota ile ben hariç, herkes fotoğraftaydı. Kenna'nın kocası James, eşinin ve şişmiş gözlü kızının üzerine eğilmiş, ışıltılar saçıyordu. Kenna, yatakta dik oturmuş, minik, pembe bir kundağı tutuyor, aynı ölçülerde heyecanlı ve bitap düşmüş görünüyordu. Annem ile babam, gururla parıldıyorlardı, May ile Gerad'ın hevesi ise fotoğraftan dışarı taşıyordu. Tabii ki Kota oraya gitmezdi; orada

olarak kazanabileceği hiçbir şey yoktu. Fakat ben, orada olmalıydım.

Ama orada değildim.

Buradaydım. Ve bazen, nedenini anlayamıyordum. Maxon, hâlâ Kriss ile vakit geçiriyordu, beni burada tutmak için yaptığı onca şeyden sonra bile. Asiler, yılmadan dışarıdan ve içeriden saldırıyorlar, kralın buz gibi sözleri de özgüvenime eşit derecede zarar veriyordu. Tüm bunlar olurken Aspen, etrafımda dönüyordu, saklamam gereken bir sırdı. Ve kameralar gelip geçiyor, insanları eğlendirmek için hayatlarımızdan birer parça çalıyorlardı. Her taraftan bir köşeye sıkıştırılmıştım ve hep önem verdiğim şeyleri kaçırıyordum.

Öfkeli gözyaşlarımı yutkunarak bastırdım. Ağlamaktan öyle bıkmıştım ki.

Bunun yerine, plan yapma moduna aldım kendimi. İşleri düzene sokmanın tek yolu, Seçim'i sonlandırmaktı.

Prenses olma arzumu ara sıra sorguluyor olsam da Maxon'ın prensesi olmakla ilgili kafamda tek bir şüphe yoktu. Bu olacaksa eğer, arkamı yaslanıp olmasını bekleyemezdim. Kralla olan son konuşmamı hatırlayarak hizmetçilerimi beklerken volta attım.

Zar zor nefes alıyordum, yani bir şeyler yemek boşuna olurdu. Fakat fedakârlığıma değecekti. İlerleme kaydetmem gerekiyordu ve bu hızlıca olmalıydı. Krala göre, diğer kızlar Maxon'ın gözünde üstünlük –fiziksel üstünlük– kazanıyorlardı ve ben bu alanda kızlarla karşılaştırılmak için açık ara fazla basit kalıyordum.

Sanki Maxon ile olan ilişkim yeterince karışık değilmiş gibi bir de güven problemim çıkmıştı. Ve bunun, sorular sormam mı yoksa sormamam mı gerektiği anlamına geldiğinden emin değildim. Diğer kızlarla fiziksel anlamda o kadar da ileri git-

mediğinden emin olsam da merak etmeden de duramıyordum. Daha önce hiç baştan çıkarıcı olmayı denememiştim –Maxon'la yaşadığım neredeyse her samimi an, kendiliğinden ortaya çıkmıştı– ama niyetimi ortaya koyarsam, onunla diğer kızlar kadar ilgilendiğimi net bir şekilde gösterebileceğimi umuyordum.

Derin bir nefes aldım, çenemi kaldırdım ve yemek salonuna girdim. Bilerek bir ya da iki dakika kadar geç kalmıştım, herkesin şimdiden yerine oturduğunu umuyordum. Bu noktada, haklıydım. Fakat reaksiyon umduğumdan da iyiydi.

Eğilerek selam verdim, bacağımı şöyle bir döndürdüm ki elbisenin neredeyse basenime kadar çıkan yırtmacı ortaya çıksın. Elbise, koyu kırmızı, askısız ve resmen sırtsızdı ve hizmetçilerimin tüm gece dikmek için büyü yaptıklarından neredeyse emindim. Gözlerimi lokmasını çiğnemeye bir son verdiğini fark ettiğim Maxon'ın gözleriyle buluşturarak ayağa kalktım. Birisi çatalını düşürdü.

Bakışlarımı yere indirerek ilerledim, Kriss'in yanındaki yerime kuruldum.

"Ciddi olamazsın America?" diye fısıldadı.

Başımı ona doğru çevirdim. "Pardon?" diye cevap verdim, şaşırmış gibi yaptım.

Elindeki çatalı bıraktı ve gözlerimizi birbirimize diktik. "Ucuz görünüyorsun."

"Eh, sen de kıskanç görünüyorsun."

Taşı neredeyse gediğine koymuştum, çünkü yemeğine geri dönmeden önce biraz kızarmıştı. Kendi yemeğimden küçük lokmalar aldım, şimdiden umutsuzca daralmıştım. Önüme tatlı konduğunda Maxon'ı görmezden gelmeyi sonlandırmaya karar verdim ve umduğum gibi gözleri üzerimdeydi. Uzandı ve anında kulağına dokundu; ben de çekinerek aynısını yaptım. Bakışlarım hızla Kral Clarkson'a kaydı ve gülümsememeye ça-

lıştım. Sinirlenmişti, paçayı kurtarmayı başardığım bir başka hileydi bu da.

İzin alıp önden çıktım, Maxon'a elbisemin arkasına hayranlık duyması için bir fırsat tanıdım ve hızla odama gittim. Ardımdan odamın kapısını kapattım ve nefes alabilmek için çırpınırken anında elbisemin fermuarını indirdim.

Mary, hızla yanıma gelip, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Dili tutulmuş gibiydi. Hepsi öyleydi."

Lucy çığlık attı ve Anne gelip Mary'ye yardım etti. "Biz tutarız. Sadece içinden geçin," diye emretti. Ben de söylediği gibi yaptım. "Bu gece geliyor mu?"

"Evet. Ne zaman gelir emin değilim ama kesinlikle burada olacak." Yatağımın ucuna çöküp fermuarı açık elbisenin üzerimden düşmesine engel olmak için kollarımı mideme doladım.

Anne, bana üzgün bir ifadeyle baktı. "Birkaç saat daha rahatsızlık çekeceğiniz için üzgünüm. Buna değeceğine eminim ama."

Gülümsedim, acıyla başa çıkmada iyiymişim gibi görünmeye çalıştım. Hizmetçilerime, Maxon'ın dikkatini çekmek istediğimi söylemiştim. Biraz şansın yardımıyla bu elbisenin çok yakında yerde olacağını umduğum kısmı atlamıştım.

Lucy, hevesle dolup taşarak, "O gelene kadar kalmamızı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, sadece şu şeyin fermuarını tekrar kapatmama yardım edin. Bazı şeyleri gözden geçirmem lazım," diye cevap verdim, bana yardım edebilsinler diye ayağa kalktım.

Mary, fermuarı kavradı. "Nefesinizi tutun hanımefendi." İtaat ettim ve elbise beni tekrar içine hapsederken savaşa giden bir asker geldi aklıma. Farklı zırh, aynı fikir.

Bu gece, bir adamı alaşağı edecektim.



2. Bölüm

Balkon kapılarını açıp tatlı havanın odama dolmasına izin verdim. Aralık ayında da olsak, esinti ılıktı ve tenimi gıdıklıyordu. Artık yanımızda muhafızlar olmadan dışarıya çıkmamız yasaktı, yani bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Odada hızla dolandım, mumları yaktım, ortamı davetkâr bir hale sokmaya çalıştım. Kapıya vuruldu ve ben de kibriti söndürüp aceleyle yatağıma yöneldim, bir kitap kaptım ve elbisemi etrafıma yaydım. *Tabii ya Maxon, ben kitap okurken hep böyle gözükürüm.*

"İçeri girin," diye lütfettim, sesim, zar zor duyulacak kadar yüksekti.

Maxon, içeri girdi ve ben de zarifçe kafamı kaldırıp loş ışıkla aydınlanan odamı tararken gözlerindeki merakı fark ettim. Sonunda, bana odaklandı, bakışları açıkta kalan bacağımdan yukarı kaydı.

"İşte buradasın," dedim, kitabı kapattım ve onu karşılamak için ayağa kalktım.

Kapıyı kapattı ve içeri girdi, gözleri kıvrımlarıma kitlenmişti. "Bu gece muhteşem göründüğünü sana söylemek istedim."

Saçımı omuzumun üzerine savurdum. "Ah, bu şey mi? Dolabımın bir köşesinde öylece duruyordu."

"Dolabından çıkarttığına memnun oldum."

Parmaklarımı, parmaklarına doladım. "Gel de yanıma otur. Son zamanlar seni pek görmedim."

İç çekti ve dediğimi yaptı. "Bu konuda üzgünüm. O asi saldırısında birçok kişiyi kaybettiğimizden beri işler biraz gergin ve babamın nasıl olduğunu bilirsin. Ailelerinizi korumak için birçok muhafız gönderdik ve ordumuz iyice azaldı, yani normalden daha beter bir halde. Ve Seçim'i sonlandırmam için bana baskı yapıyor ama ben ayak diretiyorum. Bunu iyice düşünebilmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Yatağın ucunda oturduk ve ona iyice sokuldum. "Tabii ki. Bunu yöneten kişi, sen olmalısın."

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Bin defa söylediğimi biliyorum ama insanların beni zorlaması, beni çılgına çeviriyor."

Hafifçe dudaklarımı büzdüm. "Biliyorum."

Duraksadı ve ben, yüzünü okuyamıyordum. Baskı yapmadan nasıl bu işi ilerletebileceğimi düşünüyordum ama nasıl romantik bir an yaratılacağından da emin değildim.

"Aptalca olduğunu biliyorum ama hizmetçilerim bugün bana bu yeni parfümden sıktılar. Çok mu ağır?" diye sorup boynumu kaldırdım, böylece eğilip koklayabilecekti.

Yaklaştı, burnu tenimin yumuşak bir noktasına değdi. Omuzuma giden kıvrıma doğru, "Hayır canım, çok güzel," dedi. Sonrasında beni boynumdan öptü. Odaklanmaya çalışarak yutkundum. Belirli bir düzeyde kontrolün elimde olması lazımdı.

"Beğendiğine sevindim. Seni gerçekten özledim."

Elinin yılan gibi sırtıma dolandığını hissettim ve yüzümü eğdim. İşte oradaydı, gözleri gözlerimin içine bakıyordu, dudaklarımızın arasında santimler vardı.

Nefesini vererek, "Beni ne kadar özledin?" dedi.

Çok kısık sesiyle birleşen bakışları, kalp atışlarıma garip

şeyler yapıyordu. "Çok," diye fısıldadım. "Hem de çok."

Öne doğru uzandım, öpülmek için çırpınıyordum. Maxon, kendine güveniyordu, tek eliyle beni yaklaştırırken diğerini saçıma dolamıştı. Vücudum, öpücüğe kapılıp eriyip gitmek istiyordu ama elbise, beni durdurdu. Sonrasında aniden tekrar gerilip planımı hatırladım.

Ellerimi Maxon'ın kollarından aşağı gezdirip yeterli olacağını düşünerek parmaklarını elbisemin arkasındaki fermuara yönlendirdim.

Elleri, orada bir anlığına durdu ve fermuarı çözmesini tam söylemek üzereyken kahkahayı patlattı.

"Komik olan ne?" diye sordum, dehşete düşmüştüm, çaktırmadan nefesimi düzene sokmanın bir yolunu arıyordum.

"Yaptığın onca şey arasından bu, açık ara en eğlendiricisi!" Maxon, iki büklüm oldu, kahkaha atarken dizini dövüyordu.

"Pardon?"

Alnımdan sertçe öptü. "Denemeni görmenin nasıl bir şey olacağını hep merak etmiştim." Tekrar kahkaha atmaya başladı. "Üzgünüm; gitmem gerek." Ayağa kalkmasında bile eğlendiğini gösteren bir yön vardı. "Seninle sabah görüşürüz."

Ve sonrasında çekip gitti. Öylece gitti!

Yerin dibine girip orada öylece oturdum. Bunu başarabileceğimi nasıl düşünebilmiştim ki? Maxon, hakkımda her şeyi bilmiyor olabilirdi ama en azından, karakterimi biliyordu ve bu? Bu, ben değildim.

Gülünç elbiseye baktım. Fazlasıyla abartılıydı. Celeste bile bu kadar ileri gitmezdi. Saçım, fazlasıyla mükemmeldi, makyajım fazlasıyla ağırdı. Kapıdan içeri girdiği andan itibaren ne yapmaya çalıştığımı biliyordu. İç çekerek odada dolandım, mumları söndürdüm ve yarın onun yüzüne nasıl bakacağımı düşündüm.



3. Bölüm

Midemi üşüttüğümü söylesem mi diye düşündüm. Ya da yataklara düşüren bir baş ağrısı. Panik atak. Gerçekten, beni bu kahvaltıya gitmekten alıkoyacak herhangi bir şey.

Sonrasında Maxon'ı ve nasıl da hep cesur bir ifade takınmaktan bahsedişini hatırladım. Bu, benim güçlü yanlarımdan biri değildi. Fakat en azından alt kata inersem orada bulunmuş olursam, belki bana biraz kredi tanırdı.

Yaptıklarımdan bir kısmını silebilmek umuduyla hizmetçilerime, sahip olduğum en gösterişsiz kıyafeti giydirmelerini söyledim. Sadece bu talebimden yola çıkarak bir önceki gece hakkında soru sormamaları gerektiğini anladılar. Ilık Angeles havasında giyilenlerden daha yüksek bir boyun kısmı ve neredeyse dirseklerime kadar gelen kolları vardı. Çiçekli ve neşe doluydu, dün geceki kılık kıyafetin zıttıydı.

Yemek salonuna girdiğimde Maxon'a zar zor bakabildim ama en azından dik yürüdüm.

Sonunda ona bir bakış fırlattığımda beni izliyor, sırıtıyordu. Yemeğini yerken bana göz kırptı ve ben, tekrar başımı eğip omletimle ilgileniyormuş gibi yaptım.

Kriss, "Bugün seni giyinik gördüğüme sevindim," diye lafı yapıştırdı.

"Seni böylesine iyi bir ruh halinde gördüğüme sevindim."

Tısladı. "Sana neler olmuştu öyle?"

Moralim bozuldu, pes ettim. "Bugün, bunu yapamayacağım Kriss. Beni yalnız bırak yeter."

Bir anlığına sanki karşı saldırıya geçecekmiş gibi göründü ama sanırım buna değmezdim. Biraz daha dik oturup yemeğine devam etti. Dün gece herhangi bir derecede başarılı olabilseydim davranışlarımı haklı çıkartabilirdim; hal böyleyken, gururluymuşum gibi bile yapamıyordum.

Maxon'a bir daha bakma riskine girdim ve her ne kadar beni izlemiyorduysa da yemeğini parçalara bölerken hâlâ yüzündeki ukala ifadeyi bastırmaya çalışıyordu. Olan olmuştu. Böyle bir güne katlanmak zorunda değildim. Bayılmaya ya da midemi tutmaya ya da beni odadan çıkartabilecek bir şey yapmaya hazırlanırken içeri bir uşak girdi. Gümüş bir tabakta bir zarf taşıyordu ve Kral Clarkson'ın önüne koymadan önce başıyla selam verdi.

Kral, mektubu aldı ve hızla okudu. "Lanet Fransızlar," diye söylendi. "Üzgünüm Amberly, görünüşe bakılırsa bir saat içinde gideceğim."

Usulca, "Ticaret anlaşmasıyla ilgili bir sorun daha mı?" diye sordu.

"Evet. Aylar önce bunu hallettiğimizi sanıyordum. Bu konuda sert olmalıyız." Ayağa kalktı, peçetesini tabağına fırlattı ve kapıya yöneldi.

Maxon, ayağa kalkıp, "Baba," diye seslendi. "Gelmemi istemiyor musun?"

Dışarı çıkarken kralın oğluna bağırarak kendisini takip etmesini emretmemesi, talimat verme yönteminin genellikle böyle olduğunu gördüğümden bana garip gelmişti. Bunun yerine, Maxon'a döndü, gözleri soğuk bakıyordu ve sesi keskindi.

"Bir kral gibi davranmaya hazır olduğun zaman bir kralın tecrübe edeceklerini deneyimleyeceksin." Başka bir şey demeden çıkıp gitti.

Maxon, bir anlığına öylece durdu, babası onunla herkesin gözü önünde bu ses tonuyla konuşmayı seçtiği için şok olmuş ve utanmıştı. Yerine oturunca annesine döndü. "Dürüst olmam gerekirse uçmayı dört gözle beklemiyordum," dedi, gerginliği şaka yaparak geçiştirdi. Kraliçe, tabii ki gülümsemek zorunda olduğu için gülümsedi ve geri kalanlarımız durumu görmezden geldik.

Diğer kızlar, kahvaltılarını bitirmiş ve Kadınlar Odası'na geçmek için izin istemişlerdi. Sadece Maxon, Elise ve ben, masamızın başında kaldığımızda kafamı kaldırıp ona baktım. Aynı anda kulaklarımıza dokunduk, sonrasında da gülümsedik. Elise, sonunda gitti ve biz de etrafımızda temizlik yapan hizmetçiler ve uşakları umursamayarak odanın ortasında buluştuk.

"Seni yanına almaması, senin suçun değil," diye üzülerek belirttim.

"Belki de," diye takıldı. "Bana güven, ilk kez bana haddimi bildirmeye çalışmıyor ve bunu yapması için de milyonlarca haklı gerekçesi var. Bu sefer sırf inadına yaptıysa, şaşırmam. Kontrolü kaybetmek istemiyor ve bir eş seçmeye ne kadar yaklaşırsam, o kadar kontrolü kaybetme olasılığı artıyor. Gerçi asla gerçekten kontrolü bırakmayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Beni eve göndersen de olur. Asla beni seçmene müsaade etmeyecek." Hâlâ Maxon'a babasını kalmam için ikna ettikten sonra, onun beni nasıl köşeye sıkıştırdığını, koridorun ortasında nasıl tehdit ettiğini anlatmamıştım. Kral Clarkson, konuşmamız hakkında çenemi kapalı tutmam gerektiğini açıkça ortaya koymuştu ve ben, onu kızdırmak istemiyordum. Aynı zamanda bunu Maxon'dan saklamaktan nefret ediyordum.

"Ayrıca," diye ekleyip kollarımı kavuşturdum, "dün geceden sonra beni burada tutmaya gönüllü olduğunu hayal edemiyorum."

Dudaklarını ısırdı. "Kahkaha attığım için üzgünüm ama gerçekten, başka ne yapabilirdim ki?"

"Benim aklımda dolu fikir vardı," diye mırıldandım, hâlâ onu baştan çıkartma girişimimden dolayı utanıyordum. "Kendimi çok aptal hissediyorum." Başımı ellerimin arasına gömdüm.

Nazikçe, "Dur," dedi, sarılmak için beni kendine çekti. "Bunu söylediğimde bana güven, gerçekten baştan çıkartıcıydı. Fakat sen, öyle bir kız değilsin."

"Fakat öyle olmam gerekmez mi? Olduğumuz şeyin bir parçası gibi davranmalıyım değil mi?" Göğsünde sızlandım.

"Sığınaktaki geceyi hatırlamıyor musun?" dedi, sesi kısıktı.

"Evet ama orada resmen vedalaşıyorduk."

"Muhteşem bir hoşça kal deme yöntemi olurdu."

Geriye çekilip ona vurdum. Kahkaha attı, gerginliği yok ettiğine seviniyordu.

"Unutalım gitsin," diye önerdim.

"Pekâlâ," diyerek kabul etti. "Ayrıca, üzerinde çalışmamız gereken bir proje var, seninle benim."

"Öyle mi?"

"Evet ve babam gittiğine göre, beyin fırtınasına başlamak için uygun zamandayız."

"Pekâlâ," dedim, sadece ikimizin arasında kalacak bir şeyin parçası olacağımdan dolayı heyecanlıydım.

İç çekti, ne planlıyor diye düşünüp gerilmeme neden oldu. "Haklısın. Babam, seni onaylamıyor. Fakat bir şeyi başarırsak, kabullenmek zorunda kalabilir."

"Nedir o?"

"Seni, halkın favorisi yapmalıyız."

Gözlerimi devirdim. "Üzerinde çalışacağımız şey *bu* mu? Maxon, bu asla gerçekleşmeyecek. Marlee'yi kurtarmaya çalıştıktan sonra Celeste'in dergilerinden birinde bir anket gördüm. İnsanlar bana zar zor katlanabiliyor."

"Fikirler değişir. Tek bir anın seni o kadar aşağılara çekmesine izin verme."

Hâlâ umutsuzdum ama ne diyebilirdim ki? Eğer tek seçeneğimse, en azından denemek zorundaydım.

"İyi," dedim. "Fakat sana söylüyorum, bu işe yaramayacak."

Yüzünde yaramaz bir gülücükle iyice yaklaştı ve beni usulca, uzunca öptü. "Ve ben de sana *işe yarayacak* diyorum."



4. Bölüm

Kadınlar Odası'na girerken düşüncelerim, Maxon'ın yeni planına odaklanmıştı. Kraliçe, henüz gözükmemişti ve kızların hepsi pencerelerin başında toplanmış kahkahalar atıyorlardı.

Kriss, telaşla, "America, buraya gel!" dedi. Celeste bile arkasını dönüp gülümsedi ve el sallayarak beni çağırdı.

Beni neyin beklediğine dair tedirgin olsam da hemen kalabalığa karıştım.

Tiz perdeden "Aman tanrım!" diye haykırdım.

Celeste, "Biliyorum," diyerek iç çekti.

Orada, bahçede saraydaki muhafızların yarısı üstlerinde gömlek olmadan koşarak tur atıyorlardı. Aspen, bana tüm muhafızların güçlü kalmaları için aşı olduklarını söylemişti ama görünüşe göre vücutlarını zinde tutmak için de çok çalışıyorlardı.

Hepimiz Maxon'a adanmış olsak da sevimli çocukların görüntüsü, görmezden gelemeyeceğimiz bir şeydi.

Kriss, "Sarı saçlı çocuk," dedi. "Eh, sanırım, sarışın. Saçları çok kısa!"

Elise, bir diğer muhafız penceremizin önünden geçerken, "Ben, bunu beğendim," dedi usulca.

Kriss, kıkır kıkır güldü. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum!"

Celeste, "Ah, ah! Şu çocuk, oradaki yeşil gözlü," diyerek Aspen'i işaret etti.

Kriss, iç çekti. "Onunla Cadılar Bayramı'nda dans ettim ve yakışıklı olduğu kadar da komik."

Celeste, hava atarak, "Onunla ben de dans ettim," dedim. "Kesinlikle saraydaki en muhteşem muhafız."

Kahkahalarla gülmem gerekti. Eskiden onun Altı olduğunu bilse, nasıl hissederdi diye merak ettim.

Koşmasını izledim ve o kolların beni yüzlerce kez sardığını düşündüm. Aspen ile aramızda büyüyen mesafe, kaçınılmaz görünüyordu ama o anda bile sahip olduğumuz şeyin bir parçasını muhafaza etmenin bir yolu var mı diye merak ediyordum. Ya ona ihtiyacım varsa?

Kriss, "Peki ya sence America?" diye sordu.

Gerçekten gözüme takılan tek kişi Aspen'di ve ona karşı hissettiğim sızıdan sonra bu aptalca geliyordu. Soruyu geçiştirdim.

"Bilmiyorum. Hepsi hoş gibi."

"Hoş gibi mi?" Celeste, taklit etti. "Şaka yapıyor olmalısın! Bunlar hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkekler!"

"Gömleksiz dolanan bir avuç çocuk sadece," diye karşı çıktım.

"Evet, yakında sadece üçümüze bakmak zorunda kalacağın için neden bir anlığına tadını çıkartmıyorsun ki," diye tersledi.

"Her neyse. Maxon da gömleğini çıkarttığında bu çocuklar kadar güzel görünüyor."

"Ne?" Kriss, feryadı bastı.

Laf ağzımdan çıkar çıkmaz ne dediğimi fark ettim. Üç çift göz, üzerime odaklandı.

Celeste, "Tam olarak ne zaman Maxon ile üstsüzdünüz?" diye merakla sordu.

"Değildim!"

Kriss, "Ama o üstsüzdü, ha?" diye sordu. "Dünkü o tanrının cezası elbisenin nedeni bu muydu?"

Celeste'in ağzı açık kaldı. "Seni kaltak!"

"Pardon!" diye bağırdım.

"Eh, başka ne bekliyordun ki?" diye lafı yapıştırıp kollarını kavuşturdu. "Bize olanların hepsini anlatıp nerede hata yaptığımızı söylersen iyi olur."

Fakat bunu açıklamanın yolu yoktu. Maxon'ı soymak, romantik bir andan ibaret değildi ama babasının eliyle oluşan sırtındaki yaralara müdahale ettiğimi onlara söylemezdim. Tüm hayatını bu sırrı koruyarak geçirmişti. O anda ona ihanet etseydim, bu, sonumuz olurdu.

"Celeste, bir koridorda onunla yarı çıplaktı!" diye suçlayıp parmağımı ona doğrulttum.

Ağzı, aniden açıldı. "Nereden biliyorsun?"

Elise, dehşete düşerek, "Herkes Maxon'la çıplak mı kaldı?" diye sordu.

"Çıplak değildik!" diye bağırdım.

Kriss, kollarını uzatarak, "Tamam," dedi. "Bunu açıklığa kavuşturmalıyız. Maxon ile kim ne yaptı?"

Kimse ilk önce konuşmak istemediğinden herkes bir süre sessiz kaldı.

Elise, "Ben, onu öptüm," dedi. "Üç kere ama hepsi bu."

Kriss, "Ben, onu hiç öpmedim," diye itiraf etti. "Ama bu, benim tercihimdi. Müsaade etseydim, beni öperdi."

Celeste, şok olarak, "Cidden mi? Bir kere bile mi?" diye sordu.

"Bir kere bile öpmedim."

"Eh, ben onu çok öptüm." Celeste, saçını savurdu, utanmak yerine gurur duymaya karar vermişti. "En iyisi, bir gece koridorda olandı." Gözlerini bana dikti. "Yakalanma olasılığımızın

ne kadar heyecan verici olduğunu birbirimize fısıldayıp durmuştuk."

Sonunda tüm gözler üzerimdeydi. Kralın, diğer kızların belki de benim hazırlıklı olduğumdan daha kolay elde edilebilir davrandıklarını öne süren lafını düşündüm. Fakat o anda bunun, kendimi değersiz hissettirmek üzere kullandığı bir diğer silah olduğunu biliyordum. Durumu açıklığa kavuşturdum.

"Maxon'ın ilk öptüğü kişi bendim, Olivia değil. Kimsenin bilmesini istemedim. Ve aramızda birkaç... Samimi an daha yaşandı ve bu anlardan birinde Maxon'ın gömleği üzerinden çıktı."

"Çıktı mı? Büyü yoluyla kafasından uçup gitti yani?" Celeste, baskı yapıyordu.

"O çıkarttı," diye açıkladım.

Tatmin olmayan Celeste, konunun üzerine gitmeye devam etti. "O mu çıkarttı, yoksa *sen* mi çıkarttın?"

"Sanırım, ikimiz de çıkarttık."

Gergin bir andan sonra Kriss, tekrar lafa başladı. "Pekâlâ, artık hepimiz hangi noktada durduğumuzu biliyoruz."

Elise, "Hangi noktaymış bu?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi.

"Sadece demek istediğim," diye lafa başladım. "Tüm o yaşanan anlar, benim için gerçekten önemliydi ve Maxon'ı önemsiyorum."

Celeste, havlar gibi, "Bizim önemsemediğimizi mi ima ediyorsun?" dedi.

"*Senin* önemsemediğini biliyorum."

"Buna nasıl cüret edersin?"

"Celeste, elinde güç olan birini istemen sır değil. Maxon'dan yeterince çok hoşlandığına bahse girerim ama ona âşık değilsin. Taca erişmeye çalışıyorsun."

Reddetmeden Elise'e döndü. "Buna ne demeli? Zerre kadar duygu yansıttığını görmedim!"

Elise, hızla saldırıya geçerek, "Duygularımı ortalığa dökmem. Bir ara sen de bunu demelisin," dedi. Elise'in içinde bir tutam öfke ateşi görmek, onu daha çok sevmeme neden oldu. "Ailemdeki tüm evlilikler, görücü usulüdür. Başıma ne geleceğini biliyordum ve hepsi de bu. Maxon'a abayı yakmış olmayabilirim ama ona saygı duyuyorum. Aşk, sonradan da oluşabilir."

Kriss, anlayış göstererek konuştu. "Bu, aslında kulağa biraz üzücü geliyor Elise."

"Üzücü değil. Aşktan daha büyük şeyler vardır."

Lafı yankılanan Elise'e hepimiz bakakaldık. Sevdiğim için ailem için savaşmıştım ve Aspen için de. Ve şimdi düşüncesi beni korkutsa da Maxon'la ilgili tüm hamlelerimin –umutsuz derecede aptal hamleler olsa da– o histen güç aldığından emindim. Yine de ya ortada bundan daha önemli bir şey vardıysa?

Kriss, "Eh, söyleyeceğim: Onu seviyorum," diye patladı. "Onu seviyorum ve benimle evlenmesini istiyorum."

Önümdeki tartışmaya geri döndüm, eriyip halıya karışmak istedim. Ne başlatmıştım böyle?

Celeste, "Pekâlâ, America, öt bakalım," dedi.

Ağır aksak nefes alırken donup kaldım. Doğru kelimeleri bulmak, bir dakikamı aldı.

"Maxon, nasıl hissettiğimi biliyor ve önemli olan da bu."

Cevabıma karşılık gözlerini devirdi ama daha fazla üzerine gitmedi. Üzerine gitseydi, aynısını benim de ona yapacağımdan endişelendiğine şüphe yoktu.

Orada öylece durup birbirimize baktık. Seçim, aylardır devam ediyordu ve artık yarışmanın gerçek renklerini görebiliyorduk. Diğer herkesin Maxon'la ilişkisinin durumuna göz at-

mıştık –en azından ilişkinin bir yönüne– ve yan yana koyup gözden geçirebiliyorduk.

Dakikalar sonra kraliçe, bize iyi sabahlar dileyerek içeri girdi. Eğilerek selam verdikten sonra hepimiz dağıldık. Köşelere, kendi içimize. Belki de olması gereken buydu. Dört kız ve bir prens vardı ve yakında aramızdan üç kişi, sonbaharını nasıl geçirdiğini anlatan fazlasıyla ilgi çekici bir öyküyle buradan ayrılacaktı.



5. Bölüm

Alt kattaki kütüphanede dolanırken ellerimle oynuyor, aklımdaki kelimeleri birleştirmeye çalışıyordum. Diğer kızlardan duymadan önce Maxon'a olanları açıklamam gerektiğini biliyordum ama bu, konuşmaya can attığım anlamına da gelmiyordu.

İçeri girerken, "Tık, tık," dedi. Endişeli ifademi gördü. "Sorun nedir?"

O yaklaşırken, "Sinirlenme," diye uyardım.

Adımları yavaşladı ve yüzündeki endişe, korunaklı bir ifadeyle yer değiştirdi. "Denerim."

"Kızlar seni üstsüz gördüğümü biliyorlar." Dudaklarına kadar gelen soruyu anladım. "Sırtın hakkında hiçbir şey söylemedim," diye onu temin ettim. "Söylemek isterdim, çünkü şimdi büyük bir oynaşma festivalinin ortasında olduğumuzu düşünüyorlar."

Gülümsedi. "Ona dönüşmüştü zaten."

"Şaka yapmayı kes Maxon! Şu anda benden nefret ediyorlar."

Bana sarıldığında gözlerindeki ışık yok olmadı. "Teselli edecekse, kızmadım. Sırrımı koruduğun sürece benim için sorun değil. Gerçi onlara söylemene biraz şaşırdım. Bu konu nasıl açıldı ki?"

Başımı göğsüne gömdüm. "Sana söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Hımm." Yukarı aşağı hareket eden başparmağı, sırtımı okşuyordu. "Güven konusunda çalışmamız gerektiğini sanıyordum."

"Çalışıyoruz. Sana söylersem durumun daha beter olacağı konusunda bana güvenmeni istiyorum." Belki yanılıyordum ama Maxon'a yarı çıplak, terli muhafızları gözlediğimizi itiraf etmek, başımızı bir tür derde sokardı.

Sonunda, "Tamam," dedi. "Kızlar, beni kısmen giyinik olarak gördüğünü biliyorlar. Başka?"

Tereddüt ettim. "İlk öpücüğünü bana verdiğini biliyorlar. Ve ben de senin onlarla yaptığın ve yapmadığın her şeyi biliyorum."

Geri çekildi. "Ne?"

"Ağzımdan tüm o üstsüz olma bahsi çıkınca herkes parmaklarıyla birbirini göstermeye başladı ve her şey açığa kavuştu. Celeste'i öperek bir dünya vakit geçirdiğini biliyorum ve sana müsaade etseydi çoktan Kriss'i öpmüş olacağını da. Her şey ortaya saçıldı."

Eliyle yüzünü sıvazlayıp bunları idrak ederken birkaç adım attı. "Yani, artık kesinlikle özelim kalmadı, ha? Hiç mi? Çünkü dördünüz puan karşılaştırması yapmalıydınız değil mi?" Öfkesi, netti.

"Biliyorsun, dürüstlük konusunda endişelenen biri olarak, minnettar olmalısın."

Durdu ve gözlerini dikti. "Pardon?"

"Artık her şey ortada. Hepimiz, hangi noktada durduğumuzla ilgili gayet iyi birer fikir edindik ve ben, kendi adıma, şükrediyorum."

Gözlerini devirdi. "Şükretmek mi?"

"Sana karşı fiziksel anlamda Celeste ile neredeyse aynı nok-

tada durduğumu söyleseydin, asla dün geceki gibi üzerine gelmezdim. Nasıl yerin dibine girdiğimi biliyor musun?"

Suratını asıp tekrar yürümeye başladı. "Lütfen America, o kadar budalaca şeyler söyledin ve yaptın ki artık utanabildiğine bile şaşırıyorum."

Belki de daha basit bir eğitimle yetiştirildiğim içindi ama lafının tam etkisini hissetmem için bir saniye geçmesi gerekti. Maxon, hep benden hoşlanmıştı ya da öyle söylemişti. Diğer insanların yargılarına zıt düştüğünü biliyordum. Kendi yargılarına da mı ters düşüyordu?

Gözlerine bakamayarak usulca, "O halde, giderim," dedim. "Tüm o gömlek olayı ortaya çıktığı için üzgünüm." Yürümeye başladım, kendimi öyle küçük hissediyordum ki fark ettiğinden bile şüpheliydim.

"Haydi ama America. O anlamda demek..."

"Hayır, sorun değil," diye mırıldandım. "Kelimelere daha çok dikkat edeceğim."

Üst kata çıktım, Maxon'ın peşimden gelmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Gelmedi.

Odama vardığımda Anne, Mary ve Lucy, oradaydılar, çarşaflarımı değiştirip rafların tozunu alıyorlardı.

Anne, "Merhaba leydim," diyerek beni karşıladı. "Biraz çay ister misiniz?"

"Hayır, sadece gidip bir dakikalığına balkonda oturacağım. Herhangi bir misafir gelirse, onlara dinlendiğimi söyle."

Anne, biraz kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. "Tabii ki."

Temiz havayı içime çekerek biraz vakit geçirdim, sonrasında Silvia'nın bizim için hazırladığı okuma ödevinin üzerinden geçtim. Biraz kestirdim ve bir süreliğine kemanımı çaldım. Diğer kızlardan ve Maxon'dan kendimi sakındığım sürece ne yaptığım gerçekten umurumda değildi.

Kral saraydan uzakta olduğu sürece yemeklerimizi odamıza almamıza izin verilmişti, ben de öyle yaptım. Limonlu ve biberli tavuğumun yarısındayken kapıya vuruldu. Belki de paranoyaktım ama Maxon olduğundan emindim. Onu şu anda görebilmemin yolu yoktu. Mary ile Anne'i kaptım ve banyoya yöneldim.

"Lucy," diye fısıldadım. "Ona banyo yaptığımı söyle."

"Ona mı? Banyo mu?"

"Evet. İçeri girmesine izin verme," diye ona talimat verdim.

Ben kapıyı kapatıp arkasına kulağımı yaslarken Anne, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bir şey duyabiliyor musun?" diye sordum.

İkisi de kulaklarını kapıya yapıştırdılar, anlaşılabilir bir şey duyulacak mı diye beklediler.

Lucy'nin kapıdan geçen sesini duydum ama sonrasında kulağımı kapının aralığına koyduğumda konuşma çok daha netleşti.

Lucy, sakin kalarak, "O, banyoda Majesteleri," diye cevap verdi. *Maxon'dı.*

"Ah. Hâlâ yemekte olduğunu umuyordum. Belki birlikte yeriz diye düşünmüştüm."

"Yemek yemeden önce banyo yapmaya karar verdi." Dürüst olmadığı için rahatsız olduğundan sesinde hafif bir çatallanma vardı.

Haydi ama Lucy. Kendini toparla.

"Anlıyorum. Eh, işi bittiğinde belki de onu yanıma gönderebilirsin. Onunla konuşmak istiyorum."

"Aaa... Çok uzun bir banyo olabilir Majesteleri."

Maxon, duraksadı. "Ah. Pekâlâ. O halde, lütfen ona uğradığımı ve konuşmak isterse bana haber yollayabileceğini söyleyebilir misin? Ona saat hakkında endişe etmemesini söyle; gelirim."

"Evet efendim."

Uzun bir sessizlik oldu ve gittiğini düşünmeye başladım.

"Şey, teşekkür ederim," dedi sonunda. "İyi geceler."

"İyi geceler Majesteleri."

Gittiğinden emin olmak için birkaç saniye daha saklandım. Dışarı çıktığımda Lucy, hâlâ kapının başında duruyordu. Tüm hizmetçilerime bakıp gözlerinden okunan soruları gördüm.

Öylesine, "Sadece bu gece yalnız olmak istiyorum," dedim. "Aslında sanırım dinlenmeye çekilmeye hazırım. Yemek tepsimi götürebilirseniz, uyumak için hazır olurum."

Mary, "Birimizin kalmasını ister misiniz?" diye sordu. "Prense haber göndermeye karar verirseniz diye?"

Gözlerindeki umudu görebiliyordum ama onları yüz üstü bırakmak zorundaydım.

"Hayır, sadece biraz dinlenmem gerek. Maxon'la sabah görüşürüm."

Maxon ile aramızda yaşanacak bir şeylerin kaldığını bilerek yatağa girmek garipti ama o anda onunla nasıl konuşacağımı da bilmiyordum. Mantıklı gelmiyordu. Birlikte şimdiden acı tatlı çok şey yaşamıştık, bu ilişkiyi gerçek kılmak için çok çabalamıştık; gerçek olacaksa da hâlâ önümüzde uzun bir yol olduğu açıktı.

Şafak vaktinden önce rahatsız bir şekilde uyandım. Koridordan gelen ışık odama doluyordu ve bir muhafız içeri girerken gözlerimi ovuşturdum.

"Leydi America, uyanın lütfen," dedi.

Esneyerek, "Sorun nedir?" dedim.

"Acil bir durum var. Alt kata inmeniz gerekiyor."

Aniden kanım dondu. Ailem ölmüştü; biliyordum. Muhafızlar yollamıştık; evdekileri bunun mümkün olduğu yönünde

uyarmıştık ama asiler, çok fazla oluyorlardı. Aynı şey Natalie'ye de olmuştu. Asiler küçük kız kardeşini öldürdükten sonra Seçim'i kardeşsiz olarak terk etmişti. Artık hiçbirimizin ailesi güvende değildi.

Yatak örtülerini fırlatıp attım ve sabahlığım ile terliklerimi kaptım. Elimden geldiğince hızla koridordan geçip alt kata koştum, neredeyse iki kere basamaklarda tökezliyordum.

Birinci kata vardığımda Maxon oradaydı, bir muhafızla konuşmasına odaklanmıştı. Son iki gündür olan her şeyi unutarak ona koştum.

Ağlamamak için çabalayarak, "Hepsinin durumu iyi mi?" diye sordum. "Durum ne kadar kötü?"

"Ne?" diye sordu, beklenmedik bir şekilde beni kucakladı.

"Ebeveynlerim, erkek ve kız kardeşlerim. İyiler mi?"

Maxon, beni hızlıca kol hizasına getirdi ve gözlerimin içine baktı. "İyiler America. Üzgünüm; aklına ilk bunun geleceğini düşünmeliydim."

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Maxon, devam ederken biraz şaşkın görünüyordu. "Sarayda asiler var."

"Ne?" diye feryadı bastım. "Neden saklanmıyoruz?"

"Buraya saldırmak için gelmediler."

"O halde, *neden* buradalar?"

İç çekti. "Sadece Kuzey kampından iki asi. Silahsızlar ve özellikle benimle... Ve seninle konuşmak istiyorlar."

"Neden ben?"

"Emin değilim ama onlarla konuşacağım, yani sana da onlarla konuşmak için bir şans vermeyi düşündüm."

Kendime şöyle bir baktım ve elimi saçımda gezdirdim. "Geceliğimleyim."

Gülümsedi. "Biliyorum ama bu, gayet gayri resmi. Sorun olmaz."

"*Sen*, onlarla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Bu, kesinlikle sana kalmış bir şey ama neden bilhassa seninle konuşmak istediklerini merak ediyorum. Orada olmazsan, bana söyleyeceklerinden emin değilim."

Bunu kafamda ölçüp biçerken başımla onayladım. Asilerle konuşmak istediğimden emin değildim. Silahsız olsalar da olmasalar da muhtemelen benim olabileceğimden çok daha ölümcüldüler. Fakat Maxon bunu yapabileceğimi düşündüyse, belki de yapmalıydım...

"Pekâlâ," dedim, kendimi toparladım. "Pekâlâ."

"İncinmeyeceksin America. Söz veriyorum." Elleri, hâlâ üzerimdeydi ve parmaklarımı birazcık sıktı. Muhafıza döndü. "Yola önderlik et. Tabanca kılıfın açık kalsın, ne olur ne olmaz diye."

"Tabii ki Majesteleri," diye cevap verdi ve bizi bir köşeden geçirip iki kişinin etraflarında daha çok muhafızla birlikte dikildikleri Büyük Oda'ya götürdü.

Aspen'i kalabalıkta bulmam, birkaç saniyemi aldı.

Asilerden biri, "Köpeklerini geri çekebilir misin?" diye sordu. İnce uzun ve sarışındı. Çizmeleri, çamurla kaplıydı ve kıyafetleri, bir Yedinin giyebileceği gibiydi: Üzerine iyice otursun diye düzeltilmiş ağır bir çift pantolon ve yıpranmış bir deri ceketin altında yamalı bir gömlek. Boynunda o hareket ettikçe sallanan uzun bir zincirin ucunda paslı bir pusula vardı. Dehşete düşürmeyen bir şekilde paspal görünüyordu ki bu, beklediğim şey değildi.

Daha beklenmedik olan ise ona eşlik edenin bir kız olmasıydı. Kız da çizme giymişti ama sanki aynı anda hem işlevsel hem de modaya uygun olsun istiyormuş gibi erkeğin pantolonuyla aynı materyalden üretilmiş taytı ve eteği vardı. Etrafı muhafızlarla çevrili olmasına rağmen kalçası gururla bir yana kaymıştı. Yüzünü tanımasaydım bile ceketini hatırlardım. Kot kumaşındandı ve kesilmiş, üzerine işlenmiş yüzlerce çiçeğe benzeyen şekille kaplanmıştı.

Kim olduğunu hatırladığımı garantiye alarak bana hafifçe eğilerek selam verdi. İç çekmeyle kahkaha atma arasında bir ses çıkarttım.

Maxon, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Daha sonra," diye fısıldadım.

Şaşkın ama sakin bir şekilde beni rahatlatmak için elimi sıktı ve tekrar konuklarımıza yoğunlaştı.

Adam, "Size barış içinde geldik," dedi. "Silahsızız ve muhafızlarınız üzerimizi aradı. Mahremiyet istemenin uygunsuz kaçacağını biliyorum ama sizinle tartışacağımız, kimsenin duymaması gereken şeyler var."

Maxon, "Peki ya America?"

"Onunla da konuşmak istiyoruz."

"Ne amaçla?"

Genç adam, neredeyse ukala bir şekilde, "Yine," dedi, "bu adamların duyabileceği mesafeden uzaklaşmamız lazım." Oyunbaz bir şekilde eliyle odayı gösterdi.

"Onu incitebileceğinizi düşünüyorsanız..."

"Bizden şüphe ettiğini biliyorum ve iyi bir nedeni de var ama ikinizden birini incitmek için hiçbir sebebimiz yok. Konuşmak istiyoruz."

Maxon, bir anlığına düşündü. Muhafızlardan birine bakarak, "Sen," dedi, "masalardan biri ile dört tane sandalye çek. Sonrasında hepiniz, lütfen konuklarımıza biraz alan tanımak için geri çekilin."

Muhafızlar, itaat ettiler ve hepimiz rahatsız edici birkaç da-

kika boyunca sessiz kaldık. Masa sonunda köşedeki yığından çekilip etrafına ikişer sandalye konduğunda Maxon, çifte bize katılmaları için işaret verdi.

Biz yürürken muhafızlar geri çekildiler, tek söz etmeden odanın çevresine dağıldılar ve gözleri, sanki her an ateş edebileceklermiş gibi asilere yoğunlaşmıştı.

Masaya vardığımızda adam elini uzattı. "Doğru düzgün tanışmamız gerekmiyor mu?"

Maxon, yılgın bir bakışla gözlerini ona dikti ama sonrasında vazgeçti. "Maxon Schreave, hükümdarın."

Genç adam, kıs kıs güldü. "Onur duydum efendim."

"Ve sen de?"

"Bay August Illéa, hizmetinizdedir."



6. Bölüm

Maxon ile önce birbirimize sonra tekrar asilere baktık.

August, kıza doğru başını sallayarak, "Beni doğru duydunuz. Ben, bir Illéa'yım. Ve doğuştan. Bu da eninde sonunda evleneceğim kişi olacak," dedi.

Kız, "Georgia Whitaker," dedi. "Ve tabii ki seninle ilgili her şeyi biliyoruz America."

Bana bir kere daha gülümsedi ve ben de karşılık verdim. Ona güvendiğimden emin değildim ama kesinlikle nefret etmiyordum.

"Yani, babam, haklıydı." Maxon, iç çekti. Ona doğru baktım, şaşkındım. Maxon, Gregory Illéa'nın torunlarının etrafta dolandığını biliyordu yani? "Bir gün taç için geleceğini söylemişti."

August, bizi temin ederek, "Tacını istemiyorum," dedi.

Maxon, "İyi, çünkü bu ülkeyi yönetmeye niyetliyim," diye karşılığını verdi. "Bunun için yetiştirildim ve sen, buraya gelip de Gregory'nin büyük-büyük-büyükbaban olduğunu belirterek..."

"Senin, tacını istemiyorum Maxon! Monarşiyi yok etmek, Güneyli asilere daha uygun düşer. Bizim başka hedeflerimiz

var." August, masaya oturdu, sırtını yasladı. Sonrasında sanki kendi evine girmiş gibi kolunu sandalyelere atıp bizi oturmaya davet etti.

Maxon ile tekrar birbirimize baktık ve ona katıldık, Georgia da hızlıca bizi takip etti. August, bize bir süreliğine baktı, ya bizi gözlemliyor ya da nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Maxon, belki de bize yönetimin kimde olduğunu hatırlatarak gerginliği kırdı. "Biraz çay ya da kahve ister misin?"

Georgia'nın yüzü ışıldadı. "Kahve mi?"

Tutumuna rağmen Maxon, heveslendiği için ona gülümsedi ve bir muhafızın dikkatini çekmek için arkasını döndü. "Hizmetçilerden biriyle bize biraz kahve getirtebilir misin lütfen? Tanrı aşkına, kahvenin sert olduğundan da emin ol." Sonrasında tekrar August'a odaklandı.

"Benden ne istediğinizi hayal bile edemiyorum. Görünen o ki saray uykudayken gelerek bir noktaya parmak bastınız ve tahmin ediyorum ki bu ziyareti olabildiğince gizli tutmak isteyeceksiniz. Ne demeniz gerekiyorsa deyin. İstediğinizi size vereceğimi garantileyemem ama dinleyeceğim."

August, başıyla onayladı ve öne eğildi. "Onlarca yıldır Gregory'nin günlüklerini arıyoruz. Uzun bir zaman önce var olduklarını biliyoruz ve bu, açıklayamayacağım bir kaynak tarafından da yakın zamanda doğrulandı." August, bana baktı. "Ortaya çıkaran *Rapor*'daki sunumun değildi, bilesin diye söylüyorum."

Rahatlayarak nefesimi verdim. Günlüklerden bahsettiği saniyede sessizce kendime küfretmeye ve bunu Maxon'ın yaptığım aptalca şeylerin listesine ekleyeceği ana hazırlanmaya başlamıştım.

Maxon'a, "Monarşiyi alaşağı etmeyi hiçbir zaman istemedik," dedi. "Çok yozlaşmış bir şekilde ortaya çıkmış olsa da liderlik eden bir hükümdarın olmasıyla ilgili hiçbir sorunumuz yok, özellikle de bu lider sensen."

Maxon, kıpırtısızdı ama gururunu hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim."

"İstediklerimiz, diğer şeyler, belli başlı özgürlükler. Aday olarak sunulacak memurlar ve kast sistemini sonlandırmak istiyoruz." August, tüm bunları sanki kolaymış gibi söyledi. Sunumumun *Rapor*'da kesildiğini gördüyse, durumu iyice bilmesi gerekirdi.

Maxon, öfkeyle, "Sanki hâlihazırda kralmışım gibi davranıyorsun," dedi. "Bu olasılık dâhilinde olsaydı bile sana istediğini öylece veremem."

"Ama bu fikre açıksın?"

Maxon, ellerini kaldırdı ve masaya bırakıp öne uzandı. "Şu anda benim açık olmam, konuyla alakasız. Ben, kral değilim."

August, Georgia'ya bakarak iç çekti. Sözler olmadan iletişim kuruyorlarmış gibiydi ve aralarındaki rahat, içten havadan etkilendim. İşte buradaydılar, çok gergin bir durumdaydılar –girip de belki de çıkamayacaklarından şüphelendikleri bir durumda– ve birbirlerine olan hisleri, dışarıya taşmaya çok yakındı.

Maxon, "Krallardan bahsetmişken," diye ekledi, "neden America'ya kim olduğunu açıklamıyorsun. Eminim ki benden daha iyi bir iş çıkartırsın."

Maxon'ın bunu araya girmek, durumun kontrolünü ele geçirmek için bir yöntem bulmak için yaptığını biliyordum ama umursamıyordum. Anlamak için ölüp bitiyordum.

August, neşesizce gülümsedi. "Bu, ilginç bir hikâye," diye temin etti, ses tonundaki titreşim bu öykünün ne kadar heyecan verici olacağının ipucunu veriyordu. "Bildiğin gibi Gregory'nin

üç çocuğu oldu: Katherine, Spencer ve Damon. Katherine, bir prense evlendi, Spencer, öldü ve Damon, tahtın miras kaldığı tek kişiydi. Sonrasında Damon'ın oğlu Justin, öldü, kuzeni Porter Schreave, Justin'in yaklaşık üç sene öncesinde Seçim'i kazanan genç, dul eşiyle evlenerek prens oldu. Ve artık Schreaveler, kraliyet ailesiydiler. Illéaların daha fazla var olmaması gerekiyordu. Fakat biz, varız."

Maxon, "Siz mi?" diye sordu, ses tonu, sanki sayısını öğrenmeyi umuyormuş gibi ölçülüydü.

August, sadece başıyla onayladı. Tıkırdayan topuklar, hizmetçinin geldiğini duyurdu. Maxon, sanki August hizmetçinin duyabileceği şekilde bir şey söylemeye cesaret edecekmiş gibi tek parmağını dudağına götürdü. Hizmetçi, tepsiyi koydu ve hepimize kahve doldurdu. Kahve, gerçekten umurumda değildi –benim için fazla acıydı– ama uyanmama yardım edeceğini bildiğimden kendimi içmeye zorladım.

Ben daha bir yudum alamadan Maxon, şekerliği önüme uzattı. Sanki biliyordu.

Maxon, kahvesini şekersiz içerken, "Diyordun ki," diye lafı açtı.

August, dümdüz bir ses tonuyla, "Spencer, ölmedi," dedi. "Babasının ülkeyi ele geçirmek için ne yaptığını biliyordu, ablasının nefret ettiği bir adamla evlensin diye resmen satıldığını biliyordu ve aynısının kendisinden de beklendiğini biliyordu. Yapamadı, yani kaçtı."

"Nereye gitti?" diye sordum, ilk defa konuşuyordum.

"Akrabaları ve arkadaşları arasında saklandı, sonunda kendisi gibi düşünen insanlarla kuzeyde bir kamp kurdu. Orada hava daha soğuk, daha nemlidir ve yön bulmak o kadar zordur ki kimse bunu denemez. Çoğunlukla orada sessiz sakin yaşarız."

Georgia, onu dürttü, yüzünde biraz şok ifadesi vardı.

August'ın aklı başına geldi. "Sanırım, şimdi size bizi ele geçirmeniz için yolu tarif ettim. Asla memurlarınızdan ya da hizmetkârlarınızdan birini öldürmediğimizi ve ne olursa olsun onları incitmekten sakındığımızı hatırlatmak isterim. Tek yapmak istediğimiz, kast sınıflarını sonlandırmaktı. Bunu yapmak için Gregory'nin hep bize anlatıldığı gibi bir adam olduğunu kanıtlamamız lazımdı. Artık bu elimizde ve America yeterince ipucu verdiğinden istersek ortaya dökebileceğimizi düşünüyoruz. Gerçekten ortaya dökmüyoruz ama. Buna mecbur kalmadıkça."

Maxon, büyük bir yudum aldı ve fincanını masaya indirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu bilgiyle tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sen, Gregory Illéa'nın torunusun ama tacı istemiyorsun. Sadece kralın sunabilecekleri için buraya geldin ama dinleyici olarak beni ve Elit'lerden birini istedin. Babam burada bile değil."

August, "Biliyoruz," dedi. "Zamanlama bilinçli olarak yapıldı."

Maxon, oflayıp pufladı. "Tacı istemiyorsan ve sana veremeyeceğim şeyleri istiyorsan, neden buradasın?"

August ve Georgia, birbirlerine baktılar, belki de kendilerini en büyük istekleri için hazırlıyorlardı.

"Senden bunları istemeye geldik, çünkü senin mantıklı bir adam olduğunu biliyoruz. Tüm hayatın boyunca seni izledik ve bunu gözlerinde görebiliyoruz. Şu anda bunu görebiliyorum."

Bu sözlere karşılık çaktırmadan Maxon'ın tepkisini izledim. "Sen de kast sınıflarını sevmiyorsun. Babanın ülkeyi parmağında oynatması da hoşuna gitmiyor. Sadece dikkat dağıtmaktan ibaret olduğunu bildiğin savaşlara girmek istemiyorsun. Her şeyden çok da ömrün boyunca barış olsun istiyorsun.

Kral olduğunda işlerin gerçekten değişeceğini tahmin edi-

yoruz. Ve bunun için uzun bir süredir bekliyoruz. Daha fazla beklemek için de hazırlandık. Kuzeyli asiler olarak bir daha asla saraya saldırmamak ve Güneyli asileri durdurmak ya da yavaşlatmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza dair söz vermeye hazırız. Biz, senin bu duvarların arkasında göremediğin çok fazla şeyi görüyoruz. Eğer sonunda Illéa halkına kendi hayatlarını yaşama şansı verecek bir geleceğe yönelik çalışmaya hazır olduğunun sinyalini vermeye niyetliysen, sorgusuz sualsiz sana bağlılık yemini edeceğiz."

Maxon, ne diyeceğini biliyor gibi görünmüyordu, bu nedenle ben konuştum.

"Güneyli asiler ne istiyor ki? Hepimizi öldürmeyi mi?"

August, başını salladı ya da başıyla onayladı denemeyecek bir şekilde kafasını havada oynattı. "Bir kısmı bunu istiyor kesinlikle ama çatışacak kimseleri kalmasın diye. Nüfusun çoğu eziliyor ve bu gidişat, ülkeyi kendi başlarına yönetebilecekleri fikrini akıllarına getirdi. America, Beşsin; monarşiden nefret eden yeterince insan gördüğünü biliyorum."

Maxon, gözlerini bana doğru çevirdi. Kısaca başımla onay verdim.

"Tabii ki gördün. Çünkü en alttaysan tek seçeneğin, suçu en yukarıya atmaktır. Bu durumda iyi bir nedenleri de var; sonuçta onları iyileştirilme umudu olmayan bu hayata hapseden de Birdi. Güneyli asilerin başındakiler, müritlerini kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyleri, ancak monarşiden alabileceklerine ikna ettiler. Ama Güneyli asi liderliğinin yönetiminden çıkıp soluğu yanımda alan adamlarım oldu. Bir kere Güneyliler kontrolü ele geçirdiğinde hazineyi paylaşmak niyetinde olmayacaklarının net bilgisine sahibim. Tarihte bunun olduğu ne zaman görülmüş?

Planları, Illéa'yı yerle bir etmek, başa geçmek, bir dünya vaatte bulunmak ve herkesi şimdi olduğu yerde bırakmak. Çoğu insan için eminim ki daha beteri de olacaktır. Altılar ve Yediler, sadece asilerin gösteri amaçlı kullanacağı seçilmiş birkaç kişi hariç yükselmeyecekler. İkilerin ve Üçlerin elinden her şeyleri alınacak. Bu, bir grup insana adaletin yerine geldiğini hissettirecek ama hiçbir şeyi çözmeyecek.

O zihin uyuşturan şarkılarını şakımayan pop yıldızları yoksa, o halde, arkalarında çalacak müzisyenler de olmaz, albümlerle dolanıp duran çalışanlar da olmaz, müziği satan dükkan sahipleri de. Üstteki bir kişiyi alaşağı etmek, en alttaki binlerce kişiyi mahveder."

August, bir anlığına duraksadı, endişeyle dolup taşıyor gibi görünüyordu. "Yine en baştan Gregory gibi, sadece daha beteri olacak. Güneyliler, senin olabileceğinden çok daha gaddar olmaya hazırlandılar ve ülkenin tekrar düzene girme şansı da az. Yeni bir ismin altında yine eskisi gibi ezilecekler... Ve halkın, daha önce asla çekmedikleri kadar acı çekecek." Maxon'ın gözlerinin içine baktı. Aralarında biraz anlaşmış gibiydiler, belki de bu, yönetmek için doğdukları içindi.

"Tek ihtiyacımız olan bir sinyal ve işleri barış ve adalet içinde değiştirebilmen için her şeyi yapacağız. Halkın, bir şansı hak ediyor."

Maxon, masaya baktı. Zihnindeki tartışmayı hayal edemiyordum. Tereddütle, "Nasıl bir sinyal?" diye sordu. "Para mı?"

August, "Hayır," dedi, neredeyse kahkaha atacaktı. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla kaynağımız var."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sadece, "Bağışlar," diye yanıtladı.

Maxon, başıyla onayladı ama ben, şaşırmıştım. Bağışlar, onları destekleyen insanlar –kim bilir kaç kişi– olduğu anlamına gelirdi. Bu destekçiler de hesaba katıldığında Kuzeyli asi

gücü ne kadar büyüktü? Bu ikisinin gelip buraya istedikleri şeyi ülkenin kaçta kaçı istiyordu?

Maxon, sonunda, "Para değilse," dedi, "o halde, ne istiyorsun?"

August, başını bana doğru salladı. "Onu seç."

Maxon'ın bunu nasıl algılayacağını bildiğim için yüzümü ellerime gömdüm.

Sinirleri bozulana dek uzun bir süre sessizlik oldu. "Kimle evlenip kiminle evlenemeyeceğimi bana kimse söyleyemez! Üzerinde oyun oynadığın şey, benim hayatım!"

August'ın masanın karşısından kalktığını görebileceğim anda bakışlarımı çevirdim. "Ve saray da diğer insanların hayatlarıyla senelerdir oynuyor. Büyü Maxon. Sen, prenssin. Lanet tacını istiyorsan, o halde, başında tut. Ama o ayrıcalık, beraberinde sorumlulukları da getirir."

Muhafızlar, dikkatlice bize doğru yürüyorlardı, Maxon'ın ses tonundan ve August'ın agresif duruşundan dolayı alarma geçmişlerdi. Kesinlikle artık her şeyi duyabilirlerdi.

Maxon, ona karşı çıkmak için ayağa kalktı. "Eşimi sen seçmeyeceksin. İşte hikâyenin sonu."

August, tamamıyla etkilenmemiş bir şekilde geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "İyi! Bu işe yaramazsa, başka bir seçeneğimiz daha var."

"Kim?"

August, gözlerini devirdi. "İlkinde ne kadar sakin tepki verdiğini gördükten sonra sanki sana söylerim de."

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu ya da diğeri, gerçekten önemli değil. Bu planla aynı noktada duran bir partnerin olacağını bilmemiz gerekiyor sadece."

Köpürerek, "Adım, America, "dedim, ayağa kalkıp direkt gözlerinin içine baktım, "*bu* değil. Senin küçük devrimindeki bir oyuncak değilim. Illéa'daki herkesin istedikleri hayatı yaşama hakkı olmasından bahsedip duruyorsun. Peki ya ben? Peki ya benim geleceğim? Bu planda ben yer almıyor muyum?"

Bir cevap bekleyerek yüzlerini inceledim. Sessizdiler. Etrafımızı saran gergin muhafızları fark ettim.

Sesimi alçalttım. "Kastları yok etmeye tamamen gönüllüyüm ama oynanacak bir şey de değilim. Bir piyon arıyorsan, üst katta ona öylesine âşık olan bir kız var ki günün sonunda evlilik teklifi anlamına gelecekse istediğin her şeyi yapacaktır. Ve diğer ikisi... Görev ve prestij arasında onlar da oyuna vardırlar. Git onlardan birini kap."

Müsaade edilmesini beklemeden gitmek için döndüm, sabahlık ve terlik içinde elimden gelen en iyi şekilde kasırga gibi hızlandım.

Georgia, "America! Bekle!" diye seslendi. Beni yakalayana kadar kapıdan çıkmıştım. "Bir dakikalığına dur."

"Ne?"

"Üzgünüz. Âşık olduğunuzu düşünmüştük. Karşı çıkacağı bir şey istediğimizi fark etmedik. Kabul edeceğinden emindik."

"Anlamıyorsun. İtilip kakılmaktan ve birilerinin ona patronluk taslamasından o kadar bıktı ki. Yaşadıkları hakkında hiçbir fikrin yok." Gözlerimin dolduğunu hissettim ve kirpiklerimi kırparak geçiştirip Georgia'nın ceketindeki tasarıma odaklandım.

"Sandığından daha çoğunu biliyorum," dedi. "Belki her şeyi değil ama birçok şeyi. Seçim'i çok yakından izliyorduk ve ikiniz çok iyi anlaşıyor gibiydiniz. Senin yanında çok mutlu görünüyor. Ve sonrasında... Hizmetçilerini nasıl kurtardığını biliyoruz."

Bunun ne anlama geldiğini fark etmem için bir an geçmesi gerekti. Onların adına bizi kim gözetliyordu?

"Ve Marlee için ne yaptığını gördük. Savaştığını gördük. Ve

sonrasında birkaç gün önceki sunumun." Kahkaha atmak için durdu. "Onun için yürek gerekirdi. Yürekli bir kız, işimize yarardı."

Başımı sağa sola salladım. "Kahraman olmaya çalışmıyordum. Çoğunlukla cesur olmaya yaklaştığımı bile hissetmem."

"Yani? Karakterin hakkında ne düşündüğünün gerçekten önemi yok; karakterinle ne yaptığının önemi var. Diğerlerinin yanında en çok sen, başına gelecekleri düşünmeden doğru olanı yapıyorsun. Maxon'ın orada bazı harika adayları var ama işleri düzeltmek için ellerini kirletmeyeceklerdir. Senin gibi değil."

"Bunların birçoğu bencilliktendi. Marlee, benim için önemliydi ve hizmetçilerim de öyleler."

Daha da yaklaştı. "Ama o hamlelerin sonuçları olmadı mı?"

"Evet."

"Ve muhtemelen bu sonuçları da biliyordun. Ama kendi adlarına konuşamayanlar için harekete geçtin. Bu, özel bir şeydir America."

Bu, alışkın olduğumdan daha farklı bir övgüydü. Babamın bana güzel bir şarkıcı olduğumu ya da Aspen'in hayatında gördüğü en güzel şey olduğumu söylemesini kaldırabilirdim... Ama bunu? Neredeyse yerle bir oluyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, yaptığın bazı şeylerden sonra kralın kalmana müsaade ettiğine inanamıyorum. *Rapor*'daki onca şey..." Islık öttürdü.

Kahkaha attım. "Çok kızmıştı."

"Oradan sağ kurtulabildiğine şaşırmıştım!"

"Canımı dişime taktığım içindi diyebilirim sana. Ve çoğu zaman da tekmelenmemin an meselesi olduğunu hissediyorum."

"Ama Maxon senden hoşlanıyor, değil mi? Seni koruma şekli..."

Omuz silktim. "Çok emin olduğum günler oluyor ama sonrasında hiçbir fikrim olmadığı da oluyor. Bugün, güzel bir gün

değil. Dün de değildi. Ya da ondan önceki gün de, dürüst olmam gerekirse."

Başıyla onayladı. "Eh, yine de seni destekliyoruz."

"Beni ve bir başka kişiyi de," diye düzelttim.

"Doğru."

Yine diğer favorisi hakkında hiçbir ipucu vermedi.

"Ormandaki o selam da neyin nesiydi? Benimle dalga mı geçiyordun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Biliyorum, bazen davranışlarımız farklı görünüyor ama gerçekten kraliyet ailesini önemsiyoruz. Onları kaybedersek, Güneyli asiler kazanacaklar. Gerçek kontrolü ele geçirirlerse... Eh, August'ı duydun." Başını sağa sola salladı. "Neyse, gelecekti kraliçeme baktığımdan emindim, yani en azından bir selamı hak ettiğini düşünmüştüm."

Mantık yürütme şekli öyle budalacaydı ki tekrar kahkaha atmama neden oldu. "Yarışmadığım bir kızla konuşmanın ne kadar hoş olduğunu anlatamam sana."

Anlayışlı bir ifadeyle, "Biraz sıkmaya mı başladı yani?" diye sordu.

"Grup küçüldüğü için daha beter oldu. Demek istediğim, böyle olacağını biliyordum ama... Maxon'ın seçeceği kız olmaya çalışmaktan çıkıp *diğer kızları* seçmediğinden emin olmaya dönüştü gibi hissediyorum. Mantıklı geliyor mu bilmem."

Başıyla onayladı. "Geliyor. Ama işte adını buna yazdırmıştın."

Kıkır kıkır güldüm. "Aslında, yazdırmadım. Adımı yazdırmam için bir şekilde... Cesaretlendirildim. Prenses olmak istemiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Gülümsedi. "Tacı istememenin nedeni, muhtemelen takmak için en uygun kişi olduğundandır."

Gözlerimi ona diktim, kocaman açılmış gözlerinden buna şüphesiz inandığına ikna oldum. Daha fazlasını sormayı umuyordum ama Maxon ile August, Büyük Oda'dan çıktılar, şaşırtıcı derecede sakin görünüyorlardı. Tek bir muhafız, belirli bir mesafeden takip ediyordu. August, birkaç dakikalığına bile ayrı kalmak canını acıtmış gibi Georgia'ya bakıyordu. Belki de bugün burada olmasının tek sebebi buydu.

Maxon, "İyi misin America?" diye sordu.

"Evet." Gözlerinin içine bakabilme yeteneğim tekrar yok oldu.

"Gidip bugün için hazırlanmalısın," diye yorumda bulundu. "Muhafızlara gizlilik yemini ettirildi ve senden de aynısını bekliyorum."

"Tabii ki."

Sakin tavrımdan memnun olmamış gibiydi ama o anda başka nasıl davranmam gerekiyordu ki?

"Bay Illéa, benim için bir zevkti. Yakında tekrar konuşacağız." Maxon, elini uzattı. August, elini kolayca tuttu.

"İhtiyacın olan bir şey varsa, sormaya çekinme. Gerçekten senin tarafındayız Majesteleri."

"Teşekkür ederim."

"Georgia, haydi gidelim. Bu muhafızlardan bazıları biraz fazla tetik çekme meraklısı görünüyor."

Kıkır kıkır güldü. "Görüşürüz America."

Başımla onayladım, onu bir daha görmeyeceğimden emindim ve bu nedenle üzgündüm. Maxon'ın yanından geçti ve eliyle August'ın elini tuttu. Bir muhafızla birlikte sarayın açık kapılarından geçip Maxon ile beni fuayede yalnız bıraktılar.

Gözleri, gözlerime çevrildi. Bir şeyler mırıldandım ve üst katı göstererek harekete geçtim. Beni seçmesi konusundaki hızlı reddi, dün kütüphanedeki sözlerinin acısını tekrar hissettirmişti sadece. Sığınaktan sonra aramızda bir şekilde anlaşabildiğimizi düşünmüştüm. Fakat her şey, evvela Maxon'dan ne kadar hoşlandığıma karar verirken olduğundan daha karman çorman olmuş gibi geliyordu.

Bunun bizim için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordum. Ya da endişe etmek için ortada *biz* diye bir şey kaldığından.



7. Bölüm

Ben odama ne kadar çabuk gitmeye çalışsam da Aspen daha hızlıydı. Şaşırmamam lazımdı. Aspen, sarayı çok iyi biliyordu, muhtemelen şimdi bu onun için hiçbir şeydi.

Ne diyeceğimden pek emin olamayarak, "Hey," diye lafa başladım.

Hızla beni kollarının arasına aldı, sonrasında geri çekildi. "İşte benim kızım."

Gülümsedim. "Evet?"

"Onlara hadlerini bildirdin Mer." Aspen, hayatını riske atarak başparmağını yanağımda gezdirdi. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Hepimiz hak ediyoruz."

"Teşekkür ederim."

Gülümseyerek elini indirip Maxon'ın bana Yeni Asya'dan aldığı bilekliği kaldırıp altında duran, bana verdiği düğmeden yaptığım bilekliğe dokundu. Bu ufak hatıramıza bakarken gözleri hüzünlü gibiydi.

"Yakında konuşacağız. Gerçekten konuşacağız. Halletmemiz gereken çok şey var."

Bunu da söyledikten sonra Aspen, koridorda ilerledi. İç çektim ve başımı ellerimin arasına aldım. Reddettiğim için

Maxon'ı iyiden iyiye gözden çıkarttığımı mı sanmıştı? Onunla işleri tekrar canlandırmak istediğimi mi düşünüyordu?

Gerçi *zaten* Maxon'ı kendimden uzaklaştırmamış mıydım?

Dün Aspen'in hayatımda kalması gerektiğini düşünmemiş miydim?

O halde, neden her şey bana berbat geliyordu?

Kadınlar Odası'ndaki ruh hali, kasvetliydi. Kraliçe Amberly, oturmuş mektuplarını yazıyordu ve zaman zaman dördümüze baktığını da fark etmiştim. Dünden sonra birbirimizle etkileşime geçmemizi gerektirecek her şeyden kaçınıyorduk. Celeste'in bir dergi yığını vardı ve kanepeye yayılmıştı. Çok akıllıca bir hareketle Kriss günlüğünü almış ve yazmaya koyulmuştu, yine kendini kraliçenin yanında konumlandırmıştı. Bunu ben neden düşünememiştim ki? Elise, bir kutu çizim kalemi almış ve pencerenin önünde bir şey üzerinde çalışıyordu. Ben, kapının yakınındaki geniş sandalyede bir kitap okuyordum.

Durum böyleyken göz teması kurmamıza bile gerek yoktu.

Önümdeki kelimelere yoğunlaşmaya çalıştım ama çoğunlukla Kuzeyli asilerin ben olmazsam yerime kimi prenses olarak istediklerini merak ettim. Celeste, çok popülerdi ve insanların onu takip etmesini sağlamak kolay olurdu. Manipülasyon yapmaya ne kadar meyilli olduğunun farkındalar mı diye merak ettim. Benimle ilgili şeyleri biliyorlarsa, belki bunu da biliyorlardı. Celeste'de tahminimden fazlası mı vardı?

Kriss, tatlıydı ve bir süre önceki ankete göre halkın favorilerinden biriydi. Ailesinin pek bir etkisi yoktu ama hepimize kıyasla daha iyi bir prensesti. Böyle bir havası vardı. Belki de o büyük çekimin nedeni buydu; mükemmel değildi ama sevilebilecek biriydi. Benim bile Kriss'in izinden gitmek istediğim günler oluyordu.

En az şüphelendiğim kişi Elise'di. Maxon'ı sevmediğini ve görev nedeniyle burada olduğunu ortaya koymuştu. Görevden bahsettiğinde gerçekten ailesini ya da Yeni Asya kökenini kastettiğini, Kuzeyli asilerden bahsetmediğini düşünüyordum. Ayrıca, çok tepkisiz ve sakindi. İçinde başkaldırmaya yakın hiçbir şey yoktu.

Ve bu nedenle aniden favorilerinin o olduğu konusunda olumlu kanıya vardım. Rekabet etmek için en az çabalayan kişi gibiydi ve Maxon'a karşı soğukluğunu açıkça belirtmişti. Belki de denemesine *gerek yoktu* çünkü günün sonunda onu taca ulaştıracak oldukça geniş bir destekçi ordusu vardı.

Kraliçe aniden, "Bu kadarı yeter," dedi. "Hepiniz, buraya gelin." Küçük masasını ittirdi ve hepimiz gergin bir şekilde yanına giderken ayağa kalktı.

"Bir sorun var. Nedir?" diye sordu.

Birbirimize baktık, kimse açıklamak istemiyordu. Sonunda fazlasıyla mükemmel Kriss öttü.

"Majesteleri, bu yarışmanın ne kadar yoğun geçtiğini henüz fark ettik. Prens ile her birimizin hangi noktada durduğunun biraz daha farkındayız ve bunu kabullenip şu anda sohbet etmeyi arzulamak biraz zor geliyor."

Kraliçe, anlayışla başını salladı. "Ne sıklıkla hepiniz Natalie'yi düşünüyorsunuz?" diye sordu. Natalie gideli bir hafta bile olmamıştı. Onu neredeyse her gün düşünüyordum. Ayrıca Marlee'yi hep düşünüyordum ve aklıma gelişigüzel şekilde başka kızlar da geliyordu.

Elise, sessizce, "Daima," dedi. "Öyle neşeli biriydi ki."

Bunu söylerken dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Elise çok içine kapanık Natalie de kıpır kıpır olduğundan hep Natalie'nin Elise'in sinirine dokunduğunu sanırdım. Belki de bu, şu iki zıt kutbun birbirini çektiği türden bir arkadaşlıktı.

Kriss, "Bazen en ufak şeye bile gülerdi," diye ekledi. "Bu, bize de bulaşırdı."

Kraliçe, "Kesinlikle," dedi. "Ben de sizin olduğunuz yerdeydim ve nasıl zor olduğunu biliyorum. Yaptığınız şeyleri iki kere düşünüyorsunuz, onun yaptığı şeyleri de iki kere düşünüyorsunuz. Her sohbeti merakla gözden geçiriyor, cümleler arasında alınan nefeslerden anlam çıkartmaya çalışıyorsunuz. Bitap düşürücü."

Sanki herkesin omuzundan kalkan yükü görebiliyordum. Biri, bizi anlıyordu.

"Fakat şunu bilin: Aranızda ne kadar gerginlik olsa da ne zaman içinizden biri gitse içiniz sızlayacak. Başından geçen kızlar, özellikle Elit'ler hariç kimse bu deneyimi asla anlayamayacak. Savaşabilirsiniz ama bu, kız kardeşlerin yaptığı bir şeydir. Bu kızlar," dedi, hepimizi parmağıyla gösterdi, "ilk sene boyunca neredeyse her gün bir hata yapmaktan korkup desteklerine ihtiyaç duyarak arayacağınız kişiler olacaklar. Partiler verdiğinizde, bu isimleri konuk listesinin başına, ailenizin hemen altına koyacaksınız. Çünkü şu anda olduğunuz şey de bu. Bu ilişkilerinizi asla kaybetmeyeceksiniz."

Birbirimize baktık. Prenses olsaydım ve mantıklı bir bakış açısına ihtiyaç duyduğum bir durum olsaydı, önce Elise'i ararım. Maxon'la kavga ediyorsam, Kriss bana onunla ilgili her iyi şeyi hatırlatırdı. Ve Celeste... Eh, pek emin değildim ama bir konuda birileri bana sert olmam gerektiğini söyleyecekse, bu kişi, o olurdu.

"Yani, acele etmeyin," diye öğüt verdi. "Olduğunuz yere uyum sağlayın. Ve bırakın gitsin. Onu siz seçmiyorsunuz; o, sizi seçiyor. Bunun için diğerlerinden nefret etmenin bir anlamı yok."

Celeste, "En çok kimi istediğini biliyor musunuz?" diye sordu. Ve ilk kez sesinde endişeyi duydum.

Kraliçe Amberly, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bazen sanı-

rım tahmin edebiliyorum ama Maxon'ın hissettiği her şeyi anlıyormuşum gibi yapamam. Kralın kimi seçeceğini biliyorum ama hepsi bu."

"Siz kimi seçerdiniz?" diye sordum, sonrasında bu kadar cüretkâr olduğum için kendime küfrettim.

Nazikçe gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, kendime bunu düşünme fırsatı vermedim. İçinizden birini kızım gibi sevmek ve sonrasında kaybetmek, kalbimi kırardı. Buna dayanamazdım."

Gözlerimi aşağı çevirdim, bu sözlerin rahatlatmak için mi yoksa tam tersi için mi söylendiğinden emin değildim.

"İçinizden herhangi birini ailemde görmekten mutluluk duyacağımı belirteceğim." Gözlerimi yerden çektim ve her birimizin gözlerinin içine tek tek baktığını gördüm. "Şimdilik yapacak işlerimiz var."

Orada sessizce, bilgeliğini sindirerek durduk. En son Seçim'deki yarışmacılara bakmak, fotoğraflarını falan bulmak için hiç vakit ayırmamıştım. Birkaç isim biliyordum, çoğunun da sebebi yaşça büyük kadınların ben partilerde şarkı söylerken sohbetlerinde bu isimleri kullanmalarıydı. Asla benim için önemli olmamıştı; zaten bir kraliçemiz vardı ve bir kız çocuğuyken bile prenses olma fikri aklıma hiç gelmemişti. Fakat o anda kraliçeyi ziyarete gelen ya da Cadılar Bayramı için gelen kadınlardan kaçının eski rakibi, yeni yakın arkadaşı olduğunu merak ettim.

İlk önce Celeste uzaklaştı, tekrar kanepenin rahatlığına yöneldi. Kraliçe Amberly'nin laflarının onun için pek anlamı yok gibiydi. Nedense bu, benim için bardağı taşıran son noktaydı. Son birkaç gündür olan her şey tekrar içimi paramparça etti ve dağılmamın an meselesi olduğunu hissettim.

Eğilerek selam verdim. "Müsaade edin bana lütfen," diye

mırıldandıktan sonra aceleyle kapıya gittim. Bir planım yoktu. Belki gidip bir dakikalığına banyoda otururdum ya da yukarıdaki sayısız odadan birine kapanırdım. Belki de sadece odama gider ve gözyaşlarım tükenene kadar ağlardım.

Maalesef, evren bana karşı hareket ediyor gibiydi. Kadınlar Odası'nın hemen önünde Maxon ileri geri volta atıyor, bir bilmeceyi çözmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Bir yerlere saklanamadan beni gördü.

O anda yapmak istediklerim içinde bu, listemdeki son şeydi.

"Seni dışarı çağırsam mı diye düşünüyordum," dedi.

Kısaca, "Ne istiyorsun?" diye cevap verdim.

Maxon, orada öylece durup onu besbelli delirten bir şeyi söylemek için hâlâ cesaretini topluyordu. "Yani, beni mantık dışı bir şekilde seven bir kız mı var?"

Kollarımı kavuşturdum. Son birkaç günden sonra bu fikir değişikliğini önceden görebilmeliydim. "Evet."

"İki kişi değil mi?"

Gözlerimi ona çevirdim, neredeyse açıklamama ihtiyaç duymasından rahatsız olmuştum. *Nasıl hissettiğimi zaten bilmiyor musun?* diye bağırmak istedim. *Sığınağı hatırlamıyor musun?*

Fakat cidden benim de o anda onaya ihtiyacım vardı. Bu kadar hızla güvensiz hissetmemi sağlayacak ne olmuştu?

Kral. Diğer kızların yaptıklarıyla ilgili üstü kapalı lafları, üstün özelliklerini övmesi, kendimi küçük hissettirmişti. Ve bu hafta Maxon'la ilgili yanlış hamlelerim de üstüne binmişti. Bir araya getirilmemizin tek nedeni Seçim'di ama devam ettiği sürece de bir şeylerden emin olmanın yolu yoktu.

"Bana güvenmediğini söylemiştin," diye onu suçladım. "Geçen gün beni yerin dibine sokmayı bildin ve dün utanç kaynağı olduğumu söylemiş kadar oldun. Ve birkaç saat öncesine kadar

benimle evlenme fikri seni küplere bindirdi. Şu anda ilişkimize pek güvenmediğim için beni affet."

Tutkuyla ama öfkelenmeden, "Bunu daha önce hiç yapmadığımı unuttun America," dedi. "Senin kıyaslama yapacağın biri var. Nasıl tipik bir ilişkiye sahip olunacağını bile bilmiyorum ve sadece bir şansım var. Senin en azından iki tane oldu. Hatalar yapacağım."

"Hatalar umurumda değil," diye lafı yapıştırdım. "Belirsizlik umurumda. Geçen sürenin yarısında neler olup bittiğini anlayamıyorum."

Bir anlığına sessiz kaldı ve çok ciddi bir yol ayrımına geldiğimizi fark ettim. Çok fazla şeyi ima etmiştik ama daha fazla bu şekilde idare edemezdik. Sonunda birlikte olsak bile bu güvensizlikle dolu anlar bizi rahat bırakmazdı.

"Hep bunu yapıp duruyoruz," derken nefesimi verdim, bu oyunda yorulmuştum. "Yakınlaşıyoruz ve sonrasında bir şey oluyor ve her şey yerle bir oluyor ve sen asla bir karar veremiyor gibisin. Beni hep belirttiğin kadar çok istiyorsan, neden bu iş bitmedi?"

Her ne kadar beni umursamadığıyla ilgili onu suçlasam da öfkesi eriyip hüzne dönüştü. "Çünkü geçen zamanın yarısında başka birine âşık olduğundan emindim ve diğer yarısında da beni sevebileceğinden bile şüpheliydim," diye cevap verince, kendimi resmen berbat hissettirdi.

"Sanki şüphelenmek için sebeplerim olmadı mı? Kriss'e sanki dünyadaki cennetmiş gibi davranıyorsun ve sonrasında seni Celeste ile yakalıyorum..."

"Bunu açıklamıştım."

"Evet ama bilmek hâlâ canımı acıtıyor."

"Eh, ne kadar çabuk içine kapandığını bilmek de benim canımı acıtıyor. Bu da nereden çıktı?"

"Bilmiyorum ama belki de bir süreliğine beni düşünmeyi bırakmalısın."

Aniden sessizlik oldu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silktim. "Burada üç kız daha var. Tek şansınla ilgili bu kadar endişeliysen, üzerimde ziyan etmediğinden emin olmak isteyebilirsin."

Yürüyüp gittim, Maxon'a bana kendimi bu şekilde hissettirdiği için kızmıştım... Ve kendime de işleri çok daha beter hale soktuğum için kızmıştım.



8. Bölüm

Saray şekil değiştirirken izledim. Neredeyse bir gecede gür Noel ağaçları ilk katın koridoruna dizildiler, çelenkler merdivenlerden sarkıtıldılar ve çiçek aranjmanları, çobanpüskülü ya da ökseotu içerecek şekilde değiştirildiler. Garip olan, penceremi açtığımda hâlâ yaz sonu gibi hissettirmesiydi. Saray bir şekilde kar üretebilir mi diye merak ettim. Belki Maxon'a sorsaydım, bu konuyla ilgilenirdi.

Fakat belki de sormazdım.

Günler geçti. Maxon'ın tam da istediğim şeyi yapmasına kızmamaya çalıştım ama aramızdaki mesafe buz kesilirken gurur yaptığım için pişman oldum. Zaten olacağı var mıydı diye merak ettim. Yanlış şeyi söylemek, yanlış seçimi yapmak kaderimde mi yazıldı? Maxon istediğim kişi olsaydı bile gerçekleşmesi için asla kendimi uzun süreliğine toparlayamayacaktım.

Tüm bu olanlardan bıkmıştım; Aspen sarayın kapısından girdiğinden beri yüzleştiğim sorun aynıydı. Ve canımı yakıyordu, beni paramparça ediyor, aklımı çok karıştırıyordu.

Öğleden sonraları sarayda dolaşmaya başlamıştım. Bahçelere çıkmamıza müsaade edilmediğinden günler boyu Kadınlar Odası'nda kalmak, fazlasıyla sınırlayıcıydı.

Yürürken değişimi hissetmiştim. Sanki görünmez bir tetik, saraydaki herkesi ateşlemişti. Muhafızlar, biraz daha kaskatıydılar ve hizmetçiler biraz daha hızlı yürüyorlardı. Ben bile kendimi garip hissediyordum, sanki birkaç dakika öncesine kıyasla burada o kadar da hoş karşılanmıyordum. Hissettiğim şeyin ne olduğunu anlayamadan kral, ardında ufak bir ekiple köşeden döndü.

Sonrasında her şey mükemmel bir şekilde netleşti. Yokluğu sarayı daha sıcak bir yere dönüştürmüştü ve artık eve döndüğünden tekrar hepimiz kaprisleriyle karşı karşıyaydık. Kuzeyli asilerin Maxon için heyecanlanmasına şaşmamalıydı.

Kral yaklaşırken eğilerek selam verdim. Yürürken tek elini kaldırdı ve ardındaki adamlar o yaklaşırken duraksadılar, bizi konuşmak için ufak bir hava baloncuğunun içinde bıraktılar.

"Leydi America, bakıyorum da hâlâ buradasınız," dedi, tebessümü ve sözleri, birbiriyle uyumsuzdu.

"Evet Majesteleri."

"Peki, yokluğumda nasıl davrandın?"

Gülümsedim. "Sessizdim."

"İşte uslu bir kız." Yürüyüp gitmeye davrandı ama sonrasında bir şeyi hatırladı ve geri geldi. "Kızlardan birinin ayrıldığı bilgisi, dikkatime sunuldu, katılım için para alan tek kişiniz. Elise, İkiler ve Üçler için ücretler kesildiği anda gönüllü olarak kendi payından vazgeçti."

Bu, beni şaşırtmadı. Elise, Dörttü ama ailesinin lüks otelleri vardı. Carolina'daki dükkân sahipleri gibi paraya muhtaç değillerdi.

"Bence, bu iş sonlanmalı," diye duyurdu, beni tekrar o ana geri döndürdü.

Yüzüm düştü.

"Elbette ki burada bulunma sebebin oğlumu sevmen değil

de ücretse." Gözleri, gözlerimi yakıp geçti, kararına karşı çıkmak için bana meydan okudu.

"Haklısınız," dedim, ağzımdaki kelimelerin hissinden nefret ettim. "Adil olur."

Pek didişme olmadığı için hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. "Anında bu konuyla ilgileneceğim."

Yürüyüp gitti ve beni orada kendim için üzülmemeye çalışırken bıraktı. Gerçekten, adildi. Çek alan tek kişi olmam, nasıl karşılanıyordu? Sonunda zaten bitecekti. İç çekerek odama yöneldim. Yapabileceğim en basit şey, eve mektup yazıp artık para gelmeyeceği konusunda onları uyarmaktı.

Kapımı açtım ve ilk defa hizmetçilerim tarafından tamamıyla görmezden gelindim. Anne, Mary ve Lucy, arka köşede üzerinde çalışıyor gibi göründükleri bir elbisenin etrafında dolanıyor, çalışma süreciyle ilgili atışıyorlardı.

Anne, "Lucy, bu ucu dün gece bitireceğini söylemiştin," dedi. "Yapmak için erkenden yanımızdan ayrılmıştın."

"Biliyorum, biliyorum. Başka şeyler çıktı. Şimdi yapabilirim." Gözleriyle yalvarıyordu. Lucy, zaten biraz hassastı ve Anne'in sert tavrının bazen onu etkilediğini biliyordum.

Anne, "Bugünler de fena halde başka şeylerle meşgulsün," diye yorumda bulundu.

Mary, ellerini kaldırdı. "Sakinleş. Rezil etmeden elbiseyi bana ver."

Lucy, "Üzgünüm," dedi. "Şimdi almama müsaade et, ben de tamamlayayım."

Anne, "Aranızda neler dönüyor?" diye sordu. "Çok komik davranıyorsunuz."

Lucy, ona baktı, gözleri buz gibi donmuştu. Sırrı ne idiyse, paylaşmaktan ödü kopuyordu.

Boğazımı temizledim.

Başlarını benden tarafa çevirdiler, karşılık olarak eğilip selam verdiler.

"Neler olduğunu bilmiyorum," derken onlara doğru gittim, "ama kraliçenin hizmetçilerinin bu şekilde tartıştığından oldukça şüpheliyim. Ayrıca, yapılacak iş varsa, vakit öldürüyoruz."

Hâlâ öfkeli olan Anne, parmağını Lucy'ye doğrulttu. "Ama o..."

Elimin ufak bir hareketiyle onu susturdum, bunun bu kadar kolay işe yaradığına biraz şaşırdım.

"Tartışma yok. Lucy, neden onu bitirmek için çalışma odasına götürmüyorsun ve hepimiz de düşünecek bir ara vermiyoruz."

Lucy, mutlu mesut kumaşı kaptı, kurtulacağına öyle minnettardı ki resmen odadan koşarak çıktı. Anne, gidişini izledi, yüzü tamamıyla asılmıştı. Mary, endişeli görünüyordu ama tek bir kelime etmeden görev hissiyle çalışmak için gitti.

Odamın odaklanabilmem için fazlasıyla kasvetli olduğunu fark etmem için iki dakika geçmesi gerekti. Biraz kâğıtla bir kalem aldım ve alt kata yöneldim. Lucy'yi kurtararak doğru şeyi yaptım mı diye merak ettim. Olan bitenin üzerinden vakit geçmesine müsaade edersem, belki hepsinin durumu düzelirdi. Belki de araya girmem, bana yardım etme konusundaki düşüncelerini etkilerdi. Daha önce onlara hiç böyle patronluk taslamamıştım.

Kadınlar Odası'nın önünde duraksadım. Burası da doğru yer gibi gelmiyordu. Ana koridora doğru devam ettim, bir bankın yanında kuytu bir köşe buldum. Göze hoş geliyordu. Kütüphaneye koştum ve bir kitap bulup kaptım ve tekrar o köşeye gidip bankın yanındaki büyük bitkinin beni resmen sakladığını gördüm. Geniş pencere, bahçeye bakıyordu ve bir anlığına

saray o kadar da küçük gelmedi. Pencereden uçan kuşları izledim ve ebeveynlerime en kibar yoldan artık çek gönderilmeyeceğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Maxon, gerçek bir randevuya çıkabilir miyiz? Sarayın dışında bir yerlerde?" Anında Kriss'in sesini tanıdım. Hımm. Kadınlar Odası, sonuçta o kadar da dolu olmayabilirdi.

Cevap verirken sesine yansıyan tebessümü duyabiliyordum. "Keşke çıkabilseydik tatlım ama işler sakinken bile bu zor olurdu."

Sevgi dolu bir şekilde, "Seni, prens olmadığın bir yerde görmek istiyorum," diye mızıkçılık etti.

"Ah ama ben, her yerde prensim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu sana sunamadığım için üzgünüm, gerçekten. Sanırım, seni, Elit olmadığın bir yerde görmek hoş olurdu. Fakat yaşadığım hayat bu."

Sesi, biraz hüzünlendi.

"Pişmanlık duyacak mısın?" diye sordu. "Hayatının geri kalanında da bu, böyle olacak. Duvarlar güzel ama sonuçta duvar işte. Annem, nadiren, senede bir ya da iki kere saraydan çıkar." Saksıdaki bitkinin kalın yaprakları arasında tamamıyla fark etmeden yanımdan geçip gitmelerini izledim. "Ve halkın şu anda her şeye karıştıklarını düşünüyorsan, izledikleri tek kız olduğunda daha beteri olacak. Bana karşı hislerinin derin olduğunu biliyorum. Bunu her gün hissediyorum. Fakat benimle birlikte gelen hayattan haberin var mı? Bunu istiyor musun?"

Maxon'ın sesi yok olmadığına göre koridorda bir yerlerde durmuş gibiydiler.

Kriss, "Maxon Schreave," diye lafa başladı, "burada olmam bir fedakârlıkmış gibi konuşuyorsun. Her gün seçildiğim için *minnet* duyuyorum. Bazen hiç tanışmamış olsak nasıl olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum... Bu olmadan bir ömür geçirmektense seni şimdi kaybetmeyi tercih ederim."

Sesi kalınlaşıyordu. Ağladığını sanmıyordum ama yaklaşmıştı.

"Seni, güzel kıyafetler ve görkemli odalar olmadan da isteyeceğimi bilmen gerekiyor. Seni taçsız da olsan isterdim Maxon. Sadece seni istiyorum."

Maxon'ın bir anlığına dili tutulmuştu ve ona sıkıca sarıldığını ya da artık akmış olabilecek gözyaşlarını sildiğini hayal edebiliyordum.

Usulca, "Bunu duymanın benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam. Asıl benim önemli olduğumu birilerinin bana söylemesi için ölüp bitiyordum," diye itiraf etti.

"Öylesin Maxon."

Aralarında bir an sessizlik oldu.

"Maxon?"

"Evet."

"Ben... Ben, daha fazla beklemek istediğimi sanmıyorum."

Pişman olacağımı bilsem de bu sözlerden sonra sessizce kâğıdımı ve kalemimi bıraktım, ayakkabılarımı çıkarttım ve koridorun ucuna koştum. Gizlice baktım ve Maxon'ın Kriss'in eli neredeyse takım elbisesinin ense kısmına değecek şekilde uzandığını gördüm. Öpüştüklerinde kızın saçı bir kenara düştü ve ilk öpücük için gayet iyi gidiyor gibiydi. Maxon'ın ilkinden daha iyiydi şüphesiz.

Tekrar köşeye çekildim ve bir saniye sonra kıkır kıkır güldüğünü duydum. Maxon, yarı zafer yarı rahatlama karışımıyla nefesini verdi. Hızla yerime doğru yürüdüm, ne olur ne olmaz diye tekrar kendimi pencereye çevirdim.

Usulca, "Bunu tekrar ne zaman yapabiliriz?" diye sordu.

"Hımm. Seni buradan odana götürmek için gerecek zaman kadar sonraya ne dersin?"

Koridorda ilerlediklerinde Kriss'in kahkahası yok oldu. Orada bir dakika boyunca oturdum, sonrasında kalemimi ve kâğıdımı aldım, artık kelimeleri daha kolay buluyordum.

Anne ve Baba,

Bugünlerde yapacak çok şey var, bunu kısa kesmem lazım. Elit olmanın getirdiği lükslere değil de Maxon'a olan bağlılığımı gösterme çabasıyla katılım için aldığım ücretten vazgeçtim. Ucu ucuna haber verdiğimi biliyorum ama şu ana kadar size verilen her şeyle birlikte isteyebileceğimiz pek fazla bir şey de kalmadı.

Umarım, bu haberden dolayı fazla hayal kırıklığına uğramazsınız. Sizi özledim ve yakında tekrar görüşeceğimizi umuyorum.

Hepinizi seviyorum.

America

9. Bölüm

Rapor, halkın gayet olaysız bir hafta geçtiğini görmesi için malzeme sıkıntısı çekiyordu. Fransa'ya yaptığı gezi hakkında kısaca güncelleme yapan kral sözü Gavril'e bıraktı. O da rahat tavırlarla, yarışmanın bu noktasında önemli görülmeyecek şeyler hakkında Elit'in geriye kalan kısmıyla röportaj yapmaya başladı.

Gerçi bize önemi olan bir şeyi sordukları son seferde kastları yok etmeyi önermiştim ve neredeyse yarışmadan atılıyordum.

"Leydi Celeste, prenses odasını gördünüz mü?" Gavril, neşeyle sordu.

Bana da aynı soruyu sormadığı için şükrederek kendi kendime sırıttım. Celeste'in mükemmel tebessümü, daha da büyümeyi başardı ve cevap vermeden önce oyunbaz bir tavırla saçını omuzuna doğru savurdu.

"Eh, Gavril, henüz değil. Ama bu ayrıcalığı kazanabilmeyi kesinlikle umuyorum. Tabii ki Kral Clarkson, bize kalacak en güzel yerleri sundu, zaten sahip olduklarımızdan daha iyisini hayal edemiyorum. Aa... Yataklar öyle..."

Celeste, gözleri iki muhafızın aceleyle stüdyoya daldıklarını yakalayınca biraz bocaladı. Koltuklarımız öyle bir şekilde düzenlenmişti ki krala doğru koştuklarını görebiliyordum ama

Kriss ile Elise, aksiyona sırtlarını dönmüşlerdi. İkisi de çaktırmadan kafalarını çevirmeye çalıştılar ama bu onlar için durumu düzeltmedi.

"Lüks. Ve hayallerimin bile ötesinde olacak şey..." Celeste, tam olarak cevabına odaklanamadan devam etti.

Fakat görünüşe göre devam etmesine de gerek yoktu. Kral, ayağa kalktı ve gidip sözünü kesti.

"Hanımlar ve beyler, böldüğüm için özür dilerim ama bu, çok acil bir durum." Bir eliyle bir parça kâğıt tutarken diğer eliyle de kravatını düzeltti. Konuşurken kendine hâkimdi. "Ülkemizin doğumundan beri asi güçleri, toplumumuzun baş düşmanıydı. Yıllar içinde saraya saldırma biçimleri, sıradan insanlara saldırma biçimlerinden bahsetmiyorum bile, çok daha agresif bir hale büründü.

Görünüşe göre daha da dibe battılar. Çok iyi bileceğiniz üzere geride kalan Seçim'in dört genç leydisi, kastın geniş bir kısmını temsil ediyorlar. Bir İki, bir Üç, bir Dört ve bir Beşimiz var. Böylesine çeşitlilik gösteren bir grubumuz olması, bizi onurlandırıyor ama bu, asileri garip bir şekilde teşvik etmiş."

Kral, devam etmeden önce omuzunun üzerinden bize baktı. "Saraya yapılan saldırılara karşı hazırlıklıyız ve asiler halka saldırdığında da elimizden gelen en iyi şekilde araya giriyoruz. Ve kralınız olarak ben sizi koruyabileceğimi düşünseydim sizi endişelendirmezdim ama...

Asiler, kast sınıfına göre saldırıyorlar."

Kelimeler, havada asılı kaldı. Neredeyse dostane bir hareketle Celeste ile aramızda şaşkın bir bakış geçti.

"Uzun bir süredir monarşiyi sonlandırmak istiyorlardı. Bu genç kızların ailelerine yaptıkları güncel saldırılar, aşmaya hazır oldukları mesafenin bir göstergesiydi ve biz, Elit'in sevdiklerini korumak için saraydan muhafızlar göndermiştik. Fakat

şimdi bu, yeterli değil. Eğer İki, Üç, Dört ya da Beşseniz –yani, bu leydilerle aynı kasttansanız– sırf bu gerçekten dolayı asilerin saldırısına maruz kalabilirsiniz."

Ağzımı kapattım ve Celeste'in nefes aldığını duydum.

Kral, ciddi bir şekilde, "Bugünden başlayarak asiler, İkilere saldırmaya ve işlerine daha alttaki sınıflara doğru devam etmeye niyetleniyorlar," diye ekledi.

Hiç tekin değildi. Ailelerimiz uğruna Seçim'i yarıda bıraktıramıyorlarsa, ülkenin çok geniş bir bölümüne gitmemizi istettirebilirlerdi. Ne kadar uzun süre dayanırsak o kadar çok insan *hayatlarını* riske attığımız için *bizden* nefret edecekti.

Gavril, sessizliği bozarak, "Bu, üzücü bir haber gerçekten kralım," dedi.

Kral, başıyla onayladı. "Bir çözüm arayacağız tabii ki. Fakat bugün beş farklı bölgeden sekiz saldırı raporu aldık, hepsi de İkilere yönelikti ve hepsi de en az bir ölümle sonuçlandı."

Ağzımın üzerinde donup kalan elim, kalbime kaydı. İnsanlar bugün bizim yüzümüzden ölmüşlerdi.

Kral Clarkson, "Şimdilik," diye devam etti, "evinizin yakınında kalmanızı ve mümkün olan her güvenlik önlemini almanızı öneriyoruz."

Gavril, "Fevkalade bir öğüt kralım," dedi. Bize döndü. "Leydiler, eklemek istediğiniz herhangi bir şey?"

Elise, belli belirsiz kafasını salladı.

Kriss, derin bir nefes aldı. "İkilerin ve Üçlerin hedef alındığını biliyorum ama evleriniz, daha alt kastın evlerinin çoğundan daha güvenli. İyi tanıdığınız bir Dört ya da Beş ailesini evinize alabilirseniz, bu, iyi bir fikir olacaktır diye düşünüyorum."

Celeste, başıyla onayladı. "Tehlikeye atılmayın. Kralın dediğini yapın." Bana döndü ve bir şey demem gerektiğini fark ettim. Rapor'dayken ve kendimi biraz kaybolmuş gibi hisse-

derken sanki bana sessizce öğüt verebilecekmiş gibi Maxon'a bakma eğilimim vardı. Bu alışkanlığa yenik düşerek gözlerini taradım. Fakat tek görülebilen şey olan çatık kaşlarıyla başını kucağına eğerkenki sarı saçını görebildim sadece.

Tabii ki halkı için endişeleniyordu. Fakat ortada vatandaşını korumaktan ötesi vardı. Gidebileceğimizi biliyordu.

Ve gitmemeli miydik? Sarayın stüdyosunun parlak ışıkları altında taburemde oturuyorum diye kaç tane Beş hayatını yitirecekti?

Fakat bu yükü ben –ya da kızlardan herhangi biri– nasıl göğüslenirdim? Onların canını alan biz değildik. August ile Georgia'nın bize dedikleri her şeyi hatırladım ve yapılabilecek tek bir şeyin olduğunu anladım.

Herhangi birine değilse de "Savaşın," dedim. Sonrasında nerede olduğumu hatırlayarak kameraya döndüm. "Savaşın. Asiler, zorbadırlar. İstediklerini yapmanız için sizi korkutmaya çalışıyorlar. Ve bunu yaparsanız ne olacak? Size nasıl bir gelecek sunacaklarını düşünüyorsunuz? Bu insanlar, bu tiranlar, aniden zalimliği bırakacak değiller. Onları güçlendirirseniz, bin kat daha beter olacaklar. Yani, savaşın. Elinizden nasıl geliyorsa öyle savaşın."

İçimden geçen kanı ve adrenalini hissettim, sanki asilere kendi başıma saldırmaya hazırdım. Artık burama gelmişti. Hepimizi dehşet içinde bırakıyorlar, ailelerimizi mağdur ediyorlardı. O Güneyli asilerden biri şu anda önümde olsaydı, koşup kaçmazdım.

Gavril, tekrar konuşmaya başladı ama o kadar öfkeliydim ki tek duyabildiğim kulaklarımda atan kalbimdi. Ben daha anlamadan kameralar kapandı ve ışıklar söndürüldü.

Maxon, babasına gitti ve kralın başını sallamasına neden olan bir şeyler fısıldadı.

Kızlar, ayağa kalktılar ve gitmeye başladılar.

Maxon, nazikçe, "Direkt odalarınıza gidin," dedi. "Akşam yemeği getirilecek ve ben de yakında hepinizi ziyaret edeceğim."

Onların yanından geçerken kral, tek bir parmağını koluma koydu ve bu ufak jestle durmamı istediğini anladım.

"Bu, pek akıllıca değildi," dedi.

Omuz silktim. "Yaptığımız şey, işe yaramıyor. Bunu yapmaya devam edin ve yönetecek kimseniz kalmasın."

Elini havada sallayıp beni gönderdi, yine benden bıkmıştı.

Maxon, usulca kapıma tıklatıp kendine içeri girme izni tanıdı. Hâlihazırda geceliğimleydim, yatağımda kitap okuyordum. Gelecek mi diye merak etmeye başlamıştım.

"Çok geç oldu," diye fısıldadım, gerçi rahatsız olacak kimse yoktu.

"Biliyorum. Diğer herkesle konuşmak zorundaydım ve son derece çaba gerektirdi. Elise, çok sarsılmış. Özellikle kendini suçluyor. Yarın ya da bir sonraki gün giderse şaşırmam."

Elise'e karşı cansız hislerini birden fazla kez ifade etmiş olsa da bunun ne kadar canını yaktığını görebiliyordum. Oturabilsin diye bacaklarımı göğsüme kadar çektim.

"Ya Kriss ile Celeste?"

"Kriss, neredeyse fazlasıyla iyimser. İnsanların dikkatli olacağına ve kendilerini koruyacağına emin. Onlara asilerin ne zaman ve nerede saldıracaklarını söylemenin bir yolu yokken bunun nasıl mümkün olacağını anlamıyorum. Tüm ülkeye yayılmışlar. Fakat o, umutlu. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet."

İç çekti. "Celeste, iyi. Endişeli tabii ki ama Kriss'in belirttiği üzere İkiler, tüm bunlar yaşanırken muhtemelen en güvende olacak kişiler. Ve o, hep azimlidir." Kendine kendine kahkaha

atarak yere baktı. "Genellikle de kalırsa ona kızarım diye endişeleniyor. Sanki eve gitmektense bunu tercih ettiği için onu suçlayabilirmişim gibi."

İç çektim. "İyi bir nokta. Tebaasının tehdit altında olmasından endişelenmeyen bir eş istiyor musun?"

Maxon, bana baktı. "Endişelisin. Diğer herkesin yaptığı şekilde endişelenmek için fazlasıyla akıllısın." Başını sağa sola salladı ve gülümsedi. "Onlara savaşmalarını söylediğine inanamıyorum."

Omuz silktim. "Çok fazla korkaklık ediyormuşuz gibi geliyor."

"Kesinlikle haklısın. Ve bu, asileri korkutup kaçırtır mı yoksa daha mı azimli kılar bilmiyorum ama oyunu değiştirdiğine hiç şüphe yok."

Doğruldum. "Nüfusu rastgele öldürmeye çalışan bir grup insanın oyun oynadığını söylemezdim."

Hızla, "Hayır, hayır!" dedi. "Bunu adlandıracak yeterince kötü bir kelime düşünemiyorum. Seçim'i kastetmiştim." Gözlerimi ona diktim. "Daha iyi ya da daha kötü anlamda olabilir ama halk, bu gece karakterini gerçekten gördü. Hizmetçilerini güvenli bir yere sürükleyen, haklı olduğunu düşündüğünde krala başkaldıran kızı görebiliyorlar. Artık Marlee'nin ardından koşmana herkesin bambaşka bir gözle bakacağına bahse girerim. Bundan öncesinde sadece tanıştığımızda bana bağıran kızdın. Bu gece asilerden korkmayan kız oldun. Artık hakkında daha farklı düşünecekler."

Başımı sağa sola salladım. "Benim yapmaya çalıştığım şey, bu değildi."

"Biliyorum. Seni halka olduğun gibi göstermeye yönelik yaptığım onca plana rağmen sonunda sen bunu içgüdülerine göre hareket ederek yaptın. Bu, sana çok uygun." Sanki tüm süre boyunca zaten bunu umması gerekiyormuş gibi gözlerinde bü-

yülenmiş bir ifade vardı. "Her neyse, bence, söylenecek doğru şeydi. Saklanmaktan daha fazlasını yapmamızın vakti geldi."

Yatak örtülerime baktım, parmağımı ucunda gezdirdim. Onayladığına sevinmiştim ama konuşma şekli –sanki bu da garipliklerimden biriymiş gibi– o anda fazlasıyla içten gelmişti.

Usulca, "Seninle kavga etmekten bıktım America," dedi. Bakışlarımı çevirdim ve Maxon devam ederken gözlerindeki samimiyeti gördüm. "Anlaşmazlık olması hoşuma gidiyor –aslında bu, seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri– ama artık tartışmak istemiyorum. Bazen biraz babam gibi öfkeli oluyorum. Bununla savaşıyorum ama işte orada duruyor. Ve sen!" derken kahkaha attı. "Sinirlendiğinde kudretlisin!"

Muhtemelen benimle aynı anda bir düzine şeyi hatırlayarak başını sağa sola salladı. Kasıklara ittirilen bir diz, kastla ilgili tüm o şeyler, Marlee'den bahsettiğinde Celeste'in patlamış dudağı. Kendimi hiç fevri bulmazdım ama görünüşe göre öyleydim. Gülümsedi ve ben de gülümsedim. Tüm hamlelerimi bu şekilde düşünmek biraz komikti.

"Diğerlerine bakıyorum ve adil davranıyorum. Yaptığım bazı şeyleri hissetmek, beni geriyor. Fakat bilmeni isterim ki hâlâ sana da bakıyorum. Sanırım şu ana kadar buna engel olamadığımı öğrenmişsindir." O anda bir yeniyetme gibi görünerek omuz silkti.

Hâlâ bana bakmasını istediğimi ona bildirerek doğru şeyi söylemek istedim. Fakat hiçbir şey doğru gibi gelmedi, ben de elimle elini tuttum. Orada sessizce oturup ellerimize baktık. İki bilekliğimle sanki çok ilgisini çekiyormuş gibi oynadı ve elimin üstünü başparmağıyla okşayarak biraz vakit geçirdi. Sadece ikimize özel durağan bir an geçirmek hoştu.

"Neden yarın günü birlikte geçirmiyoruz?" diye sordu.

Gülümsedim. "Bu, hoşuma gider."



10. Bölüm

"Yani uzun lafın kısası: Daha fazla muhafız mı?"

"Evet, baba. Çok daha fazla." Telefona doğru kahkaha attım, gerçi durum pek gülünecek gibi değildi. Fakat babamın en sert şeyleri bile hafifletme özelliği vardı. "Hepimiz burada kalıyoruz. Şimdilik yani. Ve İkilerle başladıklarını söyleseler de kimsenin dikkatsizlik etmesine müsaade etme. Turnerları ve Canvassları dikkatli olmaları yönünde uyar."

"Aaah kedicik, herkes dikkatli olmayı biliyor. Rapor'da dediklerinden sonra insanların tahmin edeceğinden daha cesur olacaklarını düşünüyorum."

"Umarım öyle olur." Ayakkabılarıma baktım ve komik bir anım aklıma geldi. Şu anda ayaklarımda mücevherli topuklular vardı. Beş ay önceyse dandik babetler giyiyordum.

"Beni gururlandırdın America. Bazen söylediklerine şaşırıyorum ama nedenini bilmiyorum. Sen, hep sandığından daha güçlüydün."

O anda sesinin tonu öyle içtendi ki onurlandım. Kimsenin düşüncesi, onun düşüncesi kadar önemli değildi.

"Teşekkürler baba."

"Şu anda ciddiyim. Her prenses öyle şeyler demezdi."

Gözlerimi devirdim. "Aaa baba, ben, prenses değilim."

Oyunbaz bir edayla, "Vakti geliyor," diye cevabı yapıştırdı. "Bundan bahsetmişken, Maxon nasıl?"

"İyi," dedim, elbisemin eteğiyle oynayarak. Sessizlik arttı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum baba."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Tam olarak neden?"

Bir anlığına düşündüm. "Gerçekten pek emin değilim. Fakat bir kısmı, bana kendimi olduğum gibi hissettirmesi sanırım."

Babam, "Hiç kendin gibi davranmadığını hissettin mi?" diye şaka yaptı.

"Hayır, bu... Hep sınıfımın farkındaydım. Saraya geldiğimde bile bir süreliğine kafayı buna takmıştım. Beş miydim Üç mü? Bir olmak istiyor muydum? Fakat artık hiç gözümde değil. Ve sanırım, bu, onun sayesinde. Gerçi beni yanlış anlama ama çok hata yaptığı da oldu."

Babam, kıs kıs güldü. "Ama onunla birlikteyken America olduğumu hissediyorum. Bir kast ya da proje değil. Onun da üstün olduğunu bile düşünmüyorum, cidden. O, sadece kendisi ve ben de sadece benim."

Babam, bir anlığına sessizdi. "Kulağa gerçekten hoş geliyor kedicik."

Babamla erkeklerden konuşmak, biraz tuhaftı ama evde Maxon'ı ünlü birinden çok bir insan olarak gören tek kişiydi; kimse onun anladığı gibi anlamazdı.

"Evet. Mükemmel değil gerçi," diye eklediğimde Silvia, başını kapıdan uzattı. "Hep bir şeyler yanlış gidiyormuş gibi hissediyorum."

Bana ciddi bir bakış fırlattı ve ağzıyla *kahvaltı* der gibi yaptı.

Başımla onayladım. "Eh, bu da sorun değil. Hatalar, sahici olduğu anlamına gelir."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım. Dinle baba, gitmem gerek. Geç kaldım."

"Geç kalmamalısın. Kendine iyi bak kedicik ve kısa sürede kız kardeşine mektup yaz."

"Yazacağım. Seni seviyorum baba."

"Seni seviyorum."

Kızlar kahvaltıdan sonra ayrılırken Maxon ile yemek odasında takıldık. Kraliçe, bana doğru göz kırparak geçti ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Fakat kral, hemen ardından geldi ve gözlerindeki bakış, devam eden kızarıklığı alıp götürdü.

Yalnız kalır kalmaz Maxon, yanıma geldi ve parmaklarını, parmaklarıma kenetledi. "Bugün ne yapmak istersin diye sorardım ama seçeneklerimiz, oldukça kısıtlı. Okçuluk yok, avcılık yok, ata binmek yok, dışarıda yapılacak hiçbir şey yok."

İç çektim. "Bir grup muhafızı yanımıza alsak bile mi?"

"Üzgünüm America." Bana hüzünlü bir tebessüm gönderdi. "Fakat bir filme ne dersin? Fevkalade manzarası olan bir şey izleyebiliriz."

"Aynı şey değil." Kolunu çekiştirdim. "Haydi. Gidip tadını en iyi şekilde çıkartalım."

"İşte bu," dedi. Sözleri kendimi iyi hissettirmişti, sanki bu işte birlikte gibiydik. Bu şekilde hissetmeyeli uzun süre olmuştu.

Koridora girdik ve penceredeki melodik tıkırtıları duyduğumda sinema salonuna giden merdivene yönelmiştik.

Başımı sese doğru çevirdim ve heyecanla nefes aldım. "Yağmur yağıyor."

Maxon'ın kolunu bıraktım ve elimi cama dayadım. Sarayda olduğum aylarda yağmur yağmamıştı ve hiç yağar mı diye merak

ediyordum. Artık bunu görebildiğim için kaçırdığımı anladım. Mevsimlerin gelip geçişini, her şeyin değişimini kaçırmıştım.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Maxon, arkamda durdu, tek kolunu belime doladı. "Diğerlerinin günü mahvettiğini söylediği bir şeyde güzellik bulmak senin işin."

"Keşke dokunabilseydim."

İç çekti. "İstediğini biliyorum ama bu sadece..."

Neden durduğunu anlamak için Maxon'a döndüm. Koridorda etrafa baktı ve ben de aynısını yaptım. Birkaç muhafız hariç yalnızdık.

Elimi kaparak, "Haydi," dedi. "Görülmeyeceğimizi umalım."

Aklındaki macera neyse ona hazırlanarak gülümsedim. Maxon'ın bu halini seviyordum. Merdivenden yukarı, dördüncü kata yöneldik. Bir anlığına gerildim, gizli kütüphaneye benzer bir şey gösterecek diye endişelendim. Benim için pek hayırlı olmamıştı.

Katın orta kısmına doğru yürürken görevdeki bir muhafız hariç kimsenin yanından geçmedik. Maxon, beni geniş bir oturma odasına çekti ve dev gibi, yanmayan bir şöminenin bitişiğindeki duvara götürdü. Şöminenin iç kısmına uzandı, tabii ki gizli bir kol buldu. Duvardaki bir paneli ittirdi ve bu da bir diğer gizli merdivene açıldı.

Elini bana doğru uzatarak, "Elimi tut," dedi. Öyle yaptım, onu loş ışıkla aydınlanan merdivenlerden çıkıp bir kapıya ulaşana dek takip ettim. Maxon, basit kilidi açtı, kapıyı çekti... Ve karşıda yağmurdan oluşan bir duvar vardı.

"Çatı?" Sesi bastırarak sordum.

Başıyla onayladı. Yürümek için yatak odam kadar geniş bir açık alan yaratan, girişi kaplayan duvarlar vardı. Tek görebildiğim şeyin duvarlar ve gökyüzü olması, önemli değildi. En

azından, dışarıdaydım. Oldukça duygulanarak öne bir adım atıp suya uzandım. Kolumda toplanıp elbiseme akan damlalar, şişkin ve ılıktı. Beni sağanak yağışın altına ittirmeden önce Maxon'ın bir kahkaha patlattığını duydum.

Ağzım açıldı, saniyeler içinde üzerimdekilerin yarısı ıslanmıştı. Arkama dönüp kolunu kaptım ve kavga edermiş gibi yaparken güldü. İkimiz de hızla sırılsıklam olduğumuzda saçı tutamlar halinde gözlerine düşüyordu ve beni duvarın ucuna çekerken hâlâ sırıtıyordu.

Kulağıma, "Bak," dedi.

İlk defa manzaramızı fark ederek döndüm. Şehir önüme serilince şaşırıp bakakaldım. Sokaklardan oluşan ağ, binaların geometrisi, renkler; yağmurun gri buğusunda bile nefes kesiciydi.

Sanki bir şekilde bana aitmiş gibi tüm bunlara bağlandığımı hissederken buldum kendimi.

Aklımı okuyormuş gibi yağmuru bastırarak, "Asilerin bunu ele geçirmesini istemiyorum America," dedi. "Ölü sayısının ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama babamın sır olarak benden sakladığını söyleyebilirim. Seçim'i sonlandıracağımdan korkuyor."

"Gerçeği öğrenmenin bir yolu var mı?"

Düşünüp taşındı. "August ile temasa geçersem, o bilir diye geçiyor içimden. Ona bir mektup ulaştırabilirim ama yazıya çok fazla şey dökeceğimden korkuyorum. Ve onu saraya sokabilir miyim bilmiyorum."

Bunu düşündüm. "Peki ya biz ona gidersek?"

Maxon, kahkaha attı. "Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

Şakayla karışık omuz silktim. "Üzerinde çalışacağım."

Bir anlığına sessiz kalıp gözlerini bana dikti. "Bir şeyleri yüksek sesle söylemek hoş. Sürekli ne diyeceğimi kontrol ediyorum. Ama burada beni kimse duyamaz. Sen hariç."

"O halde, haydi istediğini söyle."

Pis pis güldü. "Sen de söylersen olur."

"İyi," diye cevap verdim, oyuna katıldığıma sevindim.

"Eh, ne bilmek istiyorsun?"

Alnımdaki ıslak saçı ittirdim, önemli ama kişisel olmayan bir şeyle başladım. "Günlükleri gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır. Fakat artık biliyorum. Babam, bana hepsini okuttu. August, iki hafta önce gelmiş olsaydı, her şey hakkında yalan söylediğini düşünürdüm ama artık düşünmüyorum. Şok edici America. Okuduklarında sadece yüzeyi kazıdın. Sana söylemek istiyorum ama henüz söyleyemem."

"Anlıyorum."

Gözlerini bana dikti, azimliydi. "Kızlar gömleğimi çıkarttığını nasıl öğrendiler?"

Yere baktım, tereddüt ettim. "Muhafızların spor yapmasını izliyorduk. Senin de gömleksizken içlerinden herhangi biri kadar iyi göründüğünü söyledim. Ağzımdan çıkıverdi."

Maxon, başını geriye attı ve kahkahayı patlattı. "Bundan dolayı küplere binemem."

Gülümsedim. "Buraya hiç birini getirdin mi?"

Üzgün göründü. "Olivia. Bir kere ve hepsi bu."

Aslında düşününce bunu hatırlıyordum. Onu burada öpmüştü ve o, bize her şeyi anlatmıştı.

"Kriss'i öptüm," diye patladı, bana bakmıyordu. "Yakın zaman önce. İlk kez. Bunu bilmen doğru olur sanırım."

Şöyle bir baktı ve ben de hafifçe başımla onayladım. Öpüştüklerini kendim görmemiş olsaydım, bu şekilde öğrenmiş olsaydım, yıkılabilirdim. Ve zaten biliyor olsam da bunu söylemesi canımı acıttı.

"Seninle bu şekilde randevulaşmaktan nefret ediyorum."

Kıpırdandım, elbisem suyla ağırlaşmıştı.

"Biliyorum. Sadece böyle oluyor işte."

"Adil kılmıyor."

Kahkaha attı. "İkimizin de hayatında ne zaman bir şeyler adil oldu ki?"

Bu konuda haklıydı. "Sana söylememem gerekiyor –ve bildiğini ortaya koyarsan, o, daha beter davranacaktır, buna eminim– ama... Baban, bana bir şeyler söylüyor. Ayrıca, aileme giden ödemeyi de kaldırdı. Kızların hiçbirine ödeme yapılmıyor artık, yani, sanırım zaten kötü görünüyordu."

"Üzgünüm," dedi. Şehre baktı. Göğsüne yapışan gömleğinden dolayı geçici olarak dikkatim dağılmıştı. "Bunu geri almanın bir yolu olduğunu sanmıyorum America."

"Bunu yapmana gerek yok. Olanları bilmeni istedim sadece. Ve bununla başa çıkabilirim."

"Onun için fazla sertsin. Seni anlamıyor." Elime uzandı ve özgürce ona elimi verdim.

Bilmek istediğim başka bir şey var mı diye düşünmeye çalıştım ama genellikle diğer kızlarla ilgiliydi ve uğraşmak istemiyordum. Bu noktada gerçeğe yakın tahminlerde bulunacağımdan emindim ve yanılıyor olsam da bunu bozmasını istediğimi sanmıyordum.

Maxon, bileğime baktı. "Sen..." Bana baktı, sorusunu tekrar düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Dans etmek ister misin?"

Başımla onayladım. "Ama berbatımdır."

"Yavaş gideriz."

Maxon, beni iyice kendine çekip tek elini belime koydu. Bir elimi, eline koydum ve diğerini de sırılsıklam elbisemi kaldırmakta kullandım. Sallandık, neredeyse hareket etmiyorduk. Yanağımı Maxon'ın göğsüne yasladım, çenesini başıma yasladı ve yağmurun müziğine karşılık etrafımızda döndük.

Beni biraz daha sıkı tuttuğunda sanki tüm kötü şeyler silinmiş ve Maxon ile ilişkimizin özüne inmiştik. Birbirinden ayrı kalmak istemediğini fark eden arkadaşlardık. Birçok açıdan birbirimizin zıttıydık ama oldukça da aynıydık. İlişkimize kader diyemezdim ama daha önce bildiğim her şeyden daha büyük görünüyordu.

Yüzümü, Maxon'ın yüzüne kaldırdım, tek elimi yanağına koyup öpmek için onu aşağı çektim. Islak dudakları, bir tutam sıcaklıkla dudaklarımla buluştu. İki elinin de sırtımda kavuştuğunu, sanki tutmasa dağılacakmışız gibi beni kendine çektiğini hissettim. Yağmur çatıya yağarken tüm dünya sessizleşti. Sanki o, yeterince yoktu, yeterince ten ya da mekân ya da zaman yoktu.

Ne istediğim ve ne umduğumla ilgili karar vermekle geçen onca ayın ardından o anda fark ettim ki –Maxon'ın bizim için yarattığı o anda– asla mantıklı gelmeyecekti. Tek yapabildiğim ilerlemek ve ne zaman yollarımız ayrılsa, tekrar bir şekilde birbirimize geri dönecek yolu bulacağımızı ummaktı.

Ve bulmak zorundaydık da. Çünkü... Çünkü...

Bu ana varmak ne kadar uzun sürse de varıldığında hızla varılıyordu.

Maxon'ı seviyordum. İlk defa bunu elle tutulur şekilde anlıyordum. Bu duyguyu belirli bir mesafede tutmuyor, Aspen'e ve onunla birlikte gelen tüm *ya eğer'lere* bağlamıyordum. Beni yüz üstü bırakır düşüncesiyle tek ayağımı eşikte tutup da Maxon'ın ilgisine adım atmıyordum. Olduğu gibi akmasına müsaade ediyordum.

Onu seviyordum.

Neden bu kadar emin olduğumu anlamlandıramıyordum ama o anda adımı ya da göğün rengini ya da bir kitabın içinde yazan gerçekleri nasıl biliyorsam öyle biliyordum.

Bunu o da hissedebiliyor muydu?

Maxon, öpücüğü böldü ve bana baktı. "Darmadağınıkken çok güzelsin."

Gergin bir şekilde kahkaha attım. "Teşekkür ederim. Bunun için ve yağmur için ve vazgeçmediğin için."

Parmaklarını yanağımda, burnumda ve çenemde gezdirdi. "Sen, buna değersin. Bunu anladığını sanmıyorum. Benim için buna değersin."

Kalbim patlama noktasına gelmiş gibi hissettim ve her şeyin bugün bitmesini istedim sadece. Dünyam, yeni bir yörüngeye girmişti ve başımı bu kadar döndürmesine katlanabilmemin tek yolu, sonunda sahici olmamızdı. Bunun olacağından artık emindim. Olmak zorundaydı. Yakında.

Maxon, burnumun ucunu öptü. "Haydi, gidip kurulanalım ve bir film izleyelim."

"Kulağa iyi geliyor."

Maxon'a olan aşkımı dikkatlice kalbimde sakladım, bu duygudan biraz korkuyordum. Sonunda paylaşılması gerekecekti ama şimdilik benim sırrımdı.

Kapının olduğu saçağın altında elbisemi düzeltmeye çalıştım ama umutsuz durumdaydı. Odama doğru giden ufak bir iz bırakacaktım.

Merdivenden aşağı, Maxon'ın ardından inerken, "Oyumu komediden yana kullanıyorum," dedim.

"Ben, oyumu aksiyondan yana kullanıyorum."

"Eh, buna değdiğimi az önce söyledin, yani sanırım, bunu ben kazanacağım."

Maxon, kahkaha attı. "İyiydi."

Bizi tekrar oturma odasına götüren paneli ittirirken kıs kıs gülüyordu ki saniyeler sonra olduğu yerde ölü gibi durdu.

Omuzunun üzerinden bakınca Kral Clarkson'ın orada dur-

muş, her zamanki gibi sinirli göründüğünü gördüm.

Maxon'a, "Sanıyorum ki bu, senin fikrindi," dedi.

"Evet."

"Kendini ne kadar tehlikeye soktuğun hakkında hiçbir fikrin var mı?" diye sordu.

Maxon, "Baba, çatıda bekleyen hiçbir asi yok," diye karşı çıktı, kulağa mantıklı gelmeye çalışıyordu ama bu su damlatan kıyafetler içinde biraz gülünç görünüyordu.

"Tek gereken, iyi nişan alınmış bir mermi Maxon." Kelimelerini etkisini arttırmak için bekledi. "Elit'in evlerini gözlemek için muhafız gönderdiğimizden elimizin sıkışık olduğunu biliyorsun. Ve gönderdiklerimiz arasında düzinelercesi yok oldu. Saldırıya açığız." Öfkeli bakışlarını oğlundan çekip bana yöneltti. "Ve neden bu günlerde ne zaman bir şey olsa, üzerinde onun parmağı oluyor?"

Orada öylece durduk, sessizdik, zaten diyebileceğimiz bir şey olmadığını biliyorduk.

Kral, "Git temizlen," diye emretti. "Yapacak işin var."

"Fakat ben..."

Babasından gelen tek bir bakış, Maxon'a gün için yaptığı planların sona erdiğini söyledi.

Boyun eğerek, "Pekâlâ," dedi.

Kral Clarkson, Maxon'ın kolunu tuttu ve onu çekiştirerek götürüp beni geride bıraktı. Omuzunun üzerinden Maxon, üzgünüm der gibi yaptı ve ben de ona hafifçe gülümsedim.

Kraldan korkmuyordum. Ya da asilerden. Maxon'ın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve emindim ki tüm bunlar düzelecekti, bir şekilde.



11. Bölüm

Mary'nin, beni tekrar giydirirkenki bıyık altı gülüşüne katlandıktan sonar Kadınlar Odası'na gittim, yağmur hâlâ yağdığı için mutluydum. Artık benim için hep özel bir anlamı olacaktı.

Fakat Maxon ile birlikte bir süreliğine kaçabilmiş olsak da yaratılan baloncuktan çıktığımızda asilerin Elit'in üzerine attıkları ültimatomun gerginliği ağırdı. Tüm kızların dikkati dağılmıştı ve tedirginlerdi.

Celeste, yakındaki bir masada konuşmadan tırnaklarına oje sürüyordu ve ara sıra elindeki hafif titremeyi görebiliyordum. Hatalarını temizleyip devam etmeye çalışmasını izledim. Elise, ellerinde bir kitap tutuyordu ama gözleri, pencereye çevrilmiş, sağanak yağmura dalıp gitmişti. Hiçbirimiz en basit işi bile bitiremiyorduk.

"Sence orada neler oluyordur?" Kriss, bana sordu, eli ördüğü yastık kılıfının üzerinde durdu.

Sessizce, "Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Böylesine büyük bir tehdit savurup sonrasında hiçbir şey yapmayacak olamazlar." Bir nota kâğıdına, aklımdaki bir melodiyi aktarıyordum. Neredeyse altı aydır bir şey üretmemiştim. Pek manası da yoktu. Partilerde insanlar klasikleri tercih ediyorlardı.

"Sence ölülerin sayısını bizden saklıyorlar mı?" diye merakla sordu.

"Muhtemelen. Gidersek, onlar kazanır."

Kriss, bir ilmek daha attı. "Ne olursa olsun kalacağım." Bunu deme şekli, sanki direkt bana söylüyormuş gibiydi. Sanki Maxon'dan vazgeçmediğini benim bilmem gerekiyordu.

"Aynen," diye onu temin ettim.

Bir sonraki gün, daha önce asla gün ışığını görünce hayal kırıklığına uğramama rağmen sıradandı. Endişe, o kadar yoğundu ki tek yapabildiğimiz olduğumuz yerde kalmaktı. Koşmak, enerjimin bir kısmını *bir şeylere* aktarmak için yanıp tutuştum.

Öğle yemeğinden sonra Kadınlar Odası'na geri dönerken ayak sürüdük. Elise, ben nota kâğıdımla otururken bir şey okuyordu ama Kriss ile Celeste, ortalarda yoktu. Belki on beş dakika sonra Kriss, eli kolu dolu içeri girdi. Çizim kâğıdı ve renkli kalemlerle oturdu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Beni ne meşgul ederse, onunla."

Uzun bir süre elinde kırmızı kalem, sayfanın üzerine eğilmiş bir şekilde oturdu.

Sonunda, "Ne yaptığımı bilmiyorum," dedi. "İnsanların tehlikede olduğunu biliyorum ama onu seviyorum. Gitmek istemiyorum."

Elise, yatıştırıcı bir şekilde, "Kral, kimsenin ölmesine izin vermeyecek," diye öne sürdü.

"Ama insanlar zaten öldüler." Kriss, tartışmacı değildi, sadece endişeliydi. "Sadece başka bir şeyler düşünmem lazım."

"İddiasına girerim ki Silvia'nın elinde yapabileceğimiz işler vardır," diye önerdim.

Kriss, tek bir kez kahkaha attı. "Ben, o kadar umutsuz değilim." Kaleminin ucunu indirdi, sayfada düz bir dalga oluşturdu. Bir başlangıçtı. "Her şey, yoluna girecek. Bundan eminim."

Gözlerimi ovuşturup müzik notalarına baktım. İşleri değiştirmem gerekiyordu.

"Kütüphanelerden birine dalacağım. Hemen geri gelirim."

Elise ile Kriss, işlerine yoğunlaşmaya çalışırken bana gelişigüzel bir şekilde başlarını salladılar ve ben de gitmek için ayağa kalktım.

Kattaki koridorun bir ucundaki odalardan birine gittim. Raflarda okumak istediğim birkaç kitap vardı. Oturma odasının kapısı usulca açıldı ve yalnız olmadığımı fark ettim. Birisi ağlıyordu.

Sesin kaynağını aradım ve Celeste'i buldum, dizlerini göğsüne çekmiş, pencerenin geniş pervazında oturuyordu. Aniden garip hissettim. Celeste, *ağlamazdı*. O ana kadar ağlama yetisi olacağından bile emin değildim.

Yapılacak tek şey, gitmekti ama gözlerini silerken beni fark etti.

"Aaah!" diye inledi. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Üzgünüm. Bir kitap arıyordum."

"Eh, al da git. Zaten istediğin her şeyi alıyorsun."

Bir anlığına orada öylece dikildim, sözleri aklımı karıştırmıştı. Derin bir iç çekti ve kendini oturduğu yerden kaldırdı. Bir dolu dergisinden birini kapıp parlak sayfaları bana fırlattı ve ben de sakarca yakaladım.

"Kendin gör. Rapor'daki küçük konuşman, seni tepeye çekti. Seni seviyorlar." Sesi öfkeli, suçlayıcıydı. Sanki bunu en başından beri ben planlamıştım.

Dergiyi açtım, dört kızın fotoğrafları ve bunların yanında birer çizgiyle dolu sayfayı buldum. Resmin üzerinde zarifçe yazılmış manşette *SİZ kimin Kraliçe olmasını istiyorsunuz?* yazıyordu. Yüzümün yanında uzun bir çizgi uzanıyor, halkın otuz dokuzunun beni desteklediğini gösteriyordu. Kazanacak kişi için olmasını düşündüğüm kadar yüksek bir oran değildi ama diğerlerine kıyasla çok daha yüksekti!

Çizgilerin yanında oylamaya katılanlardan alıntılar vardı, üçüncü gelse de Celeste'in kesinlikle asil olduğu belirtilmişti. "Elise, kendine çok hâkim," yazıyordu ama nüfusun sadece yüzde sekizi onu destekliyordu. Benim fotoğrafımın yanında ağlamak istememe neden olan düşünceler vardı.

"Leydi America, tıpkı kraliçe gibi. O, bir savaşçı. Onu istemekten de öte ona ihtiyacımız var!"

Kelimelere bakakaldım. "Bu... Bu, gerçek mi?"

Celeste, dergiyi elimden kaptı. "Tabii ki gerçek. Git de onunla evlen ya da ne yaparsan yap. Prenses ol. Herkes buna bayılacak. Ezik, küçük Beş, tacı kapıyor."

Yürüyüp gitmeye başladı, tüm Seçim boyunca aldığım en inanılmaz haberi, ruh haliyle mahvediyordu.

"Biliyor musun, neden bunun senin için bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Çok mutlu bir İki, zaten seninle evlenecektir. Ve bu iş bittikten sonra hâlâ meşhur olacaksın," diye onu suçladım.

"Tıpkı önceden olduğum gibi America."

"Tanrı aşkına sen mankensin!" diye bağırdım. "Her şeyin var."

"Ama nereye kadar?" diye lafı yapıştırdı. Sonrasında sessizleşti. "Nereye kadar?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim, sesim ılımlı çıktı. "Celeste, güzelsin. Hayatının sonuna dek İkisin."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sağa sola sallıyordu. "Kastın yüzünden hapsedildiğini hisseden tek kişi olduğunu mu sanıyorsun? Evet, mankenim. Şarkı söyleyemem. Oyunculuk yapamam. Yani, yüzüm yeterince güzel olmadığında beni

tamamen unutacaklar. Belki beş senem var, şanslıysam on."

Gözlerini bana dikti. "Tüm hayatını arka planda geçirdin. Bazen özlediğini anlayabiliyorum. Eh, ben, hayatımı ışıkların altında geçirdim. Belki senin için aptalca bir korku ama benim için gerçek: Bunu kaybetmek istemiyorum."

"Bu, mantıklı geliyor aslında."

"Öyle mi?" Gözlerinin altını sildi, pencereden dışarı baktı.

Ona doğru gittim ve yanında durdum. "Öyle. Ama Celeste, ondan hiç hoşlandın mı?"

Başını bir yana eğip düşündü. "Sevimli. Ve harika öpüşüyor," diye gülerek ekledi.

Karşılık olarak sırıttım. "Biliyorum."

"Bildiğini biliyorum. İkinizin ne kadar ileri gittiğinizi öğrendiğimde bu, planıma inen ciddi bir darbeydi. Onu avucumun içine aldığımı, daha fazlası için rüyalar gördürdüğümü sanıyordum."

"Birinin kalbine bu şekilde ulaşılmaz."

"Kalbine ihtiyacım yoktu," diye itiraf etti. "Burada tutmaya yetecek kadar beni istemesi gerekiyordu sadece. İyi, bu, aşk değil. Şöhrete, aşktan daha çok ihtiyacım var."

İlk defa düşmanım değildi. Artık anlıyordum. Evet, iş yarışmaya geldiğinde içten pazarlıklıydı ama umutsuz olduğu içindi. Çoğumuzun *istediği* ama onun *ihtiyaç duyduğu* bir şeyden uzaklaşmamız için gözümüzü korkutması gerektiğini hissetmişti sadece.

"Her şeyden önce, aşka ihtiyacın var. Herkesin var. Ve şöhretin yanında bunu da istemek de bir sakınca yok."

Gözlerini devirdi ama lafımı bölmedi.

"İkincisi, benim tanıdığım Celeste Newsome'ın şöhrete ulaşmak için bir erkeğe ihtiyacı yoktur."

Buna karşılık kahkahayı patlattı. Şakayla karışık değil de utanmış gibi, "Biraz gaddar davrandım," dedi.

"Elbisemi yırttın!"

"Eh, o anda ona ihtiyacım vardı!"

Ve aniden hepsi komik geldi. Tüm o tartışmalar, surat asmalar, ufak hileler; gerçekten uzun süren bir şaka gibi geldiler. Bir anlığına orada durup geçen birkaç aya karşı kahkaha attık ve kendimi, tıpkı Marlee'ye olduğu gibi ona da göz kulak olmak isterken buldum.

Şaşırtıcı derecede kahkahası hızla yok oldu ve konuşurken gözlerini kaçırdı.

"Birçok şey yaptım America. Berbat, utanç verici şeyler. Bir kısmı, bunun stresine düzgün tepki verememektendi ama çoğunluğu o tacı almak, Maxon'a ulaşmak için her şeyi yapmaya hazır olduğumdandı."

Omuzuna vurmak için elimin havaya kalkışını izlerken biraz şoktaydım.

"Dürüst olmak gerekirse," diye başladım, "hayatta istediklerini almak için Maxon'a ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Azimlisin, yeteneklisin ve muhtemelen en önemlisi de yapabilecek düzeydesin. Ülkenin yarısı, senin sahip oldukların için her şeylerini verir."

"Biliyorum," dedi. "Ne kadar şanslı olduğumdan tamamen habersiz olduğumdan değil. Olasılığı kabul etmek zor... Bilmiyorum, daha azı olma olasılığını."

"O halde, kabul etme."

Başını sağa sola salladı. "Hiç şansım yoktu, değil mi? Tüm bu zaman boyunca sendin."

"Sadece ben değildim," diye belirttim. "Kriss. O da en tepede."

"Senin için bacağını kırayım mı? Bunu yapabilirim." Kendi kendine kıs kıs güldü. "Şaka yapıyorum."

"Benimle geri dönmek ister misin? Artık günlerce oturup durmak zor ve sen bu karışıma bir şeyler ekliyorsun."

"Şu anda olmaz. Diğerlerinin ağladığımı bilmelerini istemiyorum." Bana yalvaran bir bakış gönderdi.

"Tek kelime etmem, söz."

"Teşekkürler."

Sanki aramızdan biri daha fazlasını söylemeliymiş gibi gergin bir duraksama oldu. Önemli olduğunu hissettim, bu anın, sonunda Celeste'yi gerçekten görebilmenin. Bana yaptığı her şeyi gerçekten unutabileceğimden emin değildim ama en azından artık anlıyordum. Ekleyecek bir şey yoktu, ben de ona hafifçe el salladım ve gittim.

Sadece kapı kapandığında bir kitap almayı unuttuğumu fark ettim. Ve sonrasında yanındaki devasa numarayla gülümseyen suratımın yer aldığı parlak listeyi düşündüm. Akşam yemeğinde kulağıma dokunmam gerekecekti. Maxon'ın bunu bilmesi lazımdı. Halkın hakkımda ne düşündüğünü bilirse duyguları biraz daha yüzeye çıkar diye umuyordum.

Kadınlar Odası'na giden köşeye vardığımda tanıdık bir yüz, o anda düşünmem gereken daha büyük planlarım olduğunu bana hatırlattı. Maxon'a bizi August'a götürecek bir yol bulacağımı söylemiştim ve tek şansımızın bana doğru geldiğinden emindim.

Aspen, koridorda yürüdü, onu en son gördüğümden daha iri ve uzun görünüyordu.

Yalnız mıyız diye görmek için etrafa baktım. Ondan taraftaki koridorda birkaç muhafız vardı ama duyabilecek mesafede değillerdi.

"Hey," dedim, onu yanıma çağırdım. Aspen'in düşündüğüm kadar becerikli olduğunu umarak dudağımı ısırdım. "Yardımına ihtiyacım var."

Gözünü bile kırpmadan cevap verdi. "Ne istersen."



12. Bölüm

Haklıydım. Aspen, sarayın her köşesini ezberlemişti ve bizi dışarı çıkartmanın yolunu tam olarak biliyordu.

"Bundan iyice emin misin?" Maxon, bir sonraki gece odamda giyindiğimiz sırada sordu.

"Ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Güvende olacağımıza şüphem yok," diye onu temin ettim.

Takım elbisesini oluşturan parçaları yere atıp bir Altının giyeceği kot ve pamuklu kumaşlara bürünürken aralık banyo kapısından konuşuyorduk. Aspen'in kıyafetleri, Maxon'a biraz büyük gelecekti ama işe yarardı. Şükür ki Aspen, benim için kıyafet ödünç alabileceği daha ufak tefek bir muhafız bulmuştu ama yine de ayaklarımı bulabilmek için pantolonun paçalarını birkaç kere kıvırmam gerekiyordu.

Maxon, "Bu muhafıza çok güveniyor gibisin," diye yorumda bulundu ve kullandığı tondan bir şey çıkartamadım. Belki de tedirgindi.

"Hizmetçilerim, elinizdeki en iyi muhafızlardan biri olduğunu söylüyor. Ve Güneyliler geldiğinde de herkes geç kalırken beni sığınağa götüren oydu. Daima harekete hazır görünüyor, işler yolunda olsa bile. Onunla ilgili içimde iyi bir his var. Güven bana."

Konuşmasına devam ederken kıyafetlerin hışırtısını duydum. "Bizi saraydan çıkartabileceğini nasıl biliyordun?"

"Bilmiyordum. Sadece sordum."

Maxon, şaşkınlıkla "Ve o da sana söyleyiverdi?" diye cevapladı.

"Eh, bunun sana gerektiğini söyledim tabii ki."

İç çekmeye benzer bir ses çıkarttı. "Ben, hâlâ senin gelmen gerektiğini düşünmüyorum."

"Geliyorum Maxon. İşin bitti mi?"

"Evet. Ayakkabılarımı giymem lazım."

Kapıyı açtım ve şöyle bir baktıktan sonra Maxon kahkaha atmaya başladı. "Üzgünüm. Seni elbiselerle görmeye alışkınım."

"Sen de üzerinde takım elbise olmayınca biraz farklı görünüyorsun." Farklıydı ama hiç de gülünecek derecede değildi. Aspen'in kıyafetleri fazlasıyla büyük olsa da Maxon, eski usul kot kumaşının içinde iyi görünüyordu. Gömlek, kısa kolluydu ve sadece bir kez sığınakta gördüğüm o güçlü kollara bir bakış attım.

"Bu pantolon, fazlasıyla ağır. Neden kot pantolona bu kadar düşkünsün?" diye sordu, saraydaki ilk günümdeki isteğimi hatırladı.

Omuz silktim. "Sadece hoşuma gidiyor."

Başını biraz sağa sola sallayarak bana gülümsedi. Dolabıma doğru yürüdü, kapağını açmak için müsaade istemedi. "Pantolonunu tutturmak için bir şeye ihtiyacımız var yoksa bu, skandallarla dolu bir gece olur. Eh, şimdiden olduğundan daha çok."

Maxon, koyu kırmızı bir kuşak çekti ve yanıma gelip pantolonun kemer kısmına geçirdi.

Nedenini bilmiyordum ama bu, bana anlamlı gelmişti. Kalbim gümledi ve bir anlığına onu ne kadar sevdiğimi haykırdığını duyabiliyor mu diye merak ettim. Duyabiliyorduysa, elimizdeki işin hatırına kulak arkası etmişti.

"Dinle," dedi, kuşağa ufak bir düğüm attı, "yaptığımız şey, çok tehlikeli. Bir şey olursa, koşup gitmeni istiyorum. Saraya geri dönmeye bile çalışma. Gece boyunca seni saklayacak bir aile bul."

Maxon, geri çekildi ve endişeli gözlerime baktı. Başımı kaldırdım. "Şu anda bir aileden beni saklamalarını istemek, neredeyse asilerle yüzleşmek kadar tehlikeli. Biz kızlar yarışmadan çekilmediğimiz için insanlar sinirli olabilir."

"Celeste'in sana gösterdiği makale doğruysa, o halde insanlar seninle gurur duyuyor olabilirler."

Maxon'a karşı çıktığımı söylemek isterdim ama kapıya tıklatıldığında lafımız bölündü. Bakmak için hızla ilerledi ve Aspen ile ikinci bir muhafız loş ışıkla aydınlanan odama aceleyle girdiler.

Aspen, hafifçe başını eğerek, "Majesteleri," dedi. "Leydi America, bana saray duvarları dışına çıkmanız gerektiğini bildirdi."

Maxon, derinden iç çekti. "Evet. Ve duyduğuma göre bana yardım edecek adam sensin. Memur..." Aspen'in rozetine baktı. "Leger."

Aspen, başıyla onayladı. "Çok zor değil aslında. Evvela gizlilik, dışarı çıkmaktan daha büyük bir sorun olabilir."

"Nasıl yani?"

Aspen, "Eh, bunu gece vakti, kralın bilgisi olmadan yapmanızın bir sebebi olduğunu varsaymalıyım. Bize özellikle sorulursa," diyerek diğer muhafıza baktı, "ona yalan söyleyebileceğimizi sanmıyorum."

"Ve ben de yalan söylemenizi istemezdim. Bunu babama yakın zaman içinde anlatmayı umuyorum ama bu gecelik gizlilik, elzem."

"Sorun olmasa gerek." Aspen, tereddüt etti. "Leydinin gitmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Sanki tartışmayı kazanmış gibi Maxon, bana *gördün mü!* der gibi bir yüzle baktı.

Durabileceğim kadar dik durdum. "Burada böylece oturmayacağım. Daha önce de bir kere asiler tarafından kovalandım ve iyiyim."

Maxon, "Fakat onlar, Güneyliler değillerdi," diye karşı çıktı.

"Gidiyorum," dedim. "Ve vakit kaybediyoruz."

"Net olmak gerekirse, kimse seninle aynı fikirde değil."

"Net olmak gerekirse, umurumda değil."

İç çeken Maxon, örgü bereyi başına geçirdi. "Peki, şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Aspen, kesin bir dille, "Plan, oldukça basit," dedi. "Haftada iki kere erzak almak için bir kamyon gönderilir. Bazen mutfak çalışanları, o hafta içinde gerekli olan malzemeden yoksun kalırlar, böylece kamyonet ne eksikse almak için tekrar gönderilir. Genellikle mutfaktaki insanlar, birkaç muhafızla birlikte giderler."

"Ve kimse şüphelenmeyecek mi?" diye sordum.

Aspen, başını sağa sola salladı. "Bu iş, genellikle geceleri yapılır. Aşçı, kahvaltı için yumurtaya ihtiyacımız var derse, eh, güneş yükselmeden gitmemiz iyi olur."

Maxon, takım elbisesinin pantolonunda ellerini gezdirip ceplerini karıştırdı. "August'a bir not ulaştırmayı başardım. Onunla bu adreste buluşmamız gerektiğini söyledi." Maxon, kâğıdı Aspen'e verdi ki o da diğer muhafızla paylaştı.

"Nerede olduğunu biliyorsun değil mi?" Aspen, sordu.

Muhafız –künyesinde AVERY yazdığını sonunda fark ettiğim koyu renk tenli, genç bir adam– başıyla onayladı. "Kasabanın en güvenlikli bölümü değil ama yiyecek depolanan yere çok yakın olduğundan telaş etmemize gerek yok."

Aspen, "Pekâlâ," dedi. Bana baktı. "Saçınızı şapkanızın altına sokun."

Saçımı toplayıp doladım, Aspen'in getirdiği örgü şapkanın altına tümüyle sığacağını umuyordum. Son telleri de ittirdim ve Maxon'a baktım. "Ee?"

Kahkahasını yuttu. "Harika."

Aspen diğer yönergelerini takip etmek için dönmeden önce şakayla karışık koluna yumruk attım.

Maxon ile bu kadar rahat olduğumu fark eden Aspen'in gözlerindeki acıyı fark ettim. Belki de bundan daha fazlası da vardı. İki sene boyunca bir ağaç evde saklanmıştık ama burada dışarı çıkma yasağından sonra Güneyli asilerin, ölüsünü görmeyi her şeyden daha çok istedikleri adamla birlikte sokaklarda dolanıyordum.

Bu an, her şeyin tokat gibi suratıma çarpılmasından ibaretti.

Ve Aspen'e âşık olmadığımı düşünsem de hâlâ benim için önemliydi ve ona acı çektirmek istemiyordum.

Muhtemelen daha Maxon farkına bile varamadan Aspen, yüzünü toparladı. "Bizi takip edin."

Koridora sıvışınca Aspen ile Muhafız Avery, bizi kraliyet ailesi için ayrılan devasa sığınağa açılan merdivene götürdüler. Büyük demir kapılara yönelmek yerine, hızlıca sarayın bir ucundan geçip bir diğer spiral merdivenden indik. İlk kata yöneldiğimizi varsaymıştım ama mutfağa çıktık.

Anında ekmekten yayılan sıcaklık ve tatlı kokuyla karşılaştım. Kısacık bir anlığına kendimi evimde gibi hissettirdi. Carolina'da kasabanın güzel kısmında yer alan klinik ortamı gibi profesyonel fırınlar gibi olacağını umuyordum. Fakat pişirilmeye hazır sebzelerin konduğu kocaman tahta masalar vardı. Sağa sola notlar bırakılmıştı, yapılacak iş sırasının kimde olduğunu hatırlatıyordu. Sonuç olarak, mutfak, ne kadar büyük olsa da sıcacık görünüyordu.

Memur Avery, Maxon ile bana, "Başlarınızı eğik tutun," diye fısıldadı.

Biz zemini incelerken Aspen seslendi. "Delilah?"

"Bekle tatlım!" diye bağırdı birisi. Melodik bir ses tonu vardı ve bazen Carolina'dayken duyduğum bir güney aksanının hafif vurgusuna sahipti. Köşeden sert adımlar duyuldu ama kadının yüzüne bakmaktan sakındım. "Leger, seni tatlı şey, nasılsın?"

"İyidir. Sevkiyat olduğunu duydum ve benim için elinde bir liste var mı diye merak ettim."

"Sevkiyat mı? Bildiğim bir sevkiyat yok."

"Komik. Gayet eminim."

"Aracı dışarı çıkartabilirsin," dedi, sesinde hiç şüphe tınısı yoktu. "Bir şeyleri kaçırmak istemezsin."

Aspen, "Haklısın. Fazla uzun sürmez," diye cevapladı. Bir çift anahtarı kaptığını belirten keskin sesi duydum. "Sonra görüşürüz Delilah. Uyursan anahtarları askıya takarım."

"Tamam tatlım. Yakında gelip beni gör. Çok uzun zaman oldu."

"Olur."

Aspen, önden yürüyordu ve biz de konuşmadan onu takip ettik. Kendi kendime gülümsedim. Bu kadın, Delilah, derin, olgun bir sese sahipti. Fakat o bile Aspen'e karşı tatlıydı.

Köşeden döndük ve geniş kapılardan oluşan bir açıklığa vardık. Aspen, kilidi açtı ve kapıları ittirdi. Tatlı Angeles havasında bekleyen, geniş, siyah bir kamyondu.

Avery, "Tutunacak bir şey yok ama sanırım, ikiniz arkaya geçmelisiniz," dedi. Geniş kargo alanına baktım. En azından, tanınmayacaktık.

Arkaya, Aspen'in şimdiden kapıları açtığı yere gittim. "Leydim," dedi, elini uzattı ki tuttum. "Majesteleri," diye eklerken Maxon geçti, yardımı reddetti.

İçeride birkaç tahta kasa ve bir duvar boyunca raf vardı ama bunun dışında bomboş metal bir kutudan ibaretti. Maxon etrafa bakarak yanımdan geçti.

Bir köşeyi işaret ederek, "Buraya gel America," dedi. "Sırtımızı raflara verelim."

Aspen, "Aracı sarsmadan sürmeye çalışacağız," diye seslendi.

Maxon, başıyla onayladı. Aspen, kapıları kapatmadan önce ikimize de ciddi bir bakış attı.

Zifiri karanlıkta Maxon'a yaslandım.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben de."

Fakat yalan söylediğimizden gayet emindim.



13. Bölüm

Ne kadar uzun süredir yolculuk yaptığımızı bilemiyordum ama dev gibi kamyonetin her hareketinin gayet farkındaydım. Maxon, bizi sabit tutma çabasıyla sırtını rafa yasladı ve bana doğru uzattığı bacağını duvara koyup beni kafese aldı. Fakat bunu yaptığı halde ikimiz de her manevrada metal zeminde biraz kayıyorduk.

Maxon, bizi tekrar güvenli konuma sokmaya çalışarak, "Nerede olduğumu bilmemek, hoşuma gitmiyor," dedi.

"Daha önce hiç Angeles dışına çıktın mı?"

"Sadece bir arabanın içinde," diye itiraf etti.

"Asilerin inine giderken kendimi, İtalyan kraliyet ailesinden kadınları eğlendirmek zorunda kaldığım zamandan daha iyi hissetmem garip mi?"

Maxon, kahkaha attı. "Sadece sen böylesin."

Motorun kükreyişi ve tekerleklerin çığlıkları arasında konuşmak zordu, biz de bir süreliğine sessiz kaldık. Karanlıkta sesler, daha yüksek geliyordu. Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalıştım ve havada bir nebze kahve kokusu aldım. Kamyonda dolanan bir koku muydu yoksa yoldaki bir dükkândan mı geçiyorduk bilemiyordum. Uzun gelen bir sürenin ardından Maxon, dudaklarını kulağıma koydu.

"Keşke güven içinde evde olsaydın ama burada olmana gerçekten memnunum." Usulca kahkaha attım. Bunu duyabildiğinden şüpheliydim ama muhtemelen hissetmişti, birbirimize çok yakındık. "Koşup gideceğine söz ver ama."

Zaten gerçekten kötü bir şey olsaydı, Maxon'a hiç yararım dokunmayacağına karar verdim. Kulağını arayıp dudaklarımı üzerine koydum. "Söz veriyorum."

Epey rahatsız edici bir tümseğin üzerinden geçtik ve beni yakaladı. Karanlıkta burunlarımızın sürtündüğünü hissettim ve onu öpme isteği beklenmedik derecede hızlı geldi. Çatıdaki öpücüğümüzün üzerinden üç gün geçmesine rağmen bana sonsuz zaman geçmiş gibi geliyordu. Beni iyice kendine çekti ve nefesini tenimde hissedebildim. Geliyordu; bundan emindim.

Maxon, burnunu kullanarak yanağıma dokundu, dudaklarımızı yaklaştırdı. Karanlıkta kahveyi koklayabilip her minik çıtırtıyı işitebildiğim gibi ışığın yokluğu, Maxon'ın etrafında dolanan temiz kokuya odaklanmama, boynumdan geçip şapkamın altından çıkan saç tellerine giden parmaklarının dokunuşunu hissetmeme neden oldu.

Dudaklarımız birbirine değmeden önceki saniyede kamyon, ani bir şekilde durup bizi ileri fırlattı. Alnımı duvara çarptım ve Maxon'ın dişini kulağımda hissettiğimden de gayet emindim.

"Oof!" diye bağırdı ve karanlıkta toparlandığını hissettim. "Canın acıdı mı?"

"Hayır. Darbenin çoğunu saçımla şapkam aldı." O öpücüğü bu kadar fena istemeseydim, kahkaha atabilirdim.

Durduktan hemen sonra yavaşça geri geri gitmeye başladık. Birkaç dakika sonra kamyon tekrar durdu ve motor susturuldu. Maxon, pozisyon değiştirdi ve sanki karşısına kapıyı alıp

çömelmiş gibi geliyordu. Ben de benzer bir pozisyona geçerken Maxon'ın ellerinden biri, ne olur ne olmaz diye beni korumak için arkamdan uzandı.

Kabinin içine sızan sokak lambasının ışığı, şok ediciydi ve birileri kamyonun arkasına tırmanırken gözlerimi kıstım.

Memur Avery, "Geldik," dedi. "Beni yakından takip edin."

Maxon, ayağa kalktı ve bir elini bana uzattı. Kamyondan aşağı atlamak için elimi bıraktı, sonrasında aşağı inmeme yardım etmek için uzandı ve anında tekrar elimi tuttu. Hemen fark ettiğim şey, bizi sokakta köşeye sıkıştıran büyük, tuğla duvardı, ardından da çürüyen bir şeylerin yakıcı kokusu geliyordu. Aspen, önümüzde duruyordu, etrafa yoğunlaşmış, elinde bir tabanca tutuyordu.

O ve Avery, binanın arka girişine doğru yürümeye başladılar ve biz de arkalarından takip ettik. Etrafımızı çevreleyen duvarlar, yüksekti ve insanların yaşadığı bir bölge gibi görünmese de bana, yaşadığım yerdeki merdivenleri yılan gibi yanlarından salınan apartmanları hatırlattı. Aspen, pislik kaplı kapıya tıklattı ve bekledi. Kapı aralandı, içerideki kimse onu korumak için üzerinde ufak bir zincir asılıydı. Fakat kapı hızla tekrar kapanmadan önce August'ın gözlerini gördüm. Sonrasında kapı ardına kadar açıldı ve August, hepimizi içeri buyur etti.

Usulca, "Acele edin," dedi.

Gölgeli odada yaşça daha büyük bir adam ve Georgia vardı. Onun da bizim kadar tedirgin olduğunu görebiliyordum ve ona sarılmak için odanın bir ucuna fırlamaktan kendimi alıkoyamadım. O da bana sarıldı ve umulmadık bir arkadaş edindiğim için mutlu oldum.

"Takip edildiniz mi?" diye sordu.

Aspen, başını sağa sola salladı. "Hayır. Ama hızlı davranmalısınız."

Georgia, beni ufak bir masaya götürdü ve Maxon da yanında August ve daha genç bir çocukla birlikte yanıma oturdu.

Maxon, "Ne kadar kötü?" diye sordu. "Babamın gerçeği benden sakladığına dair bir his var içimde."

August, şaşkınlıkla omuz silkti. "Söyleyebileceğimiz kadarıyla, sayıca azlar. Güneyliler, tipik yıkımlarını gerçekleştiriyorlar ama özellikle İkilere yöneltilen saldırılara bakarsak, üç yüz kişiden daha az görünüyor."

Ağzım açık kaldı. Üç yüz kişi mi? Buna nasıl az denilebilirdi ki?

Maxon, "America, her şeyi hesaba katarsak, o kadar da kötü değil," diye beni rahatlattı, tekrar elimi tuttu.

Georgia, "Haklı," dedi, yüzü sımsıcaktı. "Çok daha beteri olabilirdi."

August, "Onlardan beklediğim de bu: En tepelerden başlayıp aşağıya doğru devam etmeleri. Aradan fazla vakit geçmeden devam edeceklerini tahmin ediyoruz," diye araya girdi. "Saldırılar hâlâ İkilerin üzerinde yoğunlaşmış gibi görünüyor ama gözlüyoruz ve bu değişirse, değiştiği zaman sizi uyaracağız. Her bölgede yandaşlarımız var ve hepsi de gözlem yapmaya çalışıyorlar. Ama kendilerini ifşa etmeden ancak bu kadarını yapabilirler ve ifşa ederlerse de ne olacağını hepimiz biliyoruz."

Maxon, ciddiyetle başını salladı. Öleceklerdi tabii ki.

"Boyun eğmeli miyiz?" Maxon, önerdi. Ona baktım, şaşırmıştım.

Georgia, "Bize güven," dedi. "Pes ederseniz, bundan daha iyi davranmayacaklar."

Maxon, "Fakat yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı," diye ısrar etti.

August, "Şimdiden gayet güçlendirici bir şey yaptınız. Eh, o, yaptı," dedi, başını benden tarafa çevirdi. "Söyleyebileceğimiz

kadarıyla, tarlalarından ayrılırken çiftçiler baltalarını yanlarına alıyorlar, terziler, sokaklarda ellerinde makaslarıyla dolaşıyorlar ve İkilerin bayıltıcı spreyle sağda solda dolandıklarını da görürsünüz. Kast sınıfı ne olursa olsun, herkes bir şekilde silahlanmış gibi görünüyor, ne olur ne olmaz diye. Halkın, korku içinde yaşamak istemiyor ve yaşamıyorlar. Karşı saldırıya geçtiler."

Ağlamak istiyordum. Belki de Seçim'de ilk defa doğru bir şey yapmıştım.

Maxon, elimi sıktı, gururluydu. "Rahatlatıcı oldu," dedi. "Yine de yeterliymiş gibi gelmiyor."

Başımla onayladım. Halkın pes etmemesinden dolayı çok mutluydum ama bunu kesin bir biçimde sonlandırmanın bir yolu olmalıydı.

August, iç çekti. "Onlara saldırmanın bir yolu var mı diye merak ettik. Herhangi bir eğitimle savaşmıyorlar; sadece insanların peşinden gidiyorlar. Destekçilerimiz, kimlikleri açıklanacak diye geriliyorlar ama onlar, her yerdeler. Ve sürpriz saldırı için en iyi kaynak olabilirler.

Birçok açıdan bir tür orduyuz zaten ama temelde silahsızız. Ordumuzun çoğunluğu taşla sopayla savaşırken Güneylileri muhtemelen yenemeyiz."

"Silah mı istiyorsunuz?"

"Zararı dokunmazdı."

Maxon, bunu düşündü. "Bizim saraydan yapamayacağız bazı şeyleri, siz yapabilirsiniz. Fakat bu vahşileri yakalamak için insanlarımı göreve gönderme fikrinden hoşlanmıyorum. Kesinlikle ölürlerdi."

August, "Muhtemelen," diye itiraf etti.

"Ayrıca, size verdiğim silahları sonunda bana karşı kullanmayacağınızı garanti altına alamamakla ilgili ufak bir sorun da var."

August, homurdandı. "Senin tarafında olduğumuza seni nasıl inandıracağımı bilmiyorum ama bu, doğru. Tek istediğimiz, kastların sonunun geldiğini görmekti ve bu sona dek seni desteklemeye hazırlıklıyız. Seni hiçbir zaman incitmek gibi bir niyetim yok Maxon ve sanırım, bunu biliyorsun." O ve Maxon, oldukça uzun bir süre bakıştılar. "Bilmeseydin, şu anda burada olmazdın."

Aspen, "Majesteleri," dedi. "Böldüğüm için üzgünüm ama aramızda bazıları, Güneyli asilerin yok olduğunu sizin kadar çok görmek istiyor. Daha çok yumruk yumruğa dövüş konusunda birilerini eğitmek için şahsen gönüllü olurdum."

Göğsüm gururla kabardı. İşte bu, benim Aspen'imdi, daima bir şeyleri düzeltmeye çalışırdı.

Maxon, tekrar August'a dönmeden önce ona başıyla onay verdi. "Bu, düşünmek için zamana ihtiyaç duyacağım bir şey. Eğitim sağlayabilirim ama sizi silahlandıramam. Niyetlerinden emin olsam da aramızda bir bağ varsa bile babamın ne yapacağını hayal edemiyorum."

Maxon, düşünmeden sırt kaslarını gevşetti. Belki de onu tanıdığım süre boyunca bunu birçok kez yapmıştı ama anlamını bilmiyordum. Şu anda bile sırrının son derece farkındaydı.

"Doğru. Aslında, muhtemelen şimdiden gitmiş olmanız lazımdı. Elimize daha fazla bilgi geçer geçmez, sana haber gönderirim ama şimdilik iyi görünüyor. Eh, umut edebileceğin kadar iyi." August, Maxon'a bir not uzattı. "Bir hattımız var. Acil bir şey olursa, arayabilirsin. Bu işler, yanımdaki Micah'dan sorulur."

August, tüm bu süre boyunca tek bir ses çıkartmayan çocuğu işaret etti. Dudaklarını sanki ısıracakmış gibi büzdü ve bize hafifçe başıyla onay verdi. Duruşuyla ilgili bir şey, aynı anda hem utangaç hem de hevesli olduğunu belirtiyordu.

"Çok iyi. Bunu gizlice kullanacağız." Maxon, kâğıdı cebine koydu. "Yakında temasa geçerim." Ayağa kalktı ve ben de Goergia'ya bakarak aynısını yaptım.

Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Dönüş yolunda kendinize dikkat edin. Ve o numara, senin için de geçerli, biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Ona hızla sarıldım ve Maxon, Aspen ve Memur Avery ile birlikte dışarı çıktım. Kapı arkamızdan kapanıp kilitlenmeden önce garip arkadaşlarımıza son bir kez baktım.

Aspen, "Kamyondan uzak dur," dedi. Yeterince yakın bile olmadığımız için ne dediğini anlayabilmek için döndüm.

Sonrasında Aspen'in benimle konuşmadığını gördüm. Bir grup adam, aracın çevresini sarıyordu. Tekinin elinde İngiliz anahtarı vardı, sanki lastikleri çalmayı deneyecekmiş gibi görünüyordu. Diğer ikisi arkada metal kapıları açmaya çalışıyorlardı.

"Bize yiyecekleri verin ve biz de gidelim," dedi biri. Diğerlerinin çoğundan daha genç görünüyordu, belki Aspen'in yaşındaydı. Sesi, soğuk ve umutsuzdu.

Bindiğimiz kamyonetin bir kenarında devasa bir Illea simgesi olduğunu saraydayken fark etmemiştim. Orada durup bezgin adamlardan oluşan ufak kalabalığa bakarken bunu gözden kaçırmak, inanılmaz derecede aptalca geliyordu. Ve Maxon ile kendimiz gibi giyinmemiş olsak da herhangi biri fazlasıyla yaklaşırsa, bunun pek yardımı dokunmayacaktı. Nasıl kullanılacağı ile ilgili hiçbir şey bilmesem de keşke bir silahım olsaydı dedim.

Aspen, sakince, "Yiyecek yok," dedi. "Ve olsaydı bile size ait olmazdı."

Diğer bir adam, "Kuklalarını nasıl da iyi eğitiyorlar," diye belirtti. Bize eğlenerek gülümserken birkaç dişinin eksik olduğunu görebiliyordum. "Onlar seni buna dönüştürmeden önce neydin?"

Aspen, "Kamyondan uzak dur," diye emretti.

Dişsiz adam, "İki ya da Üç olamazdın; parayla işin içinden çıkardın. Haydi ama ufak adam, neydin?" diye sataşarak yaklaştı.

"Geri. Çekil." Aspen, tek elini önüne uzatıp diğeriyle belini tuttu.

Adam, başını sağa sola sallayarak durdu. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun çocuk."

Biri, "Bekle!" dedi. "Bu, o. Bu, kızlardan biri."

Kendimi ele vererek sese doğru döndüm.

Genç olan, "Yakalayın onu!" dedi.

Ben daha düşünemeden Maxon, beni geri çekti. Başım Maxon'ın güçlü kolları tarafından döndürülürken tabancalarını çeken Aspen ile Memur Avery'nin oluşturduğu buğulu görüntüyü gördüm. Kenara çekiliyor, Aspen ile Avery adamları uzakta tutarken uyum sağlamaya çalışarak tökezliyordum. Hızlıca Maxon ile bir duvara dayandık, kapana kısılmıştık.

Aspen, "Seni öldürmek istemiyorum," dedi. "Git. Şimdi!"

Dişsiz adam pis pis güldü, sanki tehlike taşımıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Neredeyse göremeyeceğim kadar hızla davranıp kendi tabancasını çekti. Aspen, ateş etti ve karşılığında ateş edildi.

Maxon, aceleyle, "Haydi America," dedi.

Haydi de nereye? diye düşündüm, kalbim dehşetle atıyordu.

Ona baktım ve parmaklarını kavuşturup ayağımın altına götürdüğünü gördüm. Aniden anlayarak ayakkabımı ellerine koydum ve beni havaya kaldırırken düzgün durabilmek için duvara tutundum. Duvarın tepesine uzandım ve diğer tarafa geçerken kolumda garip bir şey hissettim.

Vücudumu ittirirken bunu görmezlikten geldim, beton zemine inmeden önce olabildiğince eğildim. Yanlamasına düştüm,

kalçamı ya da bacağımı berbat ettiğimden emindim ama Maxon, tehlikede olduğumda koşmamı söylemişti, ben de koştum.

Neden hemen arkamda olacağını düşündüğümü bilmiyorum ama sokâğın sonuna vardığımda arkamda değilken kimsenin onun duvardan atlamasına yardım edecek kadar müsait olmayacağını fark ettim. O anda kolumda hissettiğim gariplik, yakmaya başladı. Baktım ve sokak ışıklarının solgun parıltısında kıyafetimin kolundan ıslaklığın aktığını gördüm.

Vurulmuştum.

Vurulmuştum?

Tabancalar vardı ve ben de oradaydım ama gerçekçi gelmiyordu. Yine de her an daha da büyüyen yakıcı acıyı inkâr etmenin yolu yoktu. Avucumla yarayı tuttum ama bu, daha beter bir hale getirdi.

Etrafıma baktım. Şehir, kıpırtısızdı.

Tabii ki öyleydi. Sokağa çıkma yasağından sonra dışarıdaydık. Saraya o kadar alışmıştım ki dışardaki dünyanın saat on birden sonra durduğunu unutmuştum.

Bir memur gelseydi, hapse atılırdım. Bunu krala nasıl açıklamam gerekiyordu ki? *Bir kurşun yarasını konuşarak nasıl geçiştireceksin America?*

Gölgelerde kalarak hareket etmeye başladım. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saraya geri dönmeye çalışmak, iyi bir fikir miydi bilmiyordum. Öyle olsaydı bile oraya nasıl gideceğimi bilmiyordum.

Tanrım, yakıcı acı. Düşünmek zordu. İki apartmanın arasındaki dar arka sokağa girdim. Bu bile bana kasabanın en iyi yerinde olmadığımı söylüyordu. Genel anlamda sadece Altılar ve Yediler, dar apartman dairelerinde sıkışmak zorundaydılar.

Gidebileceğim hiçbir yer yoktu, ben de kötü aydınlatılmış sokakta yürüyüp çöp kutularının arkasına sokuldum. Gece,

soğuktu ama gündüz, tipik, sıcak Angeles günüydü ve metal çöp kutularından pis kokular yükseliyordu. Koku ve acı arasında kendimi kusmanın eşiğinde buldum.

Sağ kolumu sıyırdım, gereksiz yere yaraya dokunmamaya çalıştım. Ellerim titriyordu, ya korkudan ya da adrenalindendi ve kolumu bükmek bile çığlık atmak istememe neden oluyordu. Ses çıkartmamak için dudaklarımı sıktım ama bu bile ancak geceye saçılan sesimi alçalttı.

Ufak bir ses, "Ne oldu?" diye sordu.

Başımı kaldırıp sesin kaynağına baktım. Sokâğın daha karanlık derinliklerinde parlayan iki ışıltılı göz vardı.

Sesim titreyerek, "Kim var orada?" diye sordum.

Kız, "Canını yakmayacağım," dedi, ortaya çıktı. "Ben de kötü bir gece geçiriyorum."

Kız, tahmin etmem gerekirse belki on beş yaşındaydı, gölgelerden çıktı ve koluma bakmak için geldi. Manzarayı görünce derin bir nefes aldı.

Anlayışla, "Gerçekten can yakacak gibi görünüyor," dedi.

"Vuruldum," diye patladım, ağlamaya hazırdım. Çok fena yakıyordu.

"Vuruldun mu?"

Başımla onayladım.

Tereddüt ederek bana baktı, sanki belki de kaçıp gitmesi gerekiyordu. "Ne yaptığını ya da kim olduğunu bilmiyorum ama asilerle uğraşma, tamam mı?"

"Ha?"

"Çok uzun süredir burada değilim ama tabanca alacak tek insanların asiler olduğunu biliyorum. Onlara ne yaptıysan, bir daha yapma."

Bize saldırdıkları onca zaman bunu hiç düşünmemiştim. Polis memurları hariç kimsenin tabancası olmaması gerekiyor-

du. Sadece bir asi, bunu elde edebilirdi. August bile bize Güneylilerin *temelde silahsız* olduğunu söylemişti. Bu gece silah taşıyor muydu diye merak ettim.

Kız, "Adın ne?" diye sordu. "Orada bir kızın durduğunu görebiliyorum."

"Mer," dedim.

"Ben, Paige. Görünüşe göre yeni Sekiz oldun. Kıyafetlerin oldukça temiz." Nazikçe kolumu çeviriyor, ikimiz de durumu bilsek de sanki bir şey yapabilirmiş gibi kanayan yaraya bakıyordu.

"Öyle bir şey," diye lafı çevirdim.

"Tek başınaysan, burada açlıktan ölürsün. Gidecek bir yerin yok mu?"

Acıyla sarsıldım. "Tam olarak yok."

Başıyla onayladı. "Sadece ben ve babam varız. Ben, Dörttüm. Bir restoranımız vardı ama büyükannem, babam öldüğünde restoranı bana değil de halama bırakması konusunda bir kural koydu. Halamın elinde hiçbir şey olmayacağını ya da öyle bir şeyleri düşünüyordu sanırım. Ee, halam benden nefret eder, hep etmiştir. Restoranı aldı ama beni de aldı. Bundan hoşlanmadı.

Babam öldükten iki hafta sonra bana vurmaya başladı. Yiyecek araklamam gerekiyordu, çünkü şişmanladığımı söylüyor ve bana yiyecek hiçbir şey vermiyordu. Bir arkadaşımın evine gitmeyi düşündüm ama halam gelip beni alırdı, ben de kaçtım. Biraz para aldım ama yeterli değildi. Yeterli olsaydı bile buradaki ikinci günümde soyulmuştum."

Konuşurken Paige'e baktım. Pislik katmanının altında görebiliyordum. Eskiden kendisine iyi bakılan bir kız vardı orada. Artık sert olmaya çalışıyordu. Olmak zorundaydı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Bu hafta bir grup kız buldum. Birlikte çalışıyoruz ve tüm kazancı paylaşıyoruz. Ne yaptığını unutabilirsen, o kadar da kötü değil. Sonrasında ağlamam gerekiyor. Bu nedenle orada saklanıyordum. Diğer kızlar ağladığını görürlerse, halamın azize gibi görünmesine neden olurlar. J.J., beni sertleştirmeye çalıştıklarını, bu yolla daha çabuk sertleşeceğimi söylüyor ama yine de canımı acıtıyor.

Her neyse, sen, güzelsin. Seni aralarına almaktan memnun olacaklarını biliyorum."

Teklifini idrak ederken midem alt üst oldu. Birkaç hafta gibi görünen bir sürede ailesini, evini ve kendini kaybetmişti.

Ve hâlâ önümde oturuyordu –bir grup asi tarafından kovalanmış bir kızın, tehlikeden başka bir şey olamayacak bir kızın önünde– ve kibardı.

"Seni bir doktora götürebiliriz ama acıyı azaltmak için bir şeyler olmalı. Ve tanıdıkları şu adamın sana dikiş atmasını sağlarlar. Halletmek için senin de çabalaman gerekir gerçi."

Nefesime odaklandım. Dikkat dağıtıcı olmasına rağmen bu konuşma, acıyı durdurmuyordu.

Paige, "Pek konuşmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Vurulduğumda değil."

Kahkaha attı ve bu rahatlığı beni de biraz güldürdü. Paige, kısa bir süreliğine yanımda oturdu ve tek başıma olmadığıma memnundum.

"Benimle birlikte gelmek istemezsen, bunu anlarım. Tehlikeli ve bir şekilde üzücü."

"Ben... Bir süreliğine sessiz kalabilir miyiz?" diye sordum.

"Evet. Yanında kalmamı ister misin?"

"Lütfen."

Ve kaldı. Soru sormadan yanımda, bir fare kadar sessizce oturdu. Sonsuz zaman geçiyormuş gibi geliyordu, gerçi yirmi

dakikadan fazla geçmiş olamazdı. Acı, daha yakıcı oluyordu ve umudumu yitiriyordum. Belki de bir doktora gitmeliydim. Tabii ki, bir doktor bulmalıydım. Saray, ücretini öderdi ama nasıl Maxon'a ulaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Maxon iyi miydi ki? Ya Aspen?

Sayıca üstünlük karşı taraftaydı ama onlar da silahlıydı. Asiler beni bu kadar çabuk tanıdılarsa, Maxon'ı da tanımışlar mıydı? Öyleyse, ona ne yaparlardı?

Kıpırtısız oturdum, endişeden kurtulmak için kendimle konuştum. Kendime odaklanabilmek için yapabileceğim tek şey buydu. Fakat Aspen ölseydi, ne yapardım? Ya da Maxon...

Paige hâlâ tek bir ses çıkartmadığı halde, "Şişşt!" diye emrettim. "Duydun mu?"

İkimiz de kulağımızı sokağa çevirdik.

"... Max," diye seslendi biri. "Dışarı çık Mer; ben, Max."

Bu, o isimleri kullanmak, hiç şüphesiz Aspen'in fikri olmalıydı.

Sarsılarak ayağa kalktım ve sokağın bir ucuna gittim, Paige de hemen arkamdaydı. Kamyonun, sümüklüböcek hızında sokakta ilerlediğini, pencerelerden kafaların sarktığını, arama yaptıklarını gördüm.

Arkamı döndüm. "Paige, benimle gelmek ister miydin?"

"Nereye?"

"Sana söz veriyorum, gerçek bir işin olacak ve yiyeceğin de ve kimse sana vurmayacak."

Yorgun gözleri, gözyaşlarıyla doldu. "O halde, neresi olduğu umurumda değil. Geleceğim."

Sağlam elimle onu tuttum, montumun kol kısmı, hâlâ yaralı kolumdan aşağı sarkıyordu. Binalara yakın durarak sokaktan aşağı yöneldik.

Yaklaştığımızda, "Max!" diye seslendi. "Max!"

Devasa kamyon, durdu ve Maxon, Aspen ve Memur Avery, koşarak geldiler.

Maxon'ın açtığı kollarını görünce Paige'in elini bıraktım. Yarama vurarak bana sarıldı ve ben de bağırdım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Vuruldum."

Aspen, kendi görebilmek için kolumu yakalayarak bizi ayırdı. "Daha beter de olabilirdi. Seni geri götürüp bir şekilde iyileştirmenin yolunu bulmalıyız. Doktoru bu işten uzak tutacağımızı varsayıyorum?" Maxon'a baktı.

"Onun acı çekmesini istemiyorum," diye ısrar etti.

Paige, "Majesteleri," dedi, dizlerinin üstüne çöktü. Sanki ağlayacakmış gibi omuzları sarsılmaya başladı.

"Bu, Paige," dedim, başka bir şey sunmadım. "Haydi, arkaya geçelim."

Aspen, elini Paige'e uzattı. "Güvendesin," diye onu temin etti.

Maxon, tek koluyla sarılıp beni kamyonun arkasına kadar götürdü.

"Seni bulmanın tüm gece süreceğine emindim," diye yüksek sesle endişesini dile getirdi.

"Ben de. Ama o kadar uzaklaşabilmek için fazlasıyla acı çekiyordum. Paige, yardım etti."

"O halde, onunla ilgilenilecek, söz veriyorum."

Maxon, Paige ve ben, kamyonun arkasına tırmandık ve saraya hızla dönerken metal zemin garip bir şekilde rahatlatıcıydı.



14. Bölüm

Beni kamyonun arkasından kaldırıp aceleyle küçük bir odaya taşıyan Aspen'di. Alan, banyomdan daha küçüktü ve iki ince yatak ve bir dolap vardı. Duvarlarda ufak notlar ve fotoğraflar vardı ki bu odaya biraz kişilik kazandırmıştı ama diğer açıdan bomboştu, Aspen, ben, Memur Avery, Maxon ve Paige ile dolan her boş alandan bahsetmiyorum bile.

Aspen, beni olabildiğince nazikçe bir yatağa yatırdı ama kolum zonklamaya devam ediyordu.

"Doktoru getirmemiz gerekiyor," dedi. Fakat kendi lafından şüpheye düştüğünü anlayabiliyordum. Doktor Ashlar'ı getirmek, ya tam olarak gerçeği söylemek ya da abartılı bir yalan uydurmak anlamına geliyordu ve bu seçeneklerin hiçbirini istemiyorduk.

"Getirmeyin," diye zayıf bir sesle belirttim. "Bunun yüzünden ölmeyeceğim. Sadece kötü bir yara olacak. Temizlememiz gerek." Yüzümü ekşittim.

Maxon, "Acıya karşı bir şeye ihtiyacın olacak," diye ekledi.

Paige, suçlu bir edayla, "Enfeksiyon kapabilir. O sokak, gerçekten pisti ve ben, ona dokundum," dedi.

Bir acı dalgası, yarayı yakarak geçti ve tısladım. "Anne. Anne'i getirin."

Maxon, "Kim?" diye sordu.

Aspen, "Hizmetçisi," diye açıkladı. "Avery, Anne ile bir ilk yardım seti getir. İdare etmemiz gerekecek. Ve onunla ilgili de bir şey yapmamız lazım," diye ekledi, başını Paige'e doğru salladı.

Maxon'ın endişeli gözlerini, kanlı kolumdan uzaklaşıp Paige'in sıkıntılı yüzüne geçene dek izledim.

"Suç mu işledin? Kaçak mısın?" diye sordu ona.

"O türden bir suçlu değilim. Ve kaçtım ama beni arayan kimse yok."

Maxon, laflarını ölçüp biçti. "Anakaraya hoş geldin. Avery'yi mutfaklara kadar takip et ve Bayan Woodard'a, prensin emriyle onunla birlikte çalışacağını söyle. Hemen memur kanadına gelmesini belirt."

"Woodard. Evet, Majesteleri." Paige, eğilerek onu derinden selamladı ve Memur Avery'nin peşinden odadan çıkıp beni Maxon ve Aspen ile yalnız bıraktı. Tüm gece ikisiyle birlikteydim ama ilk defa bir yerde sadece üçümüz bulunuyorduk. Hâlihazırda dar odanın sırlarımızın ağırlığıyla dolduğunu hissedebiliyordum.

"Nasıl kurtulabildin?" diye sordum.

Maxon, "August, Georgia ve Micah, ateş edildiğini duymuş, koşarak geldiler," dedi. "Bize asla zarar vermeyeceğini söylerken, şaka yapmıyormuş." Duraksadı, gözleri hızla uzaklara daldı ve hüzünlendi. "Micah, kurtulamadı."

Başımı diğer yana çevirdim. Onun hakkında tek bir şey bilmiyordum ama bu gece bizim için ölmüştü. Canını kendim almışım gibi suçlu hissettim.

Sol kolumu kullanmayı unutarak bir damla gözyaşını silmeye davrandım ve feryadı bastım.

Aspen, resmi olmayı unutarak, "Sakinleş America," dedi.

Maxon, "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi.

Başımla onayladım, daha fazla bağırmamak için dudaklarımı sıktım. Ne rezillik.

Bana uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldık ama belki de acı, dakikaları uzatıyordu.

Maxon, aniden, "Böylesine adanmak, muhteşem," dedi.

Önce tekrar Micah'dan bahsettiğini sandım. Fakat Aspen ile baktığımızda bakışlarını arkamdaki duvara yönelttiğini gördük.

Kolumdaki sızı hariç başka bir şeye odaklanmaktan mutluluk duyarak başımı çevirdim. Orada, küçük kardeşlerinden birinin çizdiği bir resmin ve babasının, Aspen'in yaşına yakınken çekilmiş bir fotoğrafının yanında bir not vardı.

Seni, daima seveceğim. Seni, sonsuza dek bekleyeceğim. Ne olursa olsun, yanındayım.

Bir sene önce o notu Aspen'in bulması için penceremin yanına bıraktığımda el yazım biraz sarsaktı ve artık asla bir aşk mektubuna eklemeyeceğim küçük, aptal kalplerle çevriliydi ama hâlâ o kelimelerin önemini hissedebiliyordum. Kâğıda aktarıldıkları anda o şeyleri daha da fazlasıyla hissedeceğim için korkarak ilk defa yazıya dökmüştüm. Ayrıca, Aspen'i, hiçbir şüpheye yer bırakmadan sevdiğimi bilmeme karşı duyduğum tüm endişelerin, annemin notu bulacağı korkusuyla bastırıldığını da hatırlıyordum.

O anda Maxon'ın el yazımı tanımasından korkuyordum.

Maxon, yüzünde hüzünlü bir tebessümle, "Mektup yazacak birilerinin olması, hoş olmalı. Asla aşk mektubu lüksüm olmadı," dedi. "Sözünü tuttu mu?"

Aspen, başımın altına koymak için diğer yataktaki yastıkları kaldırıyor, ya Maxon'la ya da benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Yazmak, zor," dedi. "Ama ne olursa olsun, yanımda olduğunu biliyorum. Bundan şüphem yok."

Aspen'in kısa, koyu renkli saçına –gerçekten görebildiğim tek kısmına– baktım ve yeni bir acı hissettim. Bir anlamda haklıydı. Asla gerçekten birbirimizi terk etmemiştik. Fakat... O kâğıttaki o kelimeler? Beni yerle bir eden, sarıp sarmalayan o aşk? O, artık burada değildi.

Aspen hâlâ ona mı güveniyordu?

Gözlerim, Maxon'a kaydı ve yüzündeki hüzün, biraz kıskançlık gibi görünüyordu. Şaşırmamıştım. Maxon'a daha önce âşık olduğumu söylediğimi hatırlıyordum; sanki hileyle elinden bir şey alınmış gibi görünüyor, artık bu noktada hiç âşık olacak mı emin olamıyordu.

Bahsettiğim aşk ile Aspen'in az önce paylaştığı aşkın bir olduğunu bilseydi, eminim ki bu, onu yıkardı.

Maxon, "Ona kısa zamanda yaz," diye tavsiye etti. "Unutmasına izin verme."

Aspen, "Onları bu kadar oyalayan ne?" diye mırıldandı ve Maxon'ın kelimelerini umursamadan odadan çıktı.

Maxon, gidişini izledi ve sonra yüzüme bakmak için döndü. "Hiçbir işe yaramıyorum. Sana nasıl yardım edebileceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ben de en azından ona yardım etmeye çalışırım diye düşünmüştüm. Bu gece ikimizin de hayatını kurtardı." Maxon, başını sağa sola salladı. "Görünüşe göre sadece moralini bozdum."

"Herkes endişeli sadece. İyi iş çıkartıyorsun," diye onu temin ettim. Sıkılmış gibi bir kahkaha atıp yatağın ucuna çöktü. "Orada kolunda kanayan bir yarayla yatıyorsun ve beni rahatlatmaya çalışıyorsun. Absürtsün."

"Bana bir aşk mektubu yazmaya karar verirsen, lafa bununla başla," diye şaka yaptım.

Gülümsedi. "Senin için hiçbir şey yapamaz mıyım?"

"Elimi tut? Çok sıkı tutma ama."

Maxon, parmaklarını, açık duran avucuma yerleştirdi ve hiçbir şeyi değiştirmese de onu orada hissetmek hoştu.

"Muhtemelen yazmam. Sana aşk mektubu yani. Elimden geldiğince yerin dibine girmekten sakınıyorum."

"Savaş planı yapamıyorsun, yemek yapmayı bilmiyorsun ve aşk mektubu yazmayı reddediyorsun," diyerek ona takıldım.

"Doğru. Hatalarımdan oluşan liste, sürekli büyüyor." Elimdeki parmaklarını oynattı; dikkatim dağıldığına çok memnundum.

"Sorun değil. Bana not yazmayı reddettiğin için hislerini tahmin etmeye devam edeceğim. Mor kalemle. İ harflerinde nokta yerine kalp olan."

Şakasına ciddiymiş gibi yapıp, "Ki tam olarak da öyle yapardım," dedi. Kıkır kıkır güldüm ama bu hareket yanmayı tekrar başlatınca hemen durdum. "Hislerimi tahmin etmek zorunda kaldığını düşünmüyorum gerçi."

"Eh," diye başladım, nefes almak gittikçe zorlaşıyordu, "hiç yüksek sesle söylemiş sayılmazsın."

Maxon, karşı çıkmak için ağzını açtı ve kendini susturdu. Geçmişimizi düşünüp bana beni sevdiğini söylediği anı hatırlamaya çalışırken gözleri tavana kaydı.

Sığınakta olabilecek her şekilde ima edilmişti. Bu hissi, bir düzine romantik jestle ortaya koymuş ya da kelimelerin etrafında dans ederek belli etmişti... Fakat gerçek cümle, asla söylenmemişti. Aramızda bu geçmemişti. Hatırlardım ve onu asla sorgulamamak için sebep haline getirirdim, hissettiklerimi itiraf etmek için de.

"Leydim?" Anne, endişeli yüzünden önce sesini kapıdan geçirerek sordu.

Maxon, geri çekilip ona yer açarken elimi bıraktı.

Anne'in araştıran gözleri yarayı gördü ve ne kadar kötü olduğunu incelerken dikkatlice dokundu.

"Dikiş atılması gerekecek. Sizi tamamıyla uyuşturacak bir şeyimiz olduğundan emin değilim," diye ortaya koydu.

"Sorun değil. Sadece elinden gelenin en iyisini yap," dedim. O buradayken daha sakin hissediyordum.

Başıyla onayladı. "Birileri gidip biraz kaynar su getirsin. Setin içinde antiseptik olacaktı ama su da istiyorum."

"Ben, getiririm." Kapının önünde duran, yüzü endişeyle yoğrulmuş Marlee'ydi.

"Marlee," derken titredim, kontrolümü kaybettim. Bayan Woodard'ın anlamını çözmüştüm. Tabii ki o ve Carter, kralın burnunun önünde saklanırken kendilerine Woodwork diyemezlerdi.

"Hemen geri döneceğim America. Dayan." Aceleyle gitti ama yanımda olacağını bildiğim için çok rahatladım.

Anne, Marlee'nin varlığının şokunu sindirdi ve ilk yardım setinden bir iğneyle iplik almasını izledim. Neredeyse tüm kıyafetlerimi diktiği için içimi ferah tuttum. Kolum, sorun olmamalıydı.

Marlee, bir maşrapa buharı tüten su, bir kucak dolusu havlu ve bir şişe kehribar renkli sıvı ile inanılmaz bir hızla geri döndü. Maşrapayı ve havluları, çamaşır dolabının üstüne koydu, yanıma gelirken şişenin kapağını açtı.

"Acıya karşı." İçebileyim diye başımı kaldırdı ve ben de itaat ettim.

Şişenin içindeki şey, yeni bir tür yakıcı dalgaydı ve yutarken öksürdüm. Bir yudum daha almamı söyledi ve aldım, alırken de bundan nefret ettim.

"Burada olduğuna o kadar memnunum ki," diye fısıldadım.

"Daima yanındayım America. Bunu biliyorsun." Gülümsedi

ve arkadaşlığımız boyunca ilk defa benden yaşça büyük göründü, öyle sakin ve kendinden emindi ki. "Ne haltlar karıştırıyordun?"

Surat astım. "İyi bir fikir gibi gelmişti."

Gözleri, anlayışla doldu. "America, sende kötü fikirlerden başka bir şey yok. Niyet harika ama fikirler berbat."

Haklıydı tabii ki ve artık bunu iyice bellemem lazımdı. Fakat onun burada olması, ne kadar aptal davrandığımı söylemesi bile her şeyi daha az berbat kılıyordu.

"Bu duvarlar sesi ne kadar önler?" Anne, sordu.

Aspen, "Oldukça iyi," dedi. "Sarayın bu kadar ücra köşesinde pek bir şey duyulmaz."

"İyi," dedi. "Tamam, herkesin koridora çıkması lazım. Bayan Marlee, biraz alana ihtiyacım olacak ama siz kalabilirsiniz."

Marlee, başıyla onayladı. "Yolundan çekileceğim Anne."

İlk önce Avery, hemen ardından Aspen ile beraber çıktı ve en son da Maxon. Gözlerindeki bakış, daha önce açlık çektiğimi söylediğim günü hatırlattı bana: Bildiğine üzgündü ve değiştiremeyeceği için mahvolmuştu.

Kapı kapandı ve Anne, hızla çalışmaya başladı. İhtiyacı olan her şeyi, hâlihazırda önüne dizmişti ve şişe için elini Marlee'ye uzattı.

Başımı kaldırıp, "Yutun," diye emretti.

Kendimi toparladım. Öksürdüğüm için şişeyi birkaç kere bırakıp tekrar uzanmam gerekti ama iyi bir miktarını indirmeyi başarmıştım. Ya da en azından bu, Anne için yeterince iyiydi.

Bana ufak bir havluyu uzatarak, "Bunu tutun," dedi. "Can yakmaya başlayınca bunu ısırın."

Başımla onayladım.

"Dikişler, temizlerken acıyacağı kadar acımayacak. Kiri buradan görebiliyorum yani derinlere ineceğim." Tekrar yaraya

bakarak iç çekti. "Bir yara iziniz olacak ama elimden geldiğince ufak olmasını sağlayacağım. Birkaç hafta boyunca siz iyileşirken elbiselerinizin kollarını bol yapacağız. Kimse anlamayacak. Ve prensle öyle olduğunuzu gördüğümden ben de soru sormayacağım. Ne yaptıysanız, önemli bir şey olduğuna güvencim tam."

"Sanırım öyleydi," dedim, gerçekten artık pek emin değildim.

Bir havluyu ıslattı ve yarıktan birkaç santim uzakta tuttu. "Hazır mısınız?"

Başımla onayladım.

Çığlıklarımı bastırır diye havluyu ısırdım. Koridordaki herkesin duyabildiğine emindim ama muhtemelen başka kimse duymayacaktı. Sanki Anne, kolumdaki tüm sinir uçlarını dürtüyor gibiydi ve Marlee, kıpırdanmayayım diye tepeme çökmüştü.

"Yakında bitmiş olacak America," diye söz verdi. "Mutlu mesut bir şeyler düşün. Aileni düşün."

Denedim. May'in kahkahasını ya da babamın bilmiş tebessümünü, düşüncelerimin önüne koymaya çalıştım ama orada durmuyorlardı. Sadece yeni bir acı dalgasıyla kayıp gidecekleri ana kadar tutabiliyordum.

Marlee, sopalanırken nasıl hayatta kalabilmişti ki?

Yaram temizlendiğinde Anne, beni dikmeye başladı. Haklıydı: Dikişler, o kadar acıtmıyordu. Daha az acı verdiği için miydi yoksa bana verdikleri sıvı sonunda etkisini gösteriyor muydu bilemiyordum. Odanın hatları, artık eskisi kadar keskin görünmüyor gibiydi.

Sonrasında insanlar, geri döndüler, bir şeylerden bahsettiler. Kim kalmalı, kim gitmeli, sabah ne söylemeliydik... Katkıda bulanamayacağım birçok detay.

Sonunda beni odama götürmek için kaldıran Maxon'dı. Ba-

şımı dik tutmak, biraz çaba gerektiriyordu ama onu duymak, işi kolaylaştırıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Gözlerin, çikolata gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Ve seninkiler de sabah göğü gibi."

"Su içebilir miyim?"

"Evet. Hem de çok," diye söz verdi. Birine, "Haydi, onu üst kata çıkartalım," dedi. Ve ben de adımlarının ahenginde uykuya daldım.



15. Bölüm

Baş ağrısıyla uyandım. Şakaklarımı ovuştururken inledim, sonrasında bu hareket koluma keskin bir acı gönderince haykırdım.

Mary, "İşte," dedi, yatağımın ucuna oturmak için geldi. İki hap ile bir bardak su uzattı.

Sunduklarını almak için yavaşça doğruldum, başım bu süre içinde zonkluyordu. "Saat kaç?"

Mary, "Neredeyse on bir," dedi. "Kendinizi iyi hissetmediğinizi ve kahvaltıda olmayacağınızı söyledik. Acele edersek, sizi Elit'in diğer kısmıyla birlikte öğle yemeğine hazırlayabiliriz."

Acele etme, hatta yemek yeme fikri bile kulağa ilgi çekici gelmiyordu ama normal rutine geri dönmenin en akıllıcası olduğunu düşündüm. Dün gece ne kadar riske girdiğimiz netleşmeye başlıyordu ve birilerine olanlarla ilgili şüphelenmesi için bir sebep vermek istemiyordum hiç.

Mary'ye başımla onay verdim ve ikimiz de ayağa kalktık. Bacaklarım, istediğim kadar güvenilir değildi ama yine de banyoya doğru hareket ettim. Anne, hemen kapının dışındaydı, temizlik yapıyordu, Lucy de geniş bir sandalyeye oturmuş, muhtemelen askılı tasarlanan bir elbiseye kol dikiyordu.

Elindeki işten başını kaldırdı. "İyi misiniz hanımefendi? Bizi epey korkuttunuz."

"Üzgünüm. Sanırım, olunabileceği kadar iyiyim."

Bana gülümsedi. "Yardım etmek için elimizden geleni yapmaya hazırız hanımefendi. Tek yapmanız gereken, istemek."

Ne sunduğunun tam anlamıyla farkında değildim ama önümdeki birkaç günü geçirmeme yardımcı olacak herhangi bir türden yardımını kabul ederdim.

"Ah, Memur Leger, uğradı, tıpkı prensin uğradığı gibi. Kendinizi hazır hissettiğinizde onlara durumunuz hakkında bilgi vereceğinizi umuyorlardı."

Başımla onayladım. "Öğle yemeğinden sonra bununla ilgilenirim."

Hiçbir uyarı olmaksızın kolum, birilerinin ellerindeydi. Anne, yaraya yakından bakıyor, gelişmeyi görmek için dikkatlice bandajların altını inceliyordu.

Kederle, "Enfeksiyon kapmış gibi görünmüyor. Temiz tuttuğumuz sürece, güzelce iyileşeceğini düşünüyorum. Keşke daha iyi bir şeyler yapabilseydim. İz bırakacağını biliyorum," dedi.

"Endişelenme. İyi insanların, hep bir tür yarası vardır." Marlee'nin ellerini ve Maxon'ın sırtını düşündüm. İkisi de cesaretlerinin kalıcı yarasına sahiptiler. Onlara katılmaktan onur duyuyordum.

Mary, banyonun kapısından, "Leydi America, banyonuz hazır," dedi.

Yüzünü inceledim, sonrasında Lucy'ninkini, sonrasında Anne'inkini de. Daima hizmetçilerime yakın olmuştum, onlara daima güvenmiştim. Fakat dün gece bir şey değişmişti. İlk defa bu bağlar test edilmişti ve gün ışığında onlar hâlâ buradaydılar, güçlü ve sağlam.

Onların bana olduğu gibi benim de onlara sadık olduğumu

göstermenin bir yolu olduğundan emin değildim. Fakat önüme bir fırsat çıkmasını umuyordum.

Yoğunlaşırsam suratımı ekşitmeden çatalımı ağzıma götürebiliyordum. Sıradışı bir çaba gerektiriyordu, öyle ki yemeğin ortasında ter dökmeye başlamıştım. Ekmeği kemirmeye devam etmeye karar verdim. Bunu tutmak için sağ koluma ihtiyacım yoktu.

Kriss, baş ağrımın nasıl olduğunu sordu –ki ortada dolaşan hikâyenin bu olduğunu tahmin ettim– ve her ne kadar başımı ve kolumu görmezden gelmek imkânsız olsa da artık iyi olduğumu söyledim. Sorgulaması burada bitmişti ve görünüşe göre kimse sıra dışı bir şey olduğu hakkında tahmin yürütmüyordu.

Ekmekten aldığım lokmayı çiğnerken diğer kızlar dün gece benim yerime gitselerdi, ne durumda olurlardı diye düşündüm. Daha iyi iş çıkartacak tek kişinin Celeste olduğuna karar verdim. Şüphesiz saldırıya karşılık vermek için bir yol bulurdu ve bir anlığına ona daha çok benzemediğim için biraz kıskandım.

Tepsilerimiz Kadınlar Odası'ndan çıkartılır çıkartılmaz Silvia içeri girdi ve dikkatimizi ona vermemizi istedi.

"Siz leydilerin tekrar ışıl ışıl parıldama vakti geldi. Bir hafta içinde ufak bir çay partisi vereceğiz ve hepiniz, tabii ki davetlisiniz!" Kendi kendime iç çektim, bu sefer kimi eğlendirmemiz gerekiyor diye endişelendim. "Bu parti için hazırlıkların başında siz olmayacaksınız ama en iyi tavırlarınızı takınmanız şart, çünkü halkın görmesi için kaydedilecek."

Biraz ferahladım. Bununla baş edebilirdim.

"Bu partide kişisel konuklarınız olmak üzere hepiniz ikişer kişi davet edeceksiniz ve sorumluluk size ait olacak. Akıllıca seçim yapın ve irtibat kurulacak bu iki kişiyi cumaya kadar bana bildirin."

Yürüyüp giderek bizi zihinsel anlamda bocalarken yalnız

bıraktı. Bir testti ve bunu biliyorduk. Odada en etkileyici, en değerli bağlantıları olan kimdi?

Belki de paranoyak davranıyordum ama bu görev, direkt beni hedef alıyormuş gibi hissettim. Kral, herkese değersiz olduğumu hatırlatmanın bir yolunu arıyor olmalıydı.

Kriss, "Kimi seçiyorsun Celeste?" diye sordu.

Omuz silkti. "Henüz emin değilim. Ama harikulade olacaklarına dair söz verebilirim."

Celeste'in arkadaş listesi elimin altında olsaydı, ben de gerilmezdim. Kimi davet edecektim ki? Annemi mi?

Celeste, bana döndü, sesi sıcacıktı. "Kimi getirmeyi düşünüyorsun America?"

Şokta olduğumu gizlemeye çalıştım. Kütüphanede buzları biraz kırmış olsak da ilk defa bir arkadaşına seslenir gibi bana seslenmişti. Boğazımı temizledim. "Hiçbir fikrim yok. Davet etmeye uygun birilerini tanıdığımdan emin değilim. Kimseyi getirmesem daha iyi olur." Ne kadar dezavantajlı durumda olduğumu bu kadar açıkça belirtmesem muhtemelen daha iyi olurdu ama sanki diğerleri bunun farkında değildi de.

Celeste, "Eh, gerçekten kimseyi bulamazsan, bana bildir," dedi. "Sarayı ziyaret etmek isteyecek iki kişiden daha fazla arkadaşım olduğundan eminim ve en azından kim oldukları konusunda kesinlikle bir fikir edinmeni sağlayabilirim. İstersen tabii ki."

Gözlerimi dikip ona baktım, eline ne geçeceğini sormak geldi içimden ama gözlerinin içine bakınca eline bir şey geçeceğini düşünmedim. Sonrasında Elise ile Kriss'in göremeyeceği şekilde bana göz kırptığından da emindim. Celeste, o mükemmel savaşçı, beni destekliyordu.

Gerçekten onurlanarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Omuz silkti. "Sorun değil. Bir parti vereceksek, iyi bir parti

olmasını da sağlayabiliriz." Kendi kendine gülümseyerek sandalyesine yaslandı; bu daveti, son büyük anı olarak tasarladığından emindim. Bir yanım ona vazgeçmemesini söylemek istiyordu ama söyleyemedim. Sonunda içimizden sadece biri Maxon'ı elde edebilirdi.

Akşam üzerine doğru planın kabataslak haline sahiptim ama sadece büyük bir şeye bağlıydı: Maxon'ın yardımını almak zorundaydım.

Gün bitmeden birbirimizi bulacağımızdan emindim, yani kendime bu kadar çok endişelenmek için izin vermedim. O an için tekrar dinlenmem gerekiyordu, böylece odama geri döndüm.

Anne, oradaydı, daha fazla hap ve suyla bekliyordu. Tüm bu olanlara karşı bu kadar sakin olmasına inanamıyordum.

İlacı yutarken, "Sana borçlandım," dedim.

Anne, "Hayır," diyerek karşı çıktı.

"Evet! Sen orada olmasaydın, dün gece her şey çok daha farklı olurdu."

Nazikçe bardağı benden aldı. "Sadece iyi olmanıza seviniyorum."

Suyu dökmek için banyoya gitmeye başladı ve ben de onu takip ettim. "Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok mu? Herhangi bir şey?"

Tezgâhın başında öylece durdu, aklında besbelli bir şey vardı.

"Gerçekten Anne. Beni çok mutlu ederdi."

İç çekti. "Eh, bir şey var..."

"Lütfen söyle bana."

Anne, gözlerini lavabodan çekti. "Ama kimsenin yanında ağzınızdan kaçıramazsınız. Mary ile Lucy, asla unutmama izin vermezler."

Alnımı kırıştırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu... Bu, çok özel bir şey." Elleriyle oynamaya başladı, asla yapmadığı bir şeydi ve bunun onun için önemli olduğunu anladım.

"Tamam, gel de bana anlat," diyerek ona cesaret verdim, iyi durumda olan kolumu omuzuna attım ve onu benimle birlikte oturması için masaya götürdüm.

Ayak bileklerini kavuşturdu ve ellerini kucağına koydu. "Anlıyorsunuz ya, sebebi onunla çok iyi anlaşmanız. Gözünde çok değerli gibisiniz."

"Maxon'ı mı diyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı, yanaklarına vahşi bir kızıllık geldi.

"Anlamıyorum."

Derin bir nefes aldı. "Memur Leger."

"Aaaah," dedim, ifade edebileceğimden fazlasıyla şoktaydım.

"Umutsuz olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Umutsuz değil," diye ısrar ettim. Daima benim için savaşacağını söyleyen insana, benim yerime onun peşinden koşmasını nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum sadece.

"Sizden bahsederken daima çok nazik. Biliyorum ki ona belki benden bahsederseniz ya da hatta kendi bölgesinde onu bekleyen bir kız arkadaşı var mı öğrenirseniz..."

İç çektim. "Deneyebilirim ama hiçbir şey için söz veremem."

"Ah, biliyorum. Endişelenmeyin. Bunun olmayacağını kendime söyleyip duruyorum ama onu düşünmeye bir son veremiyorum."

Başımı kaldırdım. "Nasıl olduğunu bilirim."

Tek elini önüne uzattı. "Ve sebebi İki olması değil. Sekiz olsaydı, onun gibi birini isterdim."

"Birçok insan isterdi," dedim. Ve bu, doğruydu. Celeste, onu fark etmişti, Kriss, komik olduğunu söylemişti ve hatta

şu Delilah bile sanki ona yanıkmış gibi konuşmuştu. Kendi bölgemizde peşinden koşan kızları saymıyordum bile. Böyle şeyleri duymak, artık beni o kadar rahatsız etmiyordu, bana Anne kadar yakın biri söylese bile.

Aspen'e karşı hislerimin yok olduğunu bana söyleyen bir diğer şeydi. Başka biri yerimi alsın diye önermekten mutluluk duyacaksam, o halde, gerçekten ona ait değildim.

Yine de bu konuya nasıl yaklaşacağımdan emin değildim.

Cilalanmış tahtanın üzerinden uzanıp elimi, eline koydum. "Deneyeceğim Anne. Yemin ederim ki."

Gülümsedi ama tedirgin bir şekilde dudağını ısırdı. "Lütfen diğerlerine söylemeyin yeter."

Elini, iyice sıktım. "Sen, daima sırlarımı sakladın. Ben de daima seninkileri saklayacağım."



16. Bölüm

Aspen, sadece birkaç saat sonra kapıma vurdu. Hizmetçilerim sadece eğilip selam vererek odadan çıktılar, konuşacaklarımızın özel olduğunu biliyorlardı. Bu geliştirdiğimiz yeni anlayış biçimi, garipti ama neden daha azını beklediğimden de emin değildim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Fazla kötü değil," dedim. "Kolum biraz zonkluyor ve başım ağrıyor ama diğer açıdan iyiyim."

Başını sağa sola salladı. "Gitmene izin vermemeliydim."

Yatakta oturduğum yerin yanına elimle vurdum. "Gel, otur."

Biraz tereddüt etti. Artık zihnimde şüpheye yer bırakacak bir şey yoktu. Maxon ve hizmetçilerim, iletişime geçtiğimizi biliyorlardı dün gece bizi saraydan dışarı çıkartmıştı. Risk bunun neresindeydi? Aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü sonunda oturdu, ne olur ne olmaz diye araya uygun bir mesafe koydu.

"Ben, bu işin bir parçasıyım Aspen. Geride kalamazdım. Ve benimle ilgili bir sorun yok. Bunu cidden sana borçluyum. Dün gece beni kurtardın."

"Yeterince hızlı olmasaydım ya da Maxon seni o duvarın ötesine geçirmeseydi, şu anda bir yerlerde hapsedilmiş olurdun. Neredeyse ölmene göz yudum. Neredeyse *Maxon*'ın ölmesine göz yumdum." Yere doğru başını salladı. "Siz ikiniz geri dönemeseydiniz, Avery ile bana neler olurdu biliyor musun? Biliyor musun..." Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyormuş gibi duraksadı. "Seni bulmasaydım, bana ne olurdu biliyor musun?"

Aspen, bana baktı, içime baktı. Gözlerindeki acı, netti.

"Ama buldun. Beni buldun, beni korudun ve yardım getirdin. Muhteşemdin." Elimi, Aspen'in sırtına koydum, onu rahatlatmak için aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Henüz keşfediyorum ki Mer, ne olursa olsun... Beni sana bağlayan bir ip olacak hep. Asla senin için endişelenmekten vazgeçmeyeceğim. Ne yaptığını önemsemekten asla vazgeçmeyeceğim. Benim için daima bir anlamın olacak."

Elimi uzattım ve kolunda gezdirdim, başımı omuzuna yasladım. "Ne demek istediğini biliyorum."

Bir süreliğine öylece durduk ve Aspen'in de benimle aynı şeyi yaptığını tahmin ettim: Kafasında her şeyi tekrar yaşıyordu. Çocukken birbirimizden sakınmamız, büyüdüğümüzde birbirimize bakmadan duramamamız, ağaç evindeki binlerce çalınmış an... bizi biz yapan tüm o şeyler.

"America, bir şey demem lazım." Başımı kaldırdım ve Aspen, bana bakmak için döndü, beni nazikçe kollarımdan tutuyordu. "Sana, seni hep seveceğimi söylediğimde bunu kastetmiştim. Ve ben... Ben..."

Kelimeleri ağzından çıkartmayı başaramadı ve dürüst olmak gerekirse, buna minnettardım. Evet, ona bağlıydım ama artık o ağaç evdeki çift değildik.

Bana zayıf bir gülücük gönderdi. "Sanırım, biraz uyumam lazım. Doğru düzgün düşünemiyorum."

"Senin de benim de. Ve düşünecek o kadar çok şey var ki."

Başıyla onayladı. "Bak Mer, bunu tekrar yapamayız. Maxon'a

böyle riskli bir şey için yardım edeceğimi söyleme ve seni gizlice bir yerlere götürmemi de bekleme."

"Zaten buna değeceğinden emin değildim. Maxon'ın tekrar gitmek isteyeceğini hayal edemiyorum."

"İyi." Şapkasını buldu, başına geçirdi ve ayağa kalktı. Elimi tuttu ve öptü. "Leydim," dedi, bana takılıyor gibiydi.

Gülümsedim ve elimi biraz sıktım. Ve o da aynısını yaptı. El ele tutuşurken, elini her saniye daha da sıkı tutarken, yakında bırakmam gerektiğini fark ettim. Gerçekten bırakmam gerekecekti.

Aspen'in gözlerine baktım ve gözyaşlarının akmak için beni tehdit ettiğini hissettim. *Sana nasıl hoşça kal derim?*

Başparmağını, elimin üstünde gezdirdi ve elimi kucağıma bıraktı. Eğildi ve saçımı öptü. "Sakin ol. Yarın seni kontrol etmeye gelirim."

Akşam yemeğinde hızlıca kulağıma dokunduktan sonra Maxon, bu gece onu bekleyeceğimi biliyordu. Aynamın önünde oturup dakikaların daha hızlı geçmesini diledim. Mary, sakince mırıldanarak saçımı fırçaladı. Melodinin, birilerinin düğününde çaldığım bir şey olduğunu hayal meyal hatırladım. Seçim'e seçildiğimde o hayata geri dönebilmeyi fena halde istiyordum. Hep sevdiğim o müzikle dolu dünyayı istiyordum.

Fakat bu, asla gerçekten tutunabileceğim bir şey değildi. Hayatta hangi yolu seçersem seçeyim müzik, sadece partilerde bir konuğu eğlendirmek ya da hafta sonu rahatlamak için bir yöntem olabilirdi.

Aynada kendime baktım ve içimde kalmadığını fark ettim, sandığım gibi değildi. Özleyecektim ama artık bu, şahsıma ait bir parçaydı, olduğum *tek şey* değildi. Seçim nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, önümde olasılıklar vardı.

Gerçekten sadece kast sınıfımdan ibaret değildim.

Maxon'ın hafifçe kapıya vuruşu, beni düşüncelerimden çekip aldı ve Mary, kapıyı açtı.

Maxon, içeri girerken Mary'ye, "İyi geceler," dedi ve o da cevap olarak eğilerek selam verdi.

Gözleri, kısa bir süreliğine gözlerimle buluştu ve yine onun için hissettiklerimi görebiliyor mu, hislerimi benim kadar sahici buluyor mu diye merak ettim.

Mary, usulca, "Majesteleri," diye onu selamladı. Tam odadan çıkmak üzereydi ki Maxon, bir elini havaya kaldırdı.

"Beni bağışla ama adını söyleyebilir misin?"

Bir anlığına Maxon'a gözlerini dikti, bana baktı ve sonrasında da tekrar Maxon'a yoğunlaştı. "Adım Mary Majesteleri."

"Mary. Ve Anne, dün gece tanışmıştık." Başıyla onu hafifçe selamladı. "Peki ya sen?"

"Lucy." Sesi, ufacıktı ama fark edildiği için neşelendiğini görebiliyordum.

"Fevkalade. Anne, Mary ve Lucy. Sizinle doğru düzgün tanışmak çok güzel. Eminim ki Anne, Leydi America'ya olabilecek en iyi şekilde hizmet edebilmeniz için dün gece hakkında ikinize de bilgi vermiştir. Bağlılığınız ve gizliliği koruduğunuz için size teşekkür etmek isterim."

Gözleri, sırayla hepsinin üzerinde gezdi. "Sizi zor bir duruma soktuğumun farkındaydım ve eğer birileri, olanlar hakkında sorular sorarsa, onu direkt bana göndermekten çekinmeyin. Bu, benim kararımdı ve bunun sonuçlarından sorumlu tutulmamanız gerekiyor."

Lucy, "Teşekkürler Majesteleri," dedi.

Hizmetçilerimin hep Maxon'a kendilerini adadıklarını hissederdim ama o gece, tipik yükümlülüğün ötesine geçmiş gibiydi. Geçmişte sadakatin en büyük odağı kral gibi gelirdi ama artık bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Yavaş

yavaş insanların oğlunu tercih ettiğini bana düşündüren ufak tefek şeyler görüyordum.

Belki de Kral Clarkson'ın yöntemlerinin barbarca olduğunu, düşünce yapısının canice olduğunu aklından geçiren tek ben değildim. Belki de Maxon için hazır olanlar, sadece asiler değillerdi. Dışarıda daha fazlasını bekleyen başka insanlar da olabilirdi.

Hizmetçilerim, eğilerek selam verdiler ve odadan giderek Maxon'ı yanımda bıraktılar.

"Bu da neyin nesiydi? İsimlerini öğrenmekten bahsediyorum."

İç çekti. "Dün gece Memur Leger, Anne'in adını söyledi ve ben, kimden bahsettiğini bilmiyordum... Utanç vericiydi. Seninle ilgilenen insanları, rastgele bir muhafızdan daha iyi tanımam gerekmez mi?"

O kadar da rastgele değil. "Adil olmak gerekirse hizmetçiler hep muhafızlar hakkında dedikodu yapıyorlar. Muhafızlar da aynısını yapsaydı, şaşırmazdım."

"Yine de. Her gün yanındalar. Aylar öncesinden isimlerini öğrenmeliydim."

Akıl yürütme şekline karşılık gülümsedim ve hareket etmem karşısında huzursuz görünse de ayağa kalktım.

"İyiyim Maxon," diye ısrar edip uzattığı eli tuttum.

"Doğru hatırlıyorsam, dün gece vuruldun. Endişelendiğim için beni suçlayamazsın."

"Gerçek bir kurşun yarası gibi değildi. Sadece sıyırıp geçmişti."

"Aynı şey, Anne seni tekrar dikip bir araya getirirken çıkardığın bastırılmış çığlıkların sesini hemen unutmayacağım. Gel, dinlenmen gerekiyor."

Maxon, beni yatağa yöneltti ve ben de yattım. Beni örtülerin altına soktuktan sonra örtülerin üzerine kendi de uzandı, yüzünü bana döndü. Olan her şey hakkında konuşması ya da

beni yaşanacak yan etkilerden dolayı uyarması için bekledim. Fakat hiçbir şey söylemedi. Orada öylece yattı, parmaklarıyla saçımı okşadı, bazen parmak uçları yanağıma değiyordu.

O anda sanki tüm dünyada sadece biz vardık.

"Bir şey olmuş olsaydı..."

"Ama olmadı."

Maxon, gözlerini devirdi, sesi ciddileşti. "Neredeyse oluyordu! Eve kanını akıtarak geldin. Seni neredeyse sokaklarda kaybediyorduk."

"Bak, verdiğim karardan dolayı üzgün değilim," dedim, onu sakinleştirmeye çalıştım. "Gitmek, kendi adıma duymak istedim. Ayrıca, ben olmadan gitmene izin verecek de değildim."

"Saray kamyonetinin içinde daha fazla muhafız olmadan dışarı gitmemize, bu kadar hazırlıksız olduğumuza inanamıyorum. Ve sokaklarda dolanan asiler var. Ne zamandır saklanmıyorlar? O tabancaları nereden alıyorlar? Hiçbir fikrim yokmuş gibi, acizmişim gibi hissettim. Her gün ülkemi biraz kaybediyorum ve ülkemi seviyorum. Neredeyse seni kaybediyordum ve ben..."

Maxon, kendini durdurdu, öfkesi yerini yeni bir şeye bırakarak kayboldu. Elini tekrar yanağımda gezdirdi. "Dün gece, bir şeyler söyledin... Aşkla ilgili."

Aşağı baktım. "Hatırlıyorum." Yanağımın kızarmasını engellemeye çalıştım.

"Gerçekten söylemediğin halde bir şeyi söylediğini düşünmek ne kadar da komik."

Kıkır kıkır güldüm, kelimelerin bir sonraki nefesine kadar ulaştığını hissediyordum.

Bunun yerine, "Ayrıca, gerçekten duymadığın halde bir şeyi duyduğunu düşünmek de komik," dedi.

Anın tüm esprisi kaçtı. "Ne demek istediğini biliyorum." Yutkundum ve onun da izlediğini bilerek elinin yanağımdan

geçip parmaklarının, parmaklarıma kenetlenmesini izledim. "Belki bazı insanlara göre bunu itiraf etmek zor olabilir. Sonunu getiremeyeceklerinden endişe ediyorlarmış gibi."

İç çekti. "Ya da birisi sonunu getirmek *istemeyecek* diye endişe ediyorsan zor olabilir... Belki asla birinden tam anlamıyla vazgeçmeyecektir."

Başımı sağa sola salladım. "Bu hiç de..."

"Tamam."

Sığınakta söylediğimiz onca şeye, birbirimize itiraf ettiğimiz onca şeye, kalbime büsbütün yerleşen onca şeye karşı, aramızda geçmesinden en çok korktuğumuz şey, bu küçük kelimelerdi. Çünkü bir kez ortaya çıktıklarında asla geri alamayacaktık.

Tereddüt etme nedenini tam olarak anlamıyordum ama kendi sebebimi biliyordum. Kalbimi ortaya döktükten sonra Kriss'le birlikte olursa, ona kızacaktım ama kendimden nefret edecektim. Almaktan fazlasıyla korktuğum bir riskti.

Sessizlik, beni geriyordu ve çok fazla geldiğinde konuştum. "Belki de bunu ben kendimi daha iyi hissettiğimde tekrar konuşabiliriz?"

İç çekti. "Tabii ki. Kesinlikle düşüncesizlik ettim."

"Hayır, hayır. Sadece sana sormak istediğim başka bir şey var." O anda düşünmek için kendimizden daha büyük şeyler vardı.

"Devam et."

"Önümüzdeki çay partisine çağıracağım konuklarımla ilgili bir fikrim var ama senin onayını almam gerekecek."

Bana baktı, aklı karışmıştı.

"Ve onlarla görüşmeye niyetlendiğim her şeyi bilmeni istiyorum. Birkaç yasayı yıkıyor olabiliriz, yani sen hayır dersen bunu yapmam."

İlgisi çekilen Maxon, tek koluna yaslanarak dinlemek için doğruldu. "Bana her şeyi anlat."

17. Bölüm

Fotoğraflarımızın arka planı, düz, açık maviydi. Hizmetçilerim, benim için yaramı kapatan düşük omuzlu hoş bir elbise hazırlamışlardı. Askısız elbise günlerim, şimdilik sona ermişti.

Gayet güzel görünsem de tamamıyla Nicoletta'nın gölgesinde kalmıştı ve hatta Georgia da elbisesinin içinde baş döndürücüydü.

Kameranın yanındaki kadın, "Leydi America," dedi. "Prenses Nicoletta'yı İtalyan kraliyet ailesinden kadınlar saraya geldiği günden hatırlıyoruz ama diğer konuğunuz kim?"

"Bu, Georgia, sevdiğim bir arkadaşım," diye tatlılıkla cevapladım. "Şu ana kadar Seçim'de öğrendiğim şeylerden biri, hayatına devam etmenin anlamının, saraya gelmeden önceki hayatını önünde uzanan gelecekle birleştirmek olduğudur. Bugün bu iki dünyayı birleştirme adına bir adım daha atmayı umuyorum."

Etrafta dikilenlerden bazıları tatmin olduklarını belirten sesler çıkartırken kameralar da üçümüzü çekmeye devam etti.

Fotoğrafçı, "Fevkalade leydiler," dedi. "Gidip partinin tadını çıkartabilirsiniz. Daha sonra birkaç poz daha çekeceğiz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap verip konuklarıma benimle gelmelerini işaret ettim.

Maxon, tüm günler arasında asıl bugün ön planda olmam gerektiğini açıkça belirtmişti. Elit'i olması gerektiği gibi temsil eden baş örnek olmayı umuyordum ama o kadar mükemmel olmaya çalışmak, benim için zordu.

"Abartma America yoksa gözlerinden gökkuşakları fırlayacak." Kısa süre önce arkadaş olmuş olsak da Georgia'nın rol yaptığımı anlamasına bayıldım.

Kahkaha attı ve Nicoletta da katıldı. "Haklı. Biraz kıpır kıpır görünüyorsun."

Gülümseyerek iç çekti. "Üzgünüm. Bugün, o büyük risk taşıyan günlerden biri."

Georgia, odanın derinliklerinde ilerlerken tek kolunu omuzuma attı. "Maxon ile yaşadığın her şeyden sonra seni, bir çay partisi yüzünden evine yollayacağından oldukça şüpheliyim."

"Tam olarak demek istediğim bu değildi. Fakat bunu daha sonra konuşmamız lazım." Yüzümü onlara döndüm. "Şu anda kalabalığa karışabilirsek, çok yardımı dokunur. İşler yoluna girer girmez gayet ciddi bir görüşme yapmamız gerekecek."

Nicoletta, önce Georgia'ya sonra tekrar bana baktı. "Burada bana tanıttığın ne türden bir arkadaş?"

"Değerli bir arkadaş. Yemin ederim ki. Daha sonra açıklayacağım."

Üstlerine düşeni yaparak Georgia ve Nicoletta, beni çok iyi gösterdiler. Bir prenses olduğundan Nicoletta, muhtemelen odadaki en iyi konuktu ve Kriss'in gözlerinde, bunu düşünebilmeyi umduğunu gördüm. Tabii ki benim gibi elinin altında direkt İtalyan kraliyet ailesine giden bir telefon hattı yoktu. Gerekirse onunla temasa geçebileyim diye bizzat Nicoletta bana bir telefon numarası vermişti.

Kimse Georgia'nın kim olduğunu bilmiyordu ama geçmişimi ve geleceğimi birleştirmek hakkındaki lafımı duyduklarında –Maxon'ın bana özellikle öğrettiği lafı– bunun da muhteşem bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi.

Elise'in seçimleri, tahmin edilebilir cinstendi. Güçlü ama tahmin edilebilir seçimler. Yeni Asya'daki gayet uzaktan iki kuzeni, o milletin liderleriyle olan bağlantısını temsil ederek geleneksel elbiseleriyle yanında yürüyorlardı. Kriss, babasının çalıştığı üniversiteden bir profesörü ve annesini seçmişti. Ailemin bunu duymasından korkuyordum. Annem ya da May, burada olabilme şansları olduğunu fark ettiklerinde onlardan çok büyük hayal kırıklığına uğradıklarını gösteren bir mektup alacağımdan emindim.

Celeste, sözüne sadık kalarak düpedüz yıldızları getirmişti. Tessa Tamble –söylenenlere göre Celeste'in son doğum günü partisinde sahneye çıkmıştı– çok kısa ama gösterişli bir elbiseyle buradaydı. Celeste'in diğer konuğu, daha çok acayip konserleriyle tanınan Kirstie Summer'dı ve kıyafeti, daha çok bir kostüm gibiydi. Tahminlerime göre ya genellikle sahnede giydiği bir şeydi ya da boyanmış deriyle yapılan deneysel bir şeydi. Her iki şekilde de kapıdan girebildiğine şaşırmıştım, hem böyle giyindiği içindi hem de bir adımlık mesafeye geldiğinizde üzerinden yayılan alkolü koklayabiliyordunuz.

Kraliçe Amberly, yanıma yaklaşarak, "Nicoletta," dedi. "Seni tekrar görmek ne kadar harika."

Nicoletta konuşmadan önce her iki yanaktan öpüştüler. "O zevk, tamamen bana ait. America'nın davetini aldığımda havalara uçtum. Son ziyaretimizde hepimiz harika vakit geçirmiştik."

Kraliçe, "Bunu duyduğuma sevindim," diye yorum yaptı. "Korkarım ki bugün biraz daha sakin geçecek."

Nicoletta, "Bilmiyorum," diye karşı çıkıp Kirstie ve Tessa'nın bir köşede durup yüksek sesle konuştuğu yeri işaret etti. "İd-

diasına girerim ki bu ikisi, beni eve en azından bir hikâye eşliğinde gönderecekler."

Hepimiz kahkaha attık, gerçi kraliçenin gözlerindeki hafif tedirginliği görebiliyordum. "Sanırım, gidip kendimi tanıtmalıyım."

"Daima cesaret timsali," diyerek şaka yaptım.

Gülümsedi. "Lütfen, rahatlayın ve eğlenin. Umarım ikiniz de yeni insanlarla tanışırsınız ama cidden arkadaşlarınızla biraz vakit geçirin."

Başımla onayladım ve Kraliçe Amberly, Celeste'in konuklarıyla tanışmak üzere gitti. Tessa, iyi görünüyordu ama Kirstie, sanki yakınlardaki bir masadaki her sandviçi eline alıp kokluyor gibiydi. Ona yakın yerlerde hiçbir şey yememeyi aklıma koydum.

Odayı inceledim. Herkes, yemekle ya da konuşmakla meşgul görünüyordu, ben de o anın yeterince iyi olduğuna karar verdim.

"Beni takip edin," diyerek arkalardaki ufak bir masaya yöneldim. Oturduk ve bir hizmetçi, bize çay getirdi. Yalnız kalır kalmaz sakince karşılanacağını umarak lafa balıklama daldım.

"Georgia, öncelikle, Micah hakkında özür dileyecek vaktim olmadı."

Ben konuşurken başını sağa sola sallıyordu. "Hep kahraman olmak isterdi. Hepimiz işlerin... Bu şekilde sonuçlanacağını kabul ediyoruz. Ama bence o, kendisiyle gurur duyuyordu."

"Yine de gerçekten üzgünüm. Yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?"

"Hayır. Her şey halledildi. Güven bana, daha farklı bir son seçmezdi," diye ısrar etti.

O gece odanın bir köşesinde duran fare gibi çocuğu düşündüm. Bile isteye kendini benim için, hepimiz için tehlikeye atmıştı. Cesaret, inanılmaz yerlerde saklanırdı.

Tekrar önümdeki konuya odaklandım. "Eh, Georgia, görebileceğin gibi Nicoletta, İtalya'nın prensesi. Birkaç hafta önce bizi ziyaret etmişti." İkisine baktım. "O gün İtalya'nın, bazı şeyler değişirse Illéa'nın müteffiki olmak istediğini açıkça belirtmişti."

"America!" Nicoletta, tısladı.

Bir elimi kaldırdım. "Güven bana. Georgia, bir dost ama onu Carolina'dan tanımıyorum. Kuzeyli asilerin liderlerinden biri."

Nicoletta, sandalyesinde doğruldu. Georgia, ona çekingen bir şekilde baş sallayarak dediklerimi onayladı.

"Kısa süre önce yardımımıza koştu. Ve bu arada ona yakın olan birini kaybetti," diye açıkladım.

Nicoletta, elini Georgia'nın elinin üzerine koydu. "Üzgünüm." Sonrasında tüm bunların bağlantısını merak ederek bana döndü.

"Söylediklerimizin aramızda kalması gerekiyor ama buradaki herkesin yararına olacak bazı şeyleri konuşabileceğimizi düşünmüştüm," diye açıklama yaptım.

Nicoletta, "Kralı alaşağı etmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Georgia, "Hayır," diyerek onu temin etti. "Maxon'ın hükümdarlığı altında birleşmeyi ve kastları kaldırma yolunda çalışmayı umuyoruz. Belki onun hayatı boyunca. Halkına karşı daha anlayışlı gibi görünüyor."

"Öyledir," diye ekledim.

"O halde, saraya neden saldırıyorsunuz? Ve tüm o insanlar?" Nicoletta, keskin bir dille suçladı.

Başımı sağa sola salladım. "Onlar, Güneyli asiler gibi değiller. İnsanları öldürmüyorlar. Bazen uygun olduğunu düşündüklerinde adaleti sağlıyorlar..."

Georgia, araya girerek, "Evlenmemiş anneleri hapisten çıkartıyoruz, böyle şeyler yani," dedi.

"Saraya zorla girdiler ama asla öldürme niyetiyle değil," diye ekledim.

Nicoletta, iç çekti. "Bu, beni o kadar da rahatsız etmiyor ama neden benim bilmemi istediğinizden de pek emin değilim."

Georgia, "Ben de emin değilim," diye itiraf etti.

Nefes aldım. "Güneyli asiler, sürekli daha agresif bir hale geliyorlar. Sadece son birkaç ayda bile saldırıları arttı, sadece saraya da değil, tüm ülkeye karşı. Acımasızlar. Ardından toparlanamayacağımız bir hamle yapmak üzereler diye endişeleniyorum, tıpkı Maxon gibi. Elit'in kast sınıflarına göre insanları öldürme düşünceleri, oldukça sert ve hepimiz bu saldırıların artacağından korkuyoruz."

Georgia, Nicoletta'dan ziyade bana, "Zaten arttı," dedi. "Beni buraya çağırdığında sadece sana biraz daha fazla haber verebileceğim diye mutlu olmuştum. Güneyli asiler, Üçlere yöneldiler."

Tek elimi ağzıma götürdüm, bu kadar hızla ilerledikleri için şoktaydım. "Emin misin?"

Georgia, "Kesinlikle," diyerek onayladı. "Sayılar, dün değişti."

Bir anlığına geçen sessiz endişeden sonra Nicoletta, konuştu. "Bunu neden yapıyorlar?"

Georgia, ona döndü. "Elit'i korkutup kaçırmak için, genel anlamda kraliyet ailesini korkutmak için. Seçim'i bitmeden durdurabileceklerini ve Maxon'ı yalnız başına bırakabileceklerini düşünüyorlar, ülkeyi ele geçirmek için de sadece ondan kurtulmaları gerekecek."

"Ve gerçek endişe de bu. Gücü ele geçirirlerse, kral olarak Maxon'ın sana sunabileceği hiçbir şey yok. Güneyli asiler, sadece halkı daha fazla ezecekler."

"Peki, ne öneriyorsun?" Nicoletta, sordu.

Önümdeki suç bölgesine usulca adım atmaya çalıştım. "Georgia ve diğer Kuzeyliler, Güneyli asileri durdurma konusunda

saraydaki herkesten daha şanslılar. Hamlelerini daha kolayca görüyorlar ve onlara karşı çıkma şansları var... Fakat eğitimsiz ve silahsızlar."

İkisi de neyi ima ettiğimi anlamayarak beklediler.

Sesimi alçalttım. "Maxon, silah almalarına yardım etmek için gereken parayı, saraydan hortumlayamaz."

Nicoletta, sonunda, "Anlıyorum," dedi.

"Bu silahların, sadece Güneylileri durdurmakta kullanılacağına dair net bir anlaşma sağlanacak. Asla bir memura ya da devlet dairesinde çalışan birine karşı değil," dedim, Georgia'ya baktım.

"Sorun olmayacaktır." Bunu ne kadar kast ettiğini gözlerinde gördüm ve zaten kalbimde hissediyordum. İsteseydi, beni ormanda bulduğunda alaşağı ederdi ya da sokakta peşimizden gelmemeyi tercih ederdi. Fakat bu, asla onun amacı olmamıştı.

Nicoletta, parmaklarını dudaklarına vurarak düşünüyordu. Çok şey istediğimizi biliyordum ama diğer türlü nasıl ilerleyebileceğimizden de emin değildim.

"Birileri bunu keşfederse..." dedi.

"Biliyorum. Bunu düşündüm." Kral bilseydi, benim durumumda sopalama yeterli olmayacaktı.

"İz bırakmayacağından emin olmanın bir yolunu bulabilirsek." Nicoletta, parmaklarını ağzına doğru kıpırdatmaya devam etti.

Georgia, "En azından, nakit olmalı. Bu, işi daha zorlaştırıyor," diye düşüncesini sundu.

Nicoletta, başıyla onayladı ve elini masaya koydu. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa, yaparım demiştim. Güçlü bir dosttan faydalanabiliriz ve ülken kaybedilirse, korkarım ki sadece yeni bir düşman ediniriz."

Ona üzgün bir tebessüm gönderdim.

Georgia'ya döndü. "Bugün parayı nakit olarak alabilirim

ama dövize çevrilmeli."

Georgia, gülümsedi. "Yöntemlerimiz var."

Omuzunun üzerinden bakınca bir fotoğrafçının yaklaştığını gördüm. Çay fincanımı aldım ve "Kamera," diye fısıldadım.

Georgia, kibarca, "Ve ben, hep America'nın bir leydi olduğunu düşünmüşümdür. Sanırım, bazen bu özellikleri gözümüzden kaçırıyoruz, çünkü Beşleri sahne sanatçısı ve Altıları temizlikçi olarak görüyoruz. Fakat Kraliçe Amberly'ye bakın. O, bir Dörtten çok daha fazlası," dedi. Nicoletta ile başımızla onayladık.

"İnanılmaz bir kadın. Onunla yaşamak, bir ayrıcalıktır," diye düşüncemi paylaştım.

"Belki onun yanında kalma şansın olur!" Nicoletta, göz kırparak söyledi.

Fotoğrafçı, "Gülümseyin leydiler!" diye talimat verdi ve hepimiz, tehlikeli sırrımızı gizlemeyi umarak ışıldayan yüzlerimizi ortaya serdik.



18. Bölüm

Nicoletta ile Georgia gittikten sonraki gün kendimi sık sık omuzumun üzerinden bakarken yakaladım. Dediklerimi, öğleden sonraki kısacık bir anda asilere neler verdiğimi, birilerinin bildiğinden emindim. Kendime, birileri duymuş olsaydı şimdiye kadar kesinlikle yakalanmış olurdum diye hatırlatıp duruyordum. Elit'in geri kalanıyla ve kraliyet ailesiyle birlikte muhteşem bir kahvaltının tadını çıkarttığıma göre her şeyin yolunda olduğuna inanmak zorundaydım. Ayrıca, Maxon, gerekirse beni savunurdu.

Kahvaltıdan sonra makyajımı düzeltmek için odama geri döndüm. Ben banyoda bir kat daha ruj sürerken kapıya vuruldu. İçeride sadece Lucy vardı ve ben makyajımı tamamlarken o da kapıya bakmaya gitti. Bir dakika sonra köşeden başını uzattı.

"Prens Maxon," diye fısıldadı.

Başımı çevirdim. "Burada mı?"

Gözleri ışıldarken başıyla onayladı. "Adımı hatırladı."

Gülümseyerek, "Tabii ki hatırlamıştır," diye cevap verdim. Her şeyi bırakıp parmaklarımı saçımda gezdirdim. "Önden git, sonrasında usulca dışarı çık."

"Nasıl isterseniz hanımefendi."

Maxon, tereddüt ederek kapının yanında duruyor, karakterine ters düşen bir şekilde içeri girmek için davet bekliyordu. Ufak, kalın bir kutu tutuyordu ve parmaklarını kıpırdatarak üzerine vuruyordu. "Böldüğüm için üzgünüm. Bana bir dakikanı ayıralabilir misin diye merak ediyordum."

"Tabii ki," diyerek yanına gittim. "Lütfen içeri gir." Maxon ile birlikte yatağımın ucuna iliştik.

"Önce seni görmek istedim," diyerek söze başladı. "Diğerleri hava atmaya gelmeden önce açıklama yapmak istedim."

Açıklama mı? Nedense sözleri beni geriyordu. Diğerleri hava atıyorsa, bir şeylerden dışlanmış olmam an meselesiydi.

"Ne demek istiyorsun?" Henüz parlattığım dudağımı ısırdığımı fark ettim.

Maxon, kutuyu bana doğru uzattı. "Açıklayacağım, söz. Fakat öncelikle, bu, senin için."

Kutuyu aldım ve açabilmek için öndeki küçük düğmeyi çevirdim. Sanırım, odadaki her hava zerresini içime çektim.

Kutunun içinde nefes kesici bir çift küpe ve onunla uyumlu bir bileklik duruyordu. Çiçek deseni oluşturan değerli mavi ve yeşil taşlarla güzel bir şekilde tasarlanmışlardı.

"Maxon, bayıldım ama kesinlikle bunu kabul edemem. Bu, çok... Çok..."

"Tam tersine, almak zorundasın. Bu, bir hediye ve Hüküm sırasında takmak gelenektir."

"Ne sırasında?"

Başını sağa sola salladı. "Silvia, hepsini açıklayacak ama konunun özü, prensin Elit'e mücevher hediye etmesi ve o kişinin de bu takıları törende giymesi. Orada bayağı memur olacak ve en iyi şekilde görünmen gerekiyor. Ve şu ana kadar sana sunulanların tersine bunların hepsi gerçek ve senin."

Gülümsedim. Tabii ki bize takmamız için gerçek mücevher

vermeyeceklerdi. Kaç kızın Maxon'a sahip olamayacaklarsa en azından mücevherden gelecek birkaç bine sahip olsunlar diye bir şeyleri eve götürdüğünü merak ettim.

"Muhteşemler Maxon. Tam bana göreler. Teşekkür ederim."

Maxon, tek parmağını kaldırdı. "Rica ederim ve bu, görüşmek istediğim şeyin bir parçası. Her biriniz için armağanları bizzat seçtim ve niyetim, hepsinin eşit olmasıydı. Fakat sen, babanın verdiği kolyeyi takmayı tercih ediyorsun ve Hüküm kadar büyük bir şeyin ortasında seni rahatlatacağından eminim. Yani, diğerleri birer kolye alırken, sen bileklik aldın."

Elime uzandı ve tutup kaldırdı. "Ve görüyorum ki küçük düğmene bağlısın ve hâlâ Yeni Asya'dan getirdiğim bilekliği sevdiğine memnunum ama bunlar, gerçekten uygun düşmüyorlar. Bunu dene bakalım nasıl duracak."

Maxon'ın bilekliğini çıkarttım ve başucu sehpamın kenarına koydum. Fakat Aspen'in düğmesini aldım ve tek bir kuruş olan kavanoza koydum. Şimdilik orada durması gerekiyor gibiydi.

Arkamı döndüm ve Maxon'ın gözlerinde sert bir ifadeyle kavanoza bakışını yakaladım. Yeterince hızlı bir şekilde bakışı yok oldu ve kutudaki bilekliği çıkartmaya girişti. Parmakları, tenimi gıdıklıyordu ve geri çekildiğinde armağanının güzelliği karşısında neredeyse tekrar ağzım açık kalacaktı.

"Gerçekten mükemmel Maxon."

"Böyle düşüneceğini umuyordum. Fakat seninle konuşmak istediğim de bu. Hepinize eşit miktarda harcama yapmayı planladım. Adil olmak istedim."

Başımla onayladım. Kulağa makul geliyordu.

"Buradaki sorun, zevkinin diğerlerine göre çok daha basit olmasıydı. Ve bir kolyeye karşılık bir bilekliğin var. Sonunda sana, diğerlerine harcadığımın yarısını harcamış oldum ve onlara ne verdiğimi görmeden önce bunu bilmeni istedim. Ve bunun ne-

deninin, sana en çok seveceğini hissettiğim şeyi vermek istemem olduğunu, geldiğin yerden ya da benzer bir şeyden dolayı olmadığını bilmeni istedim." Maxon'ın yüzü, çok samimiydi.

"Teşekkür ederim Maxon. Başka türlü olmasını istemezdim," dedim, tek elimi koluna koydum.

Her zaman olduğu gibi dokunulduğuna çok sevinmişti. "Ben de böyle olacağını düşünmüştüm. Söylediğin için teşekkür ederim. Seni inciteceğimden korkuyordum."

"Hiç de öyle olmadı."

Maxon'ın tebessümü yayıldı. "Tabii ki hâlâ âdil olmak istiyordum, böylece bir fikrim oldu." Cebine uzandı ve ince bir zarf çıkarttı. "Belki farkı ailene göndermek istersin."

Zarfa gözlerimi diktim. "Ciddi misin?"

"Tabii ki. Ayrımcılık yapmamak istiyorum ve bunun çelişkiyi ortadan kaldırmanın en iyi yolu olduğunu düşündüm. Ve seni mutlu edeceğini umdum." Zarfı ellerime bıraktı ve ben de aldım, hâlâ şoktaydım.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum. Fakat bazen ne yapmak zorunda olduğun değil, ne yapmak istediğin önemlidir."

Gözlerimiz buluştu ve benim için gerçekten isteyerek birçok şey yaptığını fark ettim. Giymemem gerekirken bana pantolonlar vermesi, bana dünyanın bir ucundan bir bileklik getirmesi...

Kesin beni seviyordu. Değil mi? Neden söylemiyordu ki?

Yalnızız Maxon. Sen, söylersen, ben de söylerim.

Hiçbir şey.

"Sana bunun için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Maxon."

Gülümsedi. "Bunu söylediğini duymak, hoş." Boğazını temizledi. "Hep nasıl hissettiğini bilmek, ilgimi çekiyor."

Ah, hayır. Yok. İlk önce ben ortaya dökmeyecektim.

"Eh, minnettarım. Her zamanki gibi."

Maxon, iç çekti. "Beğendiğine sevindim." Tatmin olmayarak halıyı izlemeye başladı. "Gitmem lazım. Hâlâ diğerlerine armağanlarını götürmem gerekiyor."

Birlikte ayağa kalktık ve onu kapıya kadar geçirdim. Giderken döndü ve elimi öptü. Başını arkadaşça sallayarak diğerlerini ziyaret etmek üzere köşeden dönüp gözden kayboldu.

Yatağıma geri gittim ve armağanlarıma baktım. Böylesine güzel bir şeyin, sonsuza dek saklamak üzere bana ait olduğuna inanamıyordum. Kendi kendime yemin ettim, eve dönseydim ve tüm o para bitseydi ve ailem tamamıyla fakir fukara olsaydı da asla bunları satmayacak ya da elimden çıkartmayacaktım, bana Yeni Asya'dan aldığı bilekliği de. Ne olursa olsun, bunları saklayacaktım.

Silvia, bir sonraki akşamüzeri peşi sıra Büyük Oda'ya gittiğimizde bize, "Hüküm, gayet basittir," dedi. "Kulağa, olduğundan daha karışıkmış gibi gelen şeylerden biridir ama her şeyden öte, semboliktir."

Silvia, omuzunun üzerinden havlar gibi, "Büyük bir davet olacak. Orada birçok hâkim olacak, kraliyet ailesinin akrabalarını saymıyorum bile ve başınızı döndürecek kadar da kamera olacak," dedi.

O ana kadar kulağa basit olması dışında her şey olabilirmiş gibi geliyordu. Köşeden döndük ve Silvia, Büyük Oda'nın kapılarını iterek açtı. Alanın ortasında bizzat Kraliçe Amberly vardı, stadyum koltuklarını düzenleyen adamları yönlendiriyordu. Diğer bir köşede birisi, hangi halının serileceğini düşünüyor ve iki çiçekçi de hangi çiçeklerin en uygun olacağını tartışıyorlardı. Besbelli Noel dekorasyonunun olduğu gibi kalması gerektiğini düşünmüyorlardı. Öyle çok şey oluyordu ki

neredeyse Noel'in gelip çatacağını unutuyordum.

Odanın gerilerinde önünde sandalyeleriyle bir sahne kurulmuştu ve üç devasa taht, platformun merkezine yerleştirilmişti. Sağımızda birer koltuğu olan dört küçük sahne vardı, güzel ama oldukça izole edilmiş görünüyorlardı. Bunlar bile odanın dekorasyonu için yeterliydi ve her şey yerine yerleştirildiğinde nasıl görüneceğini hayal edemiyordum.

Silvia, "Majesteleri," derken eğilerek selam verdi ve hepimiz de aynısı yaptık. Kraliçe, yüzünü aydınlatan bir tebessümle yanımıza geldi.

"Merhaba leydiler," dedi. "Silvia, ne kadar ilerleyebildin?"

"Pek fazla değil Majesteleri."

"Fevkalade. Leydiler, izin verirseniz sizi Seçim sürecindeki yeni görev hakkında aydınlatacağım." Peşinden Büyük Oda'ya girmemiz için bize işaret verdi. "Hüküm, yasalara boyun eğişimizin bir sembolüdür. İçinizden biri yeni prenses olacak ve bir gün de kraliçe. Yasa, yaşama biçimimizdir ve sadece yasalara göre yaşamak değil yasaları korumak da göreviniz olacak. Ve böylece," dedi, durdu ve yüzünü bize döndü, "işe Hüküm ile başlayacaksınız."

"Suç işlemiş bir adam, büyük ihtimalle bir hırsızlık, içeri getirilecek. Bunlar, sopalama cezasına layık davalar ama bu adamlar, bunun yerine hapiste cezalarını çekecekler. Ve onları oraya siz göndereceksiniz."

Kraliçe, allak bullak ifadelerimize karşılık gülümsedi. Cesaret vererek, "Kulağa sert geldiğini biliyorum ama sert değil. Bu adamların her biri, bir suç işlediler ve fiziksel cezanın zorluklarıyla yüzleşmek yerine borçlarını vakitleriyle ödeyecekler. Sopalamanın ne kadar acı verici olduğunu, ilk elden gördünüz. Falaka, daha iyi değildir. Onlara bir iyilik yapıyorsunuz," dedi.

Hâlâ bu konuda pek iyi hissetmiyordum.

Çalanlar, beş parasızdılar. Yasaları çiğneyen İkiler ve Üçler, para vererek cezadan kurtuluyorlardı. Fakirler, tenleriyle ya da vakitleriyle ödeme yapıyorlardı. Jemmy'nin, Aspen'in küçük kardeşinin, adamlar bir avuç yiyeceğin bedelini vura vura sırtından çıkartırken bir tahta parçasına eğilişini hatırladım. Bundan nefret etsem de onu bir yere hapsetmekten daha iyiydi. Legerlar, küçük olsa da onun çalışmasına muhtaçtılar ve görünüşe göre Beşin üzerine çıkar çıkmaz da insanlar bunları unutuyorlardı.

Silvia ve Kraliçe Amberly, söyleyeceklerimiz mükemmelleşene dek törenin üzerinden defalarca ve defalarca geçtiler. Sözümü tıpkı Elise ya da Kriss gibi zarifçe söylemeye çalıştım ama her seferinde kulağa kuru geliyordu.

Bir adamı hapse atmak istemiyordum.

Serbest bırakıldığımızda diğer kızlar birlikte kapıya doğru gittiler ama ben, kraliçeye gittim. Silvia ile yaptığı bir konuşmayı bitiriyordu. Bu vakti, söyleyeceğimi daha güzel bir şekilde ifade etmenin yolunu bularak kullanmalıydım. Bunun yerine Silvia yürüyüp gittiğinde ve kraliçe bana hitap ettiğinde ağzımdan olduğu gibi çıkarttım.

"Lütfen bana bunu yaptırmayın," diye yalvardım.

"Pardon?"

"Yasaya boyun eğebilirim, yemin ederim ki. Zor olmaya çalışıyor da değilim ama bir adamı hapse atamam. O adam, bana hiçbir şey yapmadı."

Yüzüme dokunmak için uzanırken ifadesi kibardı. "Ama yaptı sevgili kızım. Prenses olursan, yasanın vücut bulmuş hali olacaksın. Birileri en ufak bir kuralı bozduğunda seni bıçaklıyordur. Kan kaybından ölmemenin tek yolu da sana zarar verenlerin karşısında dikilmektir ki diğerleri aynısını yapmasın."

"Ama ben prenses değilim!" diye feryat ettim. "Kimse benim canımı yakmıyor."

Gülümsedi ve başını başıma doğru eğip fısıldadı, "Bugün prenses değilsin ama bu geçici bir durumsa, hiç şaşırmam."

Kraliçe Amberly, geri çekildi ve göz kırptı.

Umutsuzluğa kapılarak iç çektim. "Bana başka birini getirin. Muhtemelen sadece aç olduğu için çalan bir hırsızı değil." Yüzü, sertleşti. "Çalmanın önemsiz olduğunu öne sürmüyorum. Olmadığını biliyorum. Fakat bana gerçekten kötü bir şey yapmış birini getirin. En son asiler geldiğinde Maxon ile beni sığınağa ulaştıran muhafızı öldüren kişiyi getirin bana. O kişi, sonsuza dek kilit altında tutulmalıdır. Ve bunu mutlulukla söylerim. Ama bunu aç bir Yediye yapamam. Yapamam."

Bana karşı nazik olmak istediğini görebiliyordum ama bu konuda kılını kıpırdatmayacağını da görebiliyordum. "Seninle gayet açıkça konuşmama müsaade et Leydi America. Tüm kızlar arasında bunu yapmaya en çok senin ihtiyacın var. İnsanlar, senin sopalanmayı durdurmak için koştuğunu, milli televizyonda kastları yok etmeyi önerdiğini ve hayatları ciddi bir tehlike altındayken savaşmayı önerdiğini gördüler." Nazik yüzü, ciddiydi. "Kötü şeyler olduğunu söylemiyorum ama insanların çoğuna delirdiğin izlenimini verdi."

Ne söylersem söyleyeyim sonunda Hüküm vereceğimi bilerek ellerimle oynadım.

"Kalmak istiyorsan, Maxon'ı önemsiyorsan" –duraksadı, düşünmem için bana bir an tanıdı– "o halde, bunu yapman gerekiyor. İtaatkâr olabilme yeteneğinin olduğunu göstermen gerekiyor."

"Öyleyim. Sadece birilerini hapse atmak istemiyorum. Bu, bir prensesin işi değil. Hâkimlerin işi."

Kraliçe Amberly, omuzuma vurdu. "Bunu yapabilirsin. Ve

yapacaksın da. Maxon'ı biraz olsun istiyorsan, mükemmel olman gerekiyor. Söz konusu sen olduğunda, biliyorsun, pek çok muhalefet eden çıkıyor."

Başımla onayladım.

"O halde, yap."

Beni Büyük Oda'da tek başıma bırakarak yürüyüp gitti. Yerime gittim, resmen kendi çapında bir taht gibiydi ve sözlerimi tekrar mırıldandım. Kendi kendime, büyütülecek bir şey olmadığını söylemeye çalıştım. İnsanlar, hep yasaları çiğniyor ve hapse giriyorlardı. Binlercesinin arasından sadece bir tek kişiydi. Ve benim mükemmel olmam gerekiyordu.

Mükemmellik, benim tek seçeneğimdi.



19. Bölüm

Hüküm günü sinirlerim gerilmişti. Takılıp düşeceğimden, ne söyleyeceğimi unutacağımdan korkuyordum. Daha beteri, başarısız olacağımdan korkuyordum. Endişelenmek zorunda olmadığım tek şey, kıyafetimdi. Hizmetçilerim, benim için uygun bir şey yapmak üzere baş terziyle görüşmek zorunda kalmışlardı, gerçi bunu belirtmek için *uygun* kadar kuru bir kelime kullanmazdım.

Yine geleneğe uyarak, elbiseler tamamen beyaz ve altın rengiydi. Benimki yüksek belliydi ve sol tarafında askısı yoktu ama sağ kolunda yaramı kapatan ufak, omuzdan düşen bir askısı vardı ve aynı zamanda çok güzel görünüyordu. Üst kısmı dardı ama eteği rahat ve dökümlüydü, altın renkli dantel katmanları yeri öpüyordu. Elbiseyi arkamdan salınan pileler tamamlıyordu. Aynada kendime baktığımda ilk kez gerçekten bir prensese benzediğimi düşündüm.

Anne, taşımam gereken zeytin dalını kaptı ve koluma yerleştirdi. Dalları, liderimize karşı barışın ve yasaya boyun eğme isteğimizin bir sembolü olarak kralın ayağına sermemiz gerekiyordu.

Lucy, "Güzel görünüyorsunuz hanımefendi," dedi. Son za-

manlarda ne kadar sakin ve özgüvenli göründüğünü fark etmeden duramadım. Gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Keşke hepiniz orada olsaydınız," dedim.

"Keşke." Mary, iç çekti.

Daima usturuplu olan Anne, tekrar dikkatini bana yöneltti. "Endişelenmeyin hanımefendi; mükemmel bir iş çıkartacaksınız. Ve biz de diğer hizmetçilerle birlikte izleyeceğiz."

"İzleyecek misiniz?" Alt katta olmayacak olsalar da cesaret vericiydi.

Lucy, "Hiç kaçırmayız," diye beni temin etti.

Kapıya sertçe vurulunca sohbetimiz bölündü. Mary, kapıyı açtı ve ben de Aspen olduğunu gördüğüme sevindim.

"Size Hüküm'e kadar eşlik etmek üzere geldim Leydi America," dedi.

Lucy, araya daldı. "Çalışmamız hakkında ne düşünüyorsunuz Memur Leger?"

Utanç bir edayla gülümsedi. "Kendinizi aşmışsınız."

Lucy, kıkır kıkır güldü ve Anne, saçıma son dokunuşları yaparken usulca onu susturdu. Anne'in Aspen'e olan hislerini artık bildiğimden onun yanında ne kadar mükemmel olmaya çalıştığının farkındaydım.

Alt katta bekleyen kitleleri düşünerek derin bir nefes aldım.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Başımla onayladım, dalımı düzelttim ve kapıya gidip hizmetçilerimin mutlu yüzlerini görmek için tek bir bakış attım. Aspen'in koluna girdim ve onunla birlikte koridordan aşağı yöneldim.

Öylesine, "Bugünlerde nasılsın?" diye sordum.

"Bunu yapacağına inanamıyorum," diye cevabı yapıştırdı.

Yutkundum, aniden tekrar gerilmiştim. "Seçeneğim yok."

"Senin her zaman bir seçeneğin vardır Mer."

"Aspen, bunun hoşuma gitmediğini biliyorsun. Ama sonuçta o, sadece bir tek kişi. Ve suçlu."

"Tıpkı kralın bir alt sınıfa düşürdüğü asi sempatizanları gibi. Tıpkı Marlee ve Carter gibi." Ne kadar iğrendiğini görmek için bakmama gerek yoktu.

"O farklıydı," diye mırıldandım, kulağa hiç de ikna edici gelmiyordum.

Aspen, ölü gibi durdu ve ona bakmam için beni zorladı. "Onun için asla bir farkı yok."

Ses tonu, çok ciddiydi. Aspen, çoğu insanın bildiğinden daha fazlasını biliyordu, çünkü toplantılarda muhafızlık yapıyordu ya da bizzat kendisi emirleri yerine ulaştırıyordu. O anda bir sır saklıyordu.

"Ama hırsızlar, değil mi?" Hareket etmeye devam ederken usulca sordum.

"Evet ama bugün konulacakları hapiste yıllar geçirmeye değecek şeylerden dolayı değil. Ve bu, arkadaşları için de gayet yüksek sesle iletilen bir mesaj olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar, onun yoluna çıkmış insanlar Mer. Asi sempatizanları, nasıl bir tiran olduğu hakkında biraz fazla dobra konuşanlar. Bu, her yerde yayınlanacak. Yoldan çıkarmaya çalıştıkları insanlar, bunu görecek, krala karşı gelmeye çalışanlara ne olduğu hakkında diğerlerini uyaracaklar. Bunu bile bile yapıyorlar."

Kolumu, kolundan çekip kelimelerimi tıslayarak seslendirdim. "Burada neredeyse benim kadar uzun süredir bulunuyorsun. Bunca zaman boyunca emredilen hükümlerden birini götürmediğin oldu mu hiç?"

"Hayır ama..."

"O halde, beni yargılama. Gerçek bir sebep olmadan düşmanlarını hapse atacak seviyedeyse, sence bana ne yapar? Benden nefret ediyor!" Aspen'in gözleri yalvarıyordu. "Mer, korkutucu olduğunu biliyorum ama yapmak zorunda olduğun..."

Elimi kaldırdım. "İşini yap. Beni alt kata götür."

Yutkunup döndü ve girmem için kolunu uzattı. Tuttum ve sessizce yürüdük.

Merdivenlerin ortasında konuşmaların uğultusu bize ulaşırken tekrar konuştu.

"Hep seni değiştirecekler mi diye merak etmiştim."

Cevap vermedim. Zaten ne diyebilirdim ki?

Ana fuayede diğer kızlar, gözlerini uzaklara dikmiş usulca dudaklarını kıpırdatarak söyleyeceklerini tekrar ediyorlardı. Kendimi Aspen'den kurtardım ve onlara katılmaya gittim.

Elise, elbisesi hakkında o kadar çok konuşmuştu ki görmüş kadar olduğumu hissediyordum. Altın ve krem, ince, kolsuz bir tasarımda bir araya getirilmişti ve altın renkli eldivenleri de dramatik görünüyordu. Maxon'dan aldığı armağanları, koyu renkli değerli taşlardı ve dümdüz salınan saçları ile koyu renkli gözlerini ortaya çıkartıyordu.

Kriss, bir kez daha kraliyet ailesini temsil eden her şeyin vücut bulmuş hali olmayı başarmıştı ve sanki hiç çaba göstermemişti. Elbisesi, beline oturuyordu ve açmış bir çiçek gibi yere doğru uzanıyordu. Ve Maxon'ın onun için seçtiği kolyesi ve küpeleri, renk değiştiriyordu, nazikçe yontulmuştu ve mükemmeldi. Bir anlığına benimkilerin bu kadar basit olması, beni üzdü.

Celeste'in elbisesi... Eh, kesinlikle unutulmaz olacaktı. Göğüs dekoltesi fazlaydı ve bu durumda pek yakışık almıyor gibiydi. Gözlerimi dikerek bakarken beni yakaladı ve dudaklarını sıktı ve bana doğru omuz silkti.

Tek bir kahkaha attım ve biraz rahatsızlanarak elimi alnıma koydum. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Celeste, benimle yolun yarısında buluştu, her bir adımda dalını sallıyordu. "Sorun nedir?"

"Hiç. Sadece pek iyi hissetmiyorum sanırım."

"Sakın. Kusma," diye emretti. "Özellikle de üzerime."

"Çıkarmayacağım," diye onu temin ettim.

"Kim çıkardı?" Kriss, konuşmaya katılıp sordu ve Elise de peşi sıra geldi.

"Kimse," dedim. "Sadece yorgunum ya da öyle bir şey işte."

Kriss, "Fazla uzun sürmeyecek," diyerek bana güvence verdi.

Sonsuza dek sürecek, diye düşündüm. Her birinin yüzüne baktım. Henüz yanıma gelmişlerdi. Ben de onlar için aynısını yapmaz mıydım? Belki...

"Aranızdan herhangi biri bununla ilgili gerçekten *iyi* bir şeyler hissediyor mu?" diye sordum.

Hepsi ya birbirlerine ya da yere baktılar ama hiç cevap gelmedi.

"O halde, yapmayalım," diye öne sürdüm.

"Yapmayalım mı?" Kriss, sorguladı. "America, gelenek bu. Yapmak zorundayız."

"Hayır, zorunda değiliz. Hepimiz yapmayacağımıza karar verirsek eğer."

"Ne yapacağız? Oraya gitmeyi mi reddedeceğiz?" Celeste, sordu.

"Seçeneklerden biri bu," diye önerdim.

"Orada oturmamızı ve hiçbir şey yapmamamızı istiyorsun yani?" Elise, afallamış gibiydi.

"İyice düşünmedim. Sadece, bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum."

Kriss'in gerçekten düşündüğünü görebiliyordum.

"Bu, bir hile!" Elise, suçladı.

"Ne?" Nasıl bu sonuca varmıştı ki?

"En son o çıkacak. Eğer hepimiz hiçbir şey yapmazsak ve sonrasında o gelirse, hepimiz embesil gibi görünürken o itaatkâr görünecek." Elise, konuşurken dalını bana doğru salladı.

"America?" Kriss, bana baktı, gözlerine hayal kırıklığı dolmuştu.

"Hayır, yemin ederim; yapacağım şey bu değildi!"

"Leydiler!" Hepimiz Silvia'nın bizi düzelten ses tonuna doğru döndük. "Gergin olmanızı anlıyorum ama bağırmak için de hiçbir sebep yok."

Sert bakışları, hepimizi vurdu ve benimle bu işe girip girmeme konusunda karar verirken herkes birbirine baktı.

Silvia, "Pekâlâ," diye başladı. "Elise, sen, ilk olacaksın, tıpkı hazırlandığımız gibi. Celeste ve Kriss, siz, ardından gideceksiniz ve America, sen de sonuncu olacaksın. Sırayla birer birer dalınızı kırmızı halıya götürün ve kralın ayağının ucuna koyun. Sonrasında geri gelin ve yerinize oturun. Kral, birkaç kelime söyleyecek ve tören başlayacak."

Bir standın üzerinde duran ufak bir kutuya benzer bir şeyin önüne gitti ve döndürüp Büyük Oda'nın içindekileri gösteren bir televizyon ekranını ortaya çıkarttı. Muhteşemdi. Kırmızı halı, basın ve konuklar için ikiye bölmüştü ve dört yer de bize ayrılmıştı. Alanın gerisinde tahtlar duruyor, kraliyet ailesini bekliyordu.

Biz izlerken Büyük Oda'nın yan kapısı açıldı ve kral, kraliçe ve Maxon, alkışlar ile gümbürdeyen müziğin eşliğinde içeri girdiler. Oturdukları anda daha yavaş, daha oturaklı bir melodi çalmaya başladı.

Silvia, "İşte böyle. Şimdi, başlar dik," diye talimat verdi. Elise, bana sert bir bakış attı ve köşeden hızla döndü.

Müzik, fotoğrafını çeken yüzlerce fotoğraf makinesinin sesiyle lekelendi. Garip bir ritim tutturuldu. Hepimiz Silvia'nın izlediği ekrandan görebildiğimiz kadarıyla harika bir iş çıkarttı gerçi. Celeste, peşi sıra gitti, adım atmadan önce saçını düzeltti. Kriss, eşikten geçerken tebessümü de tamamıyla içten ve doğal görünüyordu.

Silvia, "America," diye fısıldadı. "Sıra sende."

Yüzümdeki endişeyi yok etmeye ve pozitif şeylere odaklanmaya çalıştım ama ortada öyle bir şey olmadığını keşfettim. Birini, hak ettiğini düşündüğümden fazlasıyla cezalandırarak ve krala, istediği şeyi net bir şekilde sunarak bir parçamı öldürmek üzereydim.

Fotoğraf makinaları klikledi, flaşlar patladı ve insanlar, ben usulca kraliyet ailesine doğru yürürken övgülerini fısıldayarak birbirlerine iletiyorlardı. Dinginliğin fotoğrafını çizen Maxon'la göz teması kurdum. Senelerce süren disiplin mi yoksa gerçek mutluluğu mu ortaya çıkıyordu? Yüzü, güven vericiydi ama bakışlarımdaki tedirginliği görebildiğinden de emindim. Zeytin dalını koymak için bana ayrılan noktaya baktım ve elimden yüzüne bakmak gelmese de kralın ayağının ucuna adağımı sunmadan önce eğilerek selam verdim.

Yerime geçer geçmez müzik, mükemmel derecede hesaplanmış bir şekilde bitti. Kral Clarkson, öne çıktı, sahnesinin ucunda durdu, dallardan oluşan çember ayaklarının ucundaydı.

"İlleali hanımefendiler ve beyefendiler, bugün Seçim'deki güzel genç kadınların son dörtlüsü, kendilerini yasalara sunmak için önümüzde toplandılar. Harika yasalarımız, bu milleti bir arada tutar, uzun süredir tadını çıkarttığımız barışın kaynağıdır."

Barışın mı? diye düşündüm. Şaka mı yapıyorsun?

"Bu genç leydilerden biri, yakında önünüzde sıradan biri

değil, bir prenses olarak duracak. Ve kraliyet ailesinin bir üyesi olarak, kendi çıkarları için değil sizin çıkarlarınız için doğru olana sahip çıkmak, onun görevi olacak."

Peki, bunu şu anda nasıl yapıyorum?

"Yasalara boyun eğme alçak gönüllüğünü ve yasaları koruma cesaretini gösterdikleri için onları alkışlarken lütfen bana eşlik edin."

Kral, alkışlamaya başladı ve salon da ona eşlik etti. Alkışlar, o geri çekilirken de devam etti ve ben de kızların olduğu sıraya baktım. Gerçekten görebildiğim tek yüz, Kriss'inkiydi. Omuz silkti ve tekrar önüne bakıp sırtını olduğu gibi dikleştirmeden önce bana yarım bir tebessüm gönderdi.

Kapının önündeki bir muhafız, odaya girdi. "Majesteleri Kral Clarkson'ın, Majesteleri Kraliçe Amberly'nin ve Prens Maxon Hazretlerinin huzuruna suçlu Jacob Digger'ı çağırıyoruz."

Usulca, hiç şüphesiz manzaradan dolayı utanarak Jacob, Büyük Oda'ya girdi. Bileklerinde kelepçeler vardı ve kameraların ışıklarına karşılık gözlerini kıstı ve Elise'in önünde selam vermek için ürkekçe harekete geçti. Fazlasıyla öne eğilmeden Elise'i pek iyi göremiyordum, ben de hafifçe döndüm ve hepimizin sırayla söyleyeceği sözleri dile getirirken onu dinledim.

"Jacob, suçun nedir?" diye sordu. Sesini çok iyi yansıtmıştı, normalde olduğundan çok daha iyiydi.

Uysal bir şekilde, "Hırsızlık leydim," diye cevapladı.

"Peki, cezanın süresi ne kadar?"

"On iki sene leydim."

Kriss, usulca, dikkatleri üzerine çekmeden bana doğru baktı. İfadesinde neredeyse hiçbir değişiklik olmadan neler olduğunu sorguladı. Başımla onayladım.

Ufak hırsızlıklar denmişti bize. Bu doğruysa, o halde, bu adam kasabasının meydanında dövülmüş olmalıydı ya da hapse

atılmış olsaydı, en fazla iki ya da üç seneliğine olurdu. İki kelimeyle Jacob, tüm korkularımı onaylamıştı.

Fark edilmeyecek şekilde bakışlarımı krala yönelttim. Keyfine diyecek yoktu. Bu adam her kimse, sadece hırsızın teki değildi. O, yıkılırken kral zevk alıyordu.

Elise, ayağa kalktı ve Jacob'a doğru yürüdü, elini omuzuna koydu. O ana kadar gerçekten Elise'in gözünün içine bakmamıştı.

"Git, sadık kul, krala borcunu öde." Sesi, sessiz odada yankılandı.

Jacob, başıyla onayladı. Krala baktı ve bir şey yapmak istediğini görebildim. Savaşmak ya da bir suçlama yapmak istiyordu ama yapmadı. Şüphesiz bugün yaptığı hataları, başka birileri ödeyecekti. Jacob, ayağa kalktı ve izleyenler alkışlarken odadan çıktı.

Diğer adam, hareket etmekte zorluk çekiyordu. Halıda yürüyüp Celeste'e gitmek için döndüğünde iki büklüm oldu ve düştü. Odada aynı anda herkes iç çekti ama fazla anlayış göremeden iki muhafız geldi ve onu Celeste'e kadar yürüttüler. Neyse ki Celeste'in sesi, adama borcunu ödemesini emrederken her zaman olduğu kadar kendinden emin çıkmadı.

Kriss, suçlusu yaklaşırken her zamanki gibi sapasağlam duruyordu. Daha gençti, muhtemelen bizim yaşımızdaydı ve adımları netti, neredeyse azimliydi. Halıda Kriss'e doğru döndüğünde boynunda bir dövme gördüm. Haç gibi görünüyordu, gerçi kim yaptıysa, biraz mahvetmiş gibiydi.

Kriss, söyleyeceklerini güzelce seslendirdi. Onu tanımayanlar, sesindeki pişmanlık tınısını anlayamazdı. Oda, alkışladı ve o da tekrar yerine oturdu, tebessümü genelde olduğundan sadece biraz daha az parıltı saçıyordu.

Muhafız, Adam Carver ismini bağırarak söyledi ve ben de

sıramın geldiğini fark ettim. Adam, Adam, Adam. Adını hatırlamam gerekiyordu. Çünkü o anda bunu yapmam gerekiyordu, değil mi? Diğer kızlar yapmıştı. Maxon, başarısız olursam beni affederdi ve kral her iki şekilde de benden asla hoşlanmayacaktı ama kesinlikle kraliçeyi kaybederdim ve bu, beni köşeye sıkıştırmıştı. Bir şansım olsun istiyorsam, görevi yerine getirmeliydim.

Adam, yaşça daha büyüktü, belki babam yaşındaydı ve bacağıyla ilgili bir sorunu vardı. Düşmemişti ama bana varması çok vakit almıştı ki bu da her şeyi daha beter bir hale sokmuştu. Sadece olsun bitsin istiyordum.

Adam, önümde eğilirken söylemem gereken o birkaç cümleye odaklandım.

"Adam, suçun nedir?" diye sordum.

"Hırsızlık leydim."

"Peki, cezanın süresi ne kadar?"

Adam, boğazını temizledi. Tiz perdeden, "Hayat boyu," dedi.

Odada insanlar doğru duymadıklarına emin oldukları için mırıltılar dolanmaya başladı.

Cümlelerimden sapmaktan nefret etsem de benim de onaya ihtiyacım vardı. "Ne kadar dedin?"

"Hayat boyu leydim." Adam'ın sesinden, gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu belli oluyordu.

Maxon'a bir bakış attım. Rahatsız görünüyordu. Söz söylemeden yardımı için yalvardım. Bana yol gösteremediği için ne kadar üzgün olduğu gözlerinden okunuyordu.

Tekrar Adam'a odaklanmak üzereyken gözlerim, krala kaydı ki o da hızla ağırlığını diğer yanına verdi. Gülümsediğini saklama çabasıyla elini ağzına götürüşünü izledim.

Beni oyuna getirmişti.

Belki de Seçim'in bu parçasından nefret edeceğimden şüphelenmiş ve beni asi göstermek için elinden geleni yapmayı planlamıştı. Fakat bu işi yapacak olsam da bir adamı sonsuza dek hapse atarak nasıl bir insan oluyordum? Artık kimse beni sevmeyecekti.

Usulca, "Adam," dedim. Bana baktı, gözyaşları her an akmakla tehdit ediyordu. Birden fısıltıların kesildiğini fark ettim. "Ne kadar çaldın?"

İnsanlar duymaya çalışıyorlardı ama imkânsızdı.

Yutkundu ve gözlerini krala çevirdi. "Kızlarım için birkaç kıyafet."

Hızla konuştum. "Fakat bu ceza, onunla alakalı değil, değil mi?"

Neredeyse kaçıracağım kadar ani bir jestle Adam başını bir kere sağa sola salladı.

Fikir aklıma hızlıca geldi ve tek çıkış yolumuz olduğundan da emindim. Adam'a özgürlüğünü kazandıracağımdan emin değildim ve bunun beni ne kadar üzeceğini düşünmemeye çalışıyordum. Sadece doğru olan buydu ve yapmak zorundaydım.

Ayağa kalktım ve Adam'a doğru gidip omuzuna dokundum. İrkildi, ona hapse girmesini söylememi bekledi.

"Ayağa kalk," dedim.

Adam, bana baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Lütfen," dedim ve kelepçeli ellerinden birini tutup onu yukarı çektim.

Adam, benimle birlikte kraliyet ailesinin oturduğu yüksek alana doğru yürüdü. Basamaklara vardığımızda ona döndüm ve iç çektim.

Maxon'ın bana verdiği güzel küpelerden önce birini, sonra da diğerini çıkarttım. İkisini de Adam'ın ellerine bıraktım ve o, orada şaşkınlıktan dili tutulmuş bir vaziyette dururken bilekliğim de peşi sıra çıktı. Ve sonrasında –çünkü bunu gerçekten yapacaksam, her şeyi vermek istiyordum– enseme uzandım ve bülbül kolyemi, babamın bana verdiği kolyeyi çözdüm. Beni izlediğini ve hediyesini verdiğim için benden nefret etmediğini umdum. Adam'ın ellerine bırakır bırakmaz parmaklarını bu hazinelerin üzerine kapattım, sonrasında direkt Kral Clarkson'ın önünde dursun diye bir kenara çekildim.

Tahtları işaret ettim. "Git, sadık kul, krala borcunu öde."

Odada iç çekmeler ve mırıldanmalar dolanıyordu ama ben, duymuyormuş gibi yaptım. Görebildiğim tek şey, ekşimiş bir surattı. Şahsiyetimle oynamak istediyse, o halde, ben de cevap vermeye hazırdım.

Adam, yavaşça basamaklardan çıktı ve gözlerindeki hem neşeyi hem de korkuyu görebiliyordum. Krala yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve mücevherlerle dolu ellerini uzattı.

Kral Clarkson, bana, bu işin böyle bitmeyeceğini bildiren bir bakış attı ama sonrasında uzandı ve Adam'ın ellerindeki mücevherleri aldı.

Kalabalık coştu ama dönüp baktığımda diğer kızların yüzlerinde karmakarışık ifadeler vardı. Adam, hızla kralın yanından uzaklaştı, belki de fikrini değiştirir diye korkuyordu. Bunca kamera açıkken ve birçok insan bu konuda makaleler yazarken, birilerinin peşine düşüp Adam'ın evine vardığından emin olmasını umuyordum. Adam, olduğum yere geldiğinde bana sarılmaya çalıştı, kelepçeler olduğu halde. Ağladı, beni kutsadı ve salondan evrendeki en mutlu ruh olarak ayrıldı.



20. Bölüm

Kraliyet ailesi, yan kapıdan çıktı; kameralar ve konuklar kayda alıp alkışlarken Elit'in geri kalanıyla birlikte geldiğimiz yoldan geri çıktık.

Kapıdan çıktığımızda Silvia'nın gözünü resmen kan bürümüştü. Beni boğmamak için sahip olduğu gücün her bir damlasını kullanıyormuş gibi görünüyordu. Bizi bir köşeden geçirip ufak bir oturma odasına götürdü.

"İçeri," diye emretti, sanki aksi yönde en ufak bir şey sabrını taşıracaktı. Bize katılmaya tenezzül etmeden kapıları kapattı.

"Hep ilginin odağı olmak zorunda mısın?" Elise, tersledi.

"Sizden istemeye çalıştığım şey dışında hiçbir şey yapmadım. Bana inanmayan sizdiniz!"

"Tam bir azize gibi davranıyorsun. Onlar, suçluydular. Bir hâkimin yapacağı şeyi yaptık; sadece bunu, güzel elbiseler içinde yaptık."

"Elise, o adamları gördün mü? Bazıları hastaydı. Ve suçlarına karşılık ceza süreleri fazlasıyla uzundu," diye yakardım.

Kriss, "Haklı," dedi. "Hırsızlık için hayat boyu ceza mı? Sarayı söküp götürmediği sürece bunu hak edecek ne çalmış olabilir ki?"

"Hiçbir şey," diyerek teminat verdim. "Ailesi için kıyafet çalmış. Bakın, siz şanslısınız. Daha iyi kast sınıflarında doğdunuz. Daha alt sınıflarda olsaydınız ve gelir sağlayan temel kişiyi kaybetseydiniz... İşler iyi gitmezdi. Onu ömür boyu hapse atıp aynı zamanda ailesini de Sekiz olmaya mahkûm edemezdim. Yapamazdım."

"Gururun yok mu America?" Elise, yalvarıyordu. "Göreve bağlılığın ya da onurun yok mu? Sen, sadece bir kızsın; prenses bile değilsin. Ve öyle olsaydın da bu şekilde karar vermene müsaade edilmezdi. Burada kralın kurallarına uymak için bulunuyorsun ve bunu hiç yapmadın! İlk geceden beri!"

"Belki de kurallar yanlıştır!" Belki de en berbat anda çığlığı bastım.

Kapılar çekilip açıldı ve Kral Clarkson içeri dalarken Kraliçe Amberly ile Maxon, koridorda kaldılar. Kolumu sertçe kaptı – şükür ki yaralı kolumu değil– ve beni odadan dışarı sürükledi.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum, korku nefesimin kesik kesik çıkmasına neden oluyordu.

Cevap vermedi.

Kral beni koridordan aşağı çekerken omuzumun üzerinden kızlara baktım. Celeste, kollarını vücuduna dolamıştı ve Elise, Kriss'in eline uzanmıştı, ne kadar sinirli olsa da Elise, gittiğimi gördüğüne sevinmemişti.

Kraliçe, usulca, "Clarkson, aceleci davranma," diye belirtti.

Bir köşeden döndük ve zorla bir odaya tıkıldım. Kraliçe ve Maxon, kral beni ufak bir kanepeye doğru iterken arkamızdan içeri girdiler.

Gereksiz yere, "Otur," diye emretti. Alanda volta atıyordu, kafesteki bir aslandı. Durduğunda yüzünü Maxon'a döndü.

"Yemin etmiştin!" diye kükredi. "Kontrol altında olduğunu söylemiştin. Önce *Rapor*'daki taşkınlık, sonrasında sen kendi-

ni çatıda neredeyse öldürtüyordun ve şimdi de bu mu? Bu iş, bugün bitecek Maxon."

"Baba, tezahüratları duydun mu? Halk, anlayışını takdir ediyor. Şu anda o, senin en büyük avantajın."

"Pardon?" Sesi, buz dağıydı, yavaş ve ölümcül.

Maxon, soğuğa karşı bir an duraksadı ama devam etti. "İnsanların kendini savunmasını önerdiğinde halk, pozitif şekilde tepki verdi. Daha da ileri giderek, daha fazla insanın ölmemesinin sebebinin o olduğunu söyleyeceğim. Ve bu? Baba, adi bir suç olarak görülmesi gereken bir şeyden dolayı bir adamı ömür boyu hapse atamam. Daha azı için arkadaşlarının dövüldüğünü yeterince gören birinden bunu nasıl bekleyebilirsin? O, taze kan. Nüfusun çoğu, düşük kast sınıflarından ve onda kendilerini görüyorlar."

Kral, başını sağa sola salladı ve tekrar yürümeye başladı. "Seni hayatta tuttuğu için onun kalmasına izin veriyorum. *Sen*, benim en değerli avantajımsın, o değil. Seni kaybedersek, her şeyi kaybederiz. Ve sadece bunun ölümünle olacağını da söylemiyorum. Bu hayata adanmadıysan, odak noktanı kaybedersen, her şey yerle bir olur." Ellerini odada dolandırdı, sessizliği araya soktu.

Kral, "Senin beynin yıkanmış," diye suçlama yaptı. "Her gün biraz daha değişiyorsun. Bu kızlar, diğerleri arasında en çok da bu, işe yaramazlar."

"Clarkson, belki..." Kraliçeyi tek bir bakışla susturdu ve kraliçenin fikri neyse, yok olup gitti.

Kral, Maxon'a döndü. "Senin için bir teklifim var."

"İlgilenmiyorum," diye cevabı yapıştırdı.

Kral Clarkson, kollarını uzatıp, zarar vermek istemediğini gösterdi. "Beni dinle."

Maxon, iç çekti.

"Bu kızlar, felaket. Asyalının bağlantıları bile benim için herhangi bir işe yaramadı. İki'nin endişesi şöhret ve diğeri, eh, tamamıyla umutsuz vaka değil ama yeterince iyi de değil, bana sorarsan. Bu," dedi, parmağıyla beni gösterdi, "ne değeri vardıysa da kendini kontrol etme konusundaki kabiliyetsizliğiyle gölgelendi.

Bu iş, tamamıyla berbat bir yola girdi. Ve ben, seni tanıyorum. Bir şeyleri kaçırmaktan korkuyorsun, işte benim fikrim de bu."

Kralın, Maxon'ın etrafında dolanışını izledim. "Haydi, bu işi bitirelim. Haydi, tüm kızlardan kurtulalım."

Maxon, karşı çıkmak için ağzını açtı ama kral, tek elini kaldırdı. "Sana bekar kalmanı önermiyorum. Ülkenin bir yerlerinde oturan münasip kızların başvurularının hâlâ elimizde olduğunu söylüyorum sadece. Saraya gelmesi için kendi elinle birkaç kız seçebilecek olsaydın, bu hoşuna gitmez miydi? Belki Fransız kralının kızına benzeyen birini bulsan; ona ne kadar düşkün olduğunu hatırlıyorsun ya?"

Gözlerimi yere çevirdim. Maxon, asla bir Fransız kızdan bahsetmemişti.

Gerçekten birileri bir bıçak almış da kalbimde bir kesik açmış gibi hissettim.

"Baba, yapamam."

"Ah, yapabilirsin. Sen, prenssin. Ve bence, bu grubun münasip olmadığını düşünmeye yetecek kadar taşkınlık da gördük. Bu sefer gerçek bir seçim hakkın olabilir."

Gözlerimi yerden çektim. Maxon'ın gözleri, zemine odaklanmıştı. Zorlandığını görebiliyordum.

Kral, "Hatta bu asileri de geçici bir süreliğine memnun edebilir. Bunu bir düşün!" diye ekledi. "Bu kızları evlerine gönderirsek, Seçim'i iptal etmişiz gibi birkaç ay beklersek ve sonra-

sında yeni bir grup güzel, eğitimli, hoş kadını buraya getirirsek... Bu, birçok şeyi değiştirebilir."

Maxon, bir şey söylemeye çalıştı ama ağzını tekrar kapattı.

"Her iki şekilde de kendine bunun," dedi, yine parmağıyla beni gösterdi, "gerçekten hayatını birlikte geçirebileceğin biri olup olmadığını kendine sormalısın. Dramatik, bencil, paraya aç ve gayet dürüst olmak gerekirse, çok basit biri. Ona bak oğlum."

Maxon'ın gözleri, gözlerime çevrildi, aşağılanmaktan sakınmak için ben başka bir yere bakmadan önce bir anlığına öylece baktı.

"Sana birkaç gün süre vereceğim. Şimdilik basınla baş etmemiz gerek. Amberly."

Kraliçe, hızla yanına gidip kralın koluna girdi, bizi yalnız ve dili tutulmuş bir vaziyette bırakıp gittiler.

Kısa süren bir duraksamanın ardından Maxon, ayağa kalkmama yardım etmek için geldi.

"Teşekkürler."

Maxon, sadece başıyla onayladı. "Muhtemelen onlarla birlikte gitmeliyim. Benim için de soruları olacağına şüphe yok."

"Gayet hoş bir teklif," diye yorum yaptım.

"Belki de hayatında yaptığı en cömert teklif."

Bunu cidden düşünüyor muydu bilmek istemiyordum. Söylenecek başka bir şey yoktu, ben de hissettiğim her şeyi bastırabilmeyi umarak yanından geçip odama geri döndüm.

Hizmetçilerim, bu akşamki yemeğin tek başımıza yeneceğini bildirdiler ve onlarla iletişime geçemeyecek durumda olduğumda anlayışla müsaade isteyip gittiler. Yatağıma uzandım, düşüncelerimin arasında kayboldum.

Bugün doğru şeyi yapmıştım, değil mi? Adalete inanıyordum ama Hüküm, adalet değildi. Yine de gerçekten elime bir

şey geçti mi diye merakla düşünmeye devam ettim. O adam bir şekilde kralın düşmanıysa ki buna inanmak zorunda bırakılmıştım, o halde, kesinlikle başka bir şekilde cezalandırılacaktı. Hepsi bir hiç uğruna mıydı?

Olan biten her şeyi hesaba kattığımda önemsiz görünse de şu Fransız kızı düşünmeden duramıyordum. Neden Maxon ondan bahsetmemişti? Burada çok vakit geçirmiş miydi? Neden Maxon onu bir sır olarak saklıyordu?

Kapıya vurulduğunu duydum ve ne kadar saat daha erkenmiş gibi gelse de yemeğimin geldiğini düşündüm.

"İçeri girin," diye seslendim, yataktan dışarı çıkmak istemiyordum.

Kapı açıldı ve Celeste'in koyu renkli saçı, görüş alanıma girdi.

"Eşlik edilebilecek bir ruh halinde misin?" diye sordu. Arkasındaki Kriss, içeri baktı ve Elise'in kolunun ucunu da arkalarında gördüm.

Doğrulup oturdum. "Tabii ki."

Yavaş yavaş içeri girdiler, kapıyı açık bıraktılar. Celeste, hâlâ böyle içtenlikle gülümsediğinde beni şok ederek sormaya bile gerek görmeden yatağıma oturdu. Kafama taktığımdan değildi. Kriss, onu takip edip ayak ucuma doğru oturdu ve Elise de kendini kenarda dengeledi, her zaman leydiydi.

Kriss, usulca merak ettiklerinden emin olduğum şeyi sordu. "Canını yaktı mı?"

"Hayır." O anda bunun tamamıyla doğru olmadığını fark ettim. "Bana vurmadı filan ama biraz fazla sert bir şekilde sürükledi."

"Ne söyledi?" Elise, konuşurken elbisesinin bir ucuyla oynuyordu.

"Taşkınlığımdan dolayı pek mutlu değil. Seçimi kral yapıyor olsaydı, şimdiye kadar gitmiş olurdum."

Celeste, koluma dokundu. "Ama yapmıyor. Maxon, sana düşkün ve halk da öyle."

"Bu yeterli mi bilmiyorum." *Herhangi birimiz için,* diye içimden ekledim.

Elise, usulca, "Sana bağırdığım için üzgünüm," dedi. "Sinir bozucu. Sakin ve özgüvenli olabilmek için çok çabalıyorum ama yaptığım hiçbir şeyin önemli olmadığını hissediyorum. Hepiniz beni gölgede bıraktınız."

Kriss, "Bu, doğru değil," diye tartışma başlattı. "Bu noktada Maxon'a göre hepimizin bir önemi var. Yoksa burada olmazdık."

Elise, "Final üçlüsüne geçmekten korkuyor," diye karşı çıktı. "Üçe indiğinde kaç günde seçim yapması gerekiyor, dört mü? O kararı vermemek için bana tutunuyor."

"Kim bana tutunmadığını söyleyebilir ki?" Celeste, öne sürdü.

"Dinleyin," dedim, "bugünden sonra muhtemelen evine dönecek kişi benim. Er ya da geç olacaktı. Ben bu işe uygun değilim sadece."

Kriss, kıkır kıkır güldü. "Hiçbirimiz bir Amberly değiliz, değil mi?"

Celeste, gülerek, "Ben, insanları şok etmeyi çok seviyorum," dedi.

"Ve onun yapmak zorunda kaldığı şeylerin yarısını bile yapmamak için bir yerlerde saklanmayı tercih ederim." Elise, başını eğdi.

"Ben çok vahşiyim." Hatalarıma göğüs gererek omuzlarımı silktim.

Kriss, yas tutar gibi, "Asla onun özgüvenine sahip olamayacağım," dedi.

"İşte böyle. Hepimiz işi mahvettik. Ama Maxon, aramızdan birini seçmek zorunda, yani artık endişelenmenin bir manası yok." Celeste, bilekliği ile oynadı. "Ama sanırım, aranızdan herhangi birinin, benden daha iyi bir seçim olacağı konusunda anlaşabiliriz."

Yoğun bir sessizliğin ardından Kriss, konuştu. "Ne demek istiyorsun?"

Celeste, ona baktı. "Biliyorsun. Herkes biliyor." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "America ile galiba zaten bu konuşmayı yaptık ve geçen gün de hizmetçilerimin önünde dağıldım ama ikinizden gerçekten hiç özür dilemedim."

Kriss ile Elise, tekrar Celeste'e odaklanmadan önce kısaca birbirlerine baktılar.

"Kriss, doğum günü partini mahvettim," diye patladı. "Sarayda kutlama yapabilen kişi sendin ve ben, o anı senden çaldım. Çok üzgünüm."

Kriss, omuz silkti. "Sonunda düzelmişti. Senin sayende Maxon ile harika bir konuşma yapmıştık. Seni uzun zaman önce affettim."

Celeste, sanki ağlayacakmış gibi görünüyordu ama dudaklarını sıkıp gülümsedi. "Kendimi affetmekte güçlük çektiğimi hesaba katarsak bu cömertçe." Celeste, kirpiklerine dokundu. "Onun ilgisini nasıl üzerimde tutacağımı bilmiyordum, ben de senden ilgisini çaldım."

Kriss, derin bir nefes aldı. "O anda berbat geliyordu ama gerçekten sorun değil. İyiyim. En azından Anna ile olduğu gibi değildi."

Celeste, utanarak gözlerini devirdi. "Bu konuda konuşmaya hiç başlamayayım daha iyi. Bazen ne kadar uzun süre burada kalabilirdi diyorum, tabii ben öyle..." Bakışlarını Elise'e çevirmeden önce başını sağa sola salladı. "Sana yaptığım onca şeyi nasıl affedebileceğini bilmiyorum. Benim yaptığımı bilmediğin şeyleri bile."

Elise, hep kendine hâkim olduğundan benim yapacağım şekilde patlamadı. "Ayakkabımdaki cam parçalarını, dolabımdaki mahvolmuş elbiseleri, şampuanımdaki ağartıcıyı mı diyorsun?"

"Ağartıcı!" Ağzım açık kaldı, onayı Celeste'in yorgun yüzünden aldım.

Elise, başıyla onayladı. "Hizmetçilerim saçımı boyayabilsin diye Kadınlar Odası'nda geçecek bir günü kaçırmıştım." Benden sonra Celeste'e döndü. Sakin bir şekilde, "Senin yaptığını biliyordum," diye itiraf etti.

Celeste, başını eğdi, tamamıyla yıkılmıştı. "Konuşmadın, neredeyse hiçbir şey yapmadın. Gözümde en kolay hedeftin ve asla yerle bir olmamana şaşıyordum."

Elise, "Asla pes ederek ailemi yerin dibine sokmazdım," dedi. Tamamıyla anlamasam bile yargılama şeklini sevmiştim.

"Katlandığın her şeyden dolayı gurur duymalılar. Nasıl dibe battığım hakkında ebeveynlerimin bir fikri olsaydı... Ne derlerdi bilmiyorum. Maxon'ın ebeveynleri bilseydi, eminim ki şimdiye kadar bana tekmeyi basmışlardı. Ben, bu işe uygun değilim." İtiraf etmekte güçlük çektiğinden nefesini verdi.

Öne eğildi, ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Bence, bu fikir değişikliği tam tersini kanıtlıyor Celeste."

Başını kaldırdı ve bana üzgün bir tebessüm gönderdi. "Yine de beni istediğini sanmıyorum. İstemiş olsaydı bile," diye ekledi, makyajını düzeltmek için ellerini çekti, "birisi kısa süre önce bana hayattan istediğimi almak için bir erkeğe ihtiyacım olmadığını hatırlattı."

Birbirimize sırıttık, sonrasında Elise'e döndü.

"Sana yaptıklarım için asla yeterince özür dileyemem ama gerçekten pişman olduğumu bilmen gerekiyor. Üzgünüm Elise."

Elise, kıpırdamadan Celeste'e baktı. Celeste artık onun insafına kaldığından kötü laflarına kendimi hazırladım.

"Ona söyleyebilirdim. America ve Kriss, bana şahitlik ederlerdi ve Maxon, seni evine yollamak zorunda kalırdı."

Celeste, yutkundu. O şekilde gitmek ne kadar da utanç verici olurdu!

Elise, sonunda, "Söylemeyeceğim ama," dedi. "Asla Maxon'ı zorlamam ve yensem de yenilsem de bunu şerefimle yapmak istiyorum. Yani, önümüze bakalım."

Tam olarak affettiğini bildiren bir ifade değildi ama Celeste'in beklediklerinin çok ötesindeydi. Başıyla onaylayıp Elise'e teşekkürlerini fısıldarken kendini tutabilmek için elinden bu kadarı geliyordu.

Kriss, "Vay be," dedi, konuyu değiştirmeye çalıştı. "Yani, ben de seni şikayet etmek istemedim Celeste ama... Bu seçimin ardında şerefin yattığını düşünmemiştim." Kriss, kelimelerini düşünerek Elise'e döndü.

Elise, "Bu hep aklımda," diye itiraf etti. "Elimden geldiğince buna tutunmalıyım, özellikle de kazanmadığımda ailem için utanç kaynağı olacağımdan ötürü."

"Seçimi yapan o ise, bu nasıl senin suçun olabilir ki?" Kriss, ağırlığını diğer yanına verip tekrar yerine kurulurken sordu. "Bu seni nasıl utanç kaynağı yapabilir?"

Elise, bir endişeden diğerine geçerken daha fazlasını ortaya koydu. "Görücü usulü evlenme durumundan dolayı. En iyi kızlar, en iyi erkekleri alıyor ya da tam tersi oluyor. Maxon, mükemmelliğin doruk noktası. Kaybedersem, bu, yeterince iyi olmadığım anlamına gelir. Ailem, seçiminin ardında yatan duyguları düşünmeyecek ki ben, Maxon'ın bu şekilde bir yargıya varacağından eminim. Ailem, duruma mantık açısından bakacak. Yetiştirilme şeklim, yeteneklerim; en iyilerine layık olmak için

yetiştirildim, yani layık değilsem, o halde buradan ayrıldığımda beni kim alır?"

Kazansam ya da kaybetsem hayatım nasıl değişir diye milyon defa düşünmüştüm ama asla bunun, diğerleri için ne anlama geleceğini düşünmemiştim. Celeste ile olanlardan sonra gerçekten düşünmeliydim.

Kriss, tek elini Elise'in elinin üzerine koydu. "Evine dönen kızların neredeyse hepsi, şimdiden muhteşem adamlarla nişanlandılar. Seçim'in bir parçası olmak, seni bir ödül konumuna sokuyor. Ve en azından Elit'te son dörde kaldın. Güven bana Elise, erkekler senin için sokak boyunca sıraya dizilecekler."

Elise, gülümsedi. "Bir sıra erkeğe ihtiyacım yok. Sadece bir tanesine var."

Celeste, "Eh, benim bir sıraya ihtiyacım var," diyerek hepimizi, Elise'i bile kıs kıs güldürdü.

Kriss, "Ben, bir avuç dolusu olsun istiyorum," dedi. "Sıra dediğinde rehavet basıyor."

Bana baktılar. "Bir tane."

Celeste, "Kafayı yemişsin," demekte karar kıldı.

Bir süreliğine Maxon'dan, evlerimizden, umutlarımızdan konuştuk. Hiç aramızda bir tür duvar olmadan, bu şekilde konuşmamıştık. Kriss ile üzerinde çalışıyorduk, yarışma konusunda dürüst ve açık sözlü olmaya çabalıyorduk ama artık sadece hayattan bahsedebildiğimiz için ilişkilerimizin, saraydan canlı kurtulabileceğini anlayabiliyordum. Elise, tam bir sürprizdi ama bakış açısının, benimkinden çok daha farklı bir yerde yetişmekten dolayı oluştuğu gerçeği, beni daha derinden düşündürüyor, ufkumu açıyordu.

Ve bomba: Celeste. Tam o anda yanımda oturmasından en çok mutlu olduğum kişinin, ilk gün hava alanında öyle edepsizce yürüyen topuklu ayakkabılı esmer olacağını birileri bana

söyleseydi, yüzüne karşı kahkahayı basardım. Bu düşünce, neredeyse hâlâ burada olduğum, son kızlardan biri olduğum ve Maxon'ı kaybetmeye ne kadar yakın olduğumla ilgili kalbimin parçalandığı gerçeği kadar inanılmaz geliyordu.

Biz konuşurken artık Celeste'in, benim kadar diğerleri tarafından da kabul gördüğünü anlayabiliyordum. Üzerinden kalkan sırların ağırlığı olmadan dış görünüşü bile farklıydı. Celeste, belirli bir güzellikte olsun diye yetiştirilmişti. O güzellik, bazı şeyleri örtbas etmeye, ışığı doğru kullanmaya ve her zaman mükemmel olmaya dayanıyordu. Fakat alçak gönüllük ve dürüstlükle gelen değişik bir tür güzellik de vardı ve şimdi o, bu güzellikle parıldıyordu.

Maxon, çok usulca yürümüş olmalıydı, çünkü ne kadar zamandır kapıda durup bizi izlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odamın bir ucunda siluetini görüp kaskatı kesilen ilk kişi Elise'di.

Başını eğerek, "Majesteleri," dedi.

Hepimiz dönüp baktık, onu yanlış duyduğumuzdan emindik.

"Leydiler." Bize başını salladı. "Bölmek istememiştim. Sanırım, buradaki bir şeyi bozdum."

Birbirimize baktık ve *Hayır, bir şeyleri harika kıldın*, diye düşünen tek kişi olmadığımdan emindim.

"Her şey yolunda," dedim.

"Yine de çat kapı geldiğim için üzgünüm ama America'yla konuşmam gerekiyor. Tek başına."

Celeste, iç çekti ve ayağa kalkmadan önce bana göz kırparak harekete geçti. Elise, hızla ayağa kalktı ve Kriss de onu takip edip yataktan kalkarken bacağımı hafifçe sıktı. Elise, giderken Maxon'a eğilerek selam verirken Kriss, Maxon'ın yakasını düzeltmek için durdu. Celeste, hep gördüğüm gibi güçlü bir şekilde yürüdü ve Maxon'ın kulağına bir şey fısıldadı.

İşi bittiğinde Maxon gülümsedi. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"İyi." Kapıyı arkasından kapatarak gitti ve ben de gelecek olan her neyse yüzleşmek için ayağa kalktım.

Kapıya doğru başımı sallayarak, "Bu da neydi?" diye sordum.

"Ah, Celeste, canını yakarsam, beni ağlatacağını açıkça belirtiyordu," derken gülümsedi.

Kahkaha attı. "Ben de o tırnakların diğer ucundaydım, yani, dikkatli ol."

"Evet efendim."

Nefes alıp tebessümümü yok ettim. "Ee?"

"Ee?"

"Yapacak mısın?"

Maxon, sırıttı ve başını sağa sola salladı. "Hayır. Bir an için ilgi çekici bir düşünceydi ama en baştan başlamak istemiyorum. Mükemmel olmayan kızlarımı seviyorum." Omuz silkti, yüzü sakindi. "Ayrıca, babamın August'tan ya da Kuzeyli asilerin amaçlarından ya da bunlarla ilgili hiçbir şeyden haberi yok. Çözüm üretirken ileriyi göremiyor. Gemiden şimdi atlamak da aynı kapıya çıkar."

Rahatlayarak iç çektim. Maxon'ın beni, eve göndermeyecek kadar önemsediğini umuyordum ama kızlarla oturduktan sonra bunun, onların başına da geldiğini görmek istemiyordum.

"Ayrıca," diye ekledi, memnun olmuş gibiydi, "basını görmeliydin."

"Neden? Ne oldu?" Yaklaşıp yalvardım.

"Bir kez daha etkinde kalmışlar. Sanırım, şu anda ülkenin ruh halini ben bile pek anlamıyorum. Sanki... İşlerin daha farklı olabileceğini biliyorlar. Onun ülkeyi yönetme şekli, beni yönetme şekliyle aynı. Kendisi hariç kimsenin, doğru kararları verme kapasitesinin olmadığını düşünüyor, böylece fikirlerini

insanlara dayatıyor. Ve Gregory'nin günlüklerini okuduktan sonra, kulağa bir süredir işler böyleymiş gibi geliyor.

"Fakat artık kimse bunu istemiyor. İnsanlar, bir seçenek istiyorlar." Maxon, başını salladı. "Onun ödünü kopartıyorsun ama seni kovamaz. Sana *tapıyorlar* America."

Yutkundum. "Tapmak mı?"

Başıyla onayladı. "Ve... Ben de benzer şekilde hissediyorum. Yani, o ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, inancını kaybetme. Bu iş, bitmedi."

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, haberlerden dolayı şoktaydım. Seçim, devam edecekti, kızlarla birlikte hâlâ şansımız vardı ve Maxon'ın raporuna göre halk, beni her gün daha fazla onaylıyordu.

Fakat tüm iyi haberlere rağmen bir şey, hâlâ bana baskı yapıyordu.

Battaniyeye baktım, neredeyse sormaya korkuyordum. "Kulağa aptalca geleceğini biliyorum... Ama Fransız kralın kızı kim?"

Maxon, yatağıma oturmadan önce bir anlığına sessiz kaldı. "Adı, Daphne. Seçim'den önce gerçekten tanıdığım tek kızdı."

"Ve?"

Oflayıp puflayarak sessiz bir kahkaha attı. "Oyun başladıktan biraz sonra bana olan hislerinin, arkadaşlıktan biraz daha öte olduğunu keşfettim. Fakat o hislere karşılık vermedim. Veremedim."

"Onunla ilgili bir sorun mu vardı ya da..."

"America, hayır." Maxon, elime uzandı, ona bakmam için beni zorladı. "Daphne, arkadaşım. Olabileceği tek şey, bu. Hayatımı seni, hepinizi bekleyerek geçirdim. Bu, bir eş bulabilme şansımdı ve bunu hatırlayabildiğim kadar uzun süredir biliyorum. Daphne ile romantik bir ilişkim olmadı. Sana adından bahsetmek aklı-

ma hiç gelmedi ve babamın sırf kendinden şüphe etmek için sana bir fırsat daha sunmak amacıyla adını söylediğinden de eminim."

Dudağımı ısırdım. Kral, zayıflıklarımı fazlasıyla iyi biliyordu.

"Bunu yaptığını görüyorum America. Kendini annemle, diğer Elit'lerle, olman gerektiğini düşündüğün bir başka versiyonunla kıyaslıyorsun ve şimdi de birkaç saat öncesine kadar varlığını bilmediğin bir kişiyle aynısını yapmak üzeresin."

Doğruydu. Şimdiden benden daha mı güzeldi, benden daha mı akıllıydı ve Maxon'ın adını gülünç derecede flörtçü bir aksanla mı söylüyordu diye merak ediyordum.

"America," dedi, yüzümü avucuna aldı. "Onun bir önemi olsaydı, sana söylerdim. Tıpkı senin de bana söyleyeceğin gibi."

Midem alt üst oldu. Maxon'a karşı tamamıyla dürüst olmamıştım. Fakat o gözleri, gözlerimin içine böyle derin derin bakarken hepsini görmezden gelmek kolaydı. Bana böyle bakarken etrafımızdaki her şeyi unutabilirdim. Ve unuttum da.

Maxon'ın kollarının arasına girdim, sıkıca ona sarıldım. Dünyada daha çok bulunmak istediğim bir yer yoktu.



21. Bölüm

Celeste, yeni kurulan kardeşliğimizin şampiyonu oldu. Tüm hizmetçilerimiz ile bir grup büyük aynayı Kadınlar Odası'na toplayıp tüm günü birbirimizi süslemekle geçirmemiz, onun fikriydi. Saray hizmetkârlarının yanında hiçbirimiz daha iyi bir iş çıkartamayacağımız için pek bir manası yoktu ama yine de eğlenceliydi.

Kriss, saçlarımın ucunu alnıma tuttu. "Hiç kâkül kestirmeyi düşündün mü?"

"Birkaç kere," diye belirttim, tam gözlerimin üstünde sallanan telleri uçurdum. "Ama kız kardeşim, genellikle kestirdikten sonra kâküllerinden rahatsızlık duyar, bu nedenle fikrimi değiştirdim."

Kriss, hevesle, "Bence, sevimli görünürdün," dedi. "Bir keresinde kuzenime kâkül kesmiştim. İstersen senin saçını da keserim."

Celeste, "Evet," diye araya girdi. "Makasla yüzüne yaklaşmasına izin ver America. Harika fikir."

Hepimiz kahkahalara boğulduk. Odanın diğer ucundan da hafif bir kıkırdama geldiğini duydum. Gözlerimi çevirip kraliçenin önündeki dosyayı okumaya çalışırken dudaklarını

sıktığını gördüm. Tüm bunların biraz yakışıksız olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordum ama dürüst olmak gerekirse, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Elise, "Fotoğraf çekmeliyiz!" dedi.

Celeste, "Fotoğraf makinesi olan var mı?" diye sordu. "Ben, bu konuda profesyonelim."

Kriss, "Maxon'ın var!" diye bağırdı. Bir hizmetçiye, "Bir dakikalığına buraya gel," dedi, cesaret verircesine elini salladı.

"Bekle," dedim, birkaç kâğıt kaptım. "Tamam, tamam. 'Yücelerin yücesi, Elit'in leydileri acil olarak fotoğraf makinelerinizden en gösterişsiz olanını, şey için..."

Kriss, kıkır kıkır güldü ve Celeste, başını sağa sola salladı.

Elise, "Ah! Feminen diplomasi üzerine bir çalışma," diye ekledi.

Kriss, "Gerçekten böyle bir şey var mı?" diye sordu.

Celeste, saçını savurdu. "Kimin umurunda?"

Yirmi dakika kadar sonra Maxon, kapıya vurdu ve itirip bir santim araladı. "İçeri girebilir miyim?"

Kriss, koşup gitti. "Hayır. Sadece fotoğraf makinesini istiyoruz." Ve elinden kapıp kapıyı suratına kapattı.

Celeste, kahkahalar atarak yere yığıldı.

Maxon, "Orada ne yapıyorsunuz?" diye seslendi. Fakat artık hepimiz cevap veremeyecek kadar iki büklüm olmuştuk.

Bitkilerin arkasında birçok poz verildi ve binlerce öpücük atıldı ve Celeste, hepimize nasıl "ışığın kullanılacağını" gösterdi.

Kriss ve Elise, kanepeye yattıklarında ve Celeste de tepelerine çıkıp birkaç fotoğraf daha çektiğinde kraliçeye bakıp yüzündeki tatminkâr tebessümü gördüm. Bunun bir parçası olmamasını yanlış buldum. Fırçalardan birini kaptım ve yanına gittim.

"Merhaba Leydi America," diye beni selamladı.

"Saçınızı fırçalayabilir miyim?"

Yüzünde birçok farklı duygu oynaştı ama sadece başıyla onayladı ve usulca konuştu. "Tabii ki."

Arkasına gittim ve kesinlikle muhteşem saçını avucuma doldurdum. Fırçayı aşağı kadar defalarca indirdim, bunu yaparken de diğer kızları izledim.

"Hepinizin iyi geçindiğini görmek, kalbime iyi geliyor," diye yorum yaptı.

"Benim de. Onları seviyorum." Bir süreliğine sessiz kaldım. "Hüküm için üzgünüm. Öyle yapmamam gerektiğini biliyorum. Sadece..."

"Biliyorum canım. Hepsini en başından açıkladın. Zor bir görev. Ve size de hasta bir grup geldi."

Durumdan ne kadar habersiz olduğunu fark ettim o anda. Ya da belki ne olursa olsun kocası hakkında en iyisine inanmayı tercih ediyordu sadece.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi konuştu. "Clarkson'ın sert olduğunu düşündüğünü biliyorum ama iyi bir adamdır. Konumunun ne kadar stresli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Hepimiz bununla farklı şekillerde başa çıkıyoruz. O, bazen huysuz oluyor; benim dinlenmem gerekiyor; Maxon, şaka yaparak geçiştiriyor."

"Öyle yapıyor, değil mi?" diyerek kahkaha attım.

"Peki, sen olsan nasıl başa çıkardın?" Başını çevirdi. "Bence, tutkun, en iyi özelliklerinden biri. Kontrol etmeyi öğrenirsen, muhteşem bir prenses olursun."

Başımla onayladım. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayır, hayır, canım," dedi, önüne döndü. "Sende potansiyel görüyorum. Senin yaşındayken, bir fabrikada çalışmıştım. Kir içindeydim, açtım ve bazen de öfkeliydim. Fakat Illéa'nın

prensine asla sönmeyecek bir şekilde abayı yakmıştım ve ona sahip olma şansım doğduğunda bu hisleri kontrol etmesini öğrendim. Bundan sonra yapılacak çok şey var ama istediğin şekilde olmayabilir de. Bunu kabul etmeyi öğrenmelisin, tamam mı?"

"Evet annecim," diye şaka yaptım.

Dönüp bana baktı, yüzü taşlaşmış gibiydi.

"Yani, *efendim*[1] demek istedim. Efendim."

Gözleri parıldamaya başladı ve önüne dönerken birkaç kere göz kırptı. "Şüphelendiğim doğrultuda biterse, *anne* kelimesi yeterli olacaktır."

Sonrasında gözyaşlarını bastırmak için göz kırpma sırası bendeydi. Annemi değiştireceğimden değildi ama tüm kusurlarımla birlikte evlenebileceğim kişinin annesi tarafından kabul edilmek, beni etkilemişti.

Celeste döndü; bizi gördü ve koşup geldi. "Çok sevimlisiniz! Gülümseyin."

Eğilip kollarımı Kraliçe Amberly'ye doladım ve o da ellerime dokunmak için uzandı. Sonrasında hepimiz sırayla etrafına toplandık, sonunda kameraya karşı budalaca bir bakış atmasını sağladık. Hizmetçiler, hepimiz bir arada olabilelim diye fotoğraf çekiminde yardımcı oldular; sonunda sarayda geçirdiğim en güzel gün olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Bu şekilde kalır mıydı bilmiyordum gerçi. Noel, yaklaşıyordu.

Elise'in toplama konusundaki berbat teşebbüsünden sonra hizmetçilerim saçımı düzeltiyorlardı ki kapıya vuruldu.

Mary, bakmak için aceleyle gitti ve adını bilmediğim bir muhafız, odama girdi. Onu etrafta çok görüyordum, neredeyse hep kralın yanındaydı.

[1]İngilizce'deki "mom" yani "anne" sözcüğü ile hanımlara hitap ederken "efendim" anlamında kullanılan "ma'am" sözcüğü, telaffuzda birbirine benzer.(ç.n.)

Hizmetçilerim, o içeri girerken eğilerek selam verdiler ve önümde durduğunda fazlasıyla tedirgindim.

Sakin bir tavırla, "Leydi America, kral, derhal sizi karşısında görmek istiyor," dedi.

Bocalayarak, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Kral, sorularınızı cevaplayacaktır."

Yutkundum. Tüm berbat şeyler, aklıma bir bir geldi. Ailem, tehlikedeydi. Kral, ona yaptığım tüm yanlışlara karşılık beni sessizce cezalandırmanın bir yolunu bulmuştu. Saraydan gizlice kaçtığımızı öğrenmişti. Ya da belki en beteri, birileri Aspen'le olan bağlantımı fark etmişti ve ikimiz de bunun karşılığını ödemek üzereydik.

Silkinerek içimdeki korkuyu yok etmeye çalıştım. Korkunun herhangi bir parçasını Kral Clarkson'ın önünde sergilemek istemiyordum.

"O halde, seni takip edeceğim." Ayağa kalktım ve muhafızın arkasında yürüyüp giderken kızlara son bir bakış attım. Endişeli yüzlerini gördüğümde keşke bakmasaydım dedim.

Koridor boyunca ilerledik ve merdivenlerden üçüncü kata çıktık. Ellerimle ne yapacağımı pek bilmiyordum ama sürekli saçıma ya da elbiseme dokunuyor veya parmaklarımı kavuşturuyordum.

Koridorun neredeyse ortasına vardığımızda Maxon'ı gördüm ve bunun yardımı dokundu. Bir odanın hemen dışında durmuş, beni bekliyordu. Gözlerinde hiç endişe yoktu ama o, korkusunu gizlemekte benden daha başarılıydı.

"Konu nedir?" diye fısıldadım.

"Sen de en az benim kadar iyi bir tahminde bulunabilirsin."

Maxon, bana içeriye kadar eşlik ederken muhafız da kapının önündeki yerini aldı. Geniş odadaki duvarlardan birinde kitap dolu raflar vardı. Şövalelere birçok harita dizilmişti. Illéa'nın

en azından üç ayrı haritası vardı, üzerleri farklı renklerle işaretlenmişti. Geniş bir masada kral, elinde bir kâğıt parçasıyla oturuyordu.

Maxon ile içeri girdiğimizi fark edince kral, sırtını dikleştirdi.

Kral Clarkson, gözlerini bana dikerek, "İtalyan prensesi ile tam olarak ne yaptın?" diye sordu.

Donup kaldım. Para. Bunu tamamen unutmuştum. Düşman olarak gördüğü insanlara silah satmak için gizli bir anlaşma yapmak, kendimi hazırladığım tüm senaryolardan daha kötüydü.

Maxon'a bakarak, "Ne demek istediğinizden emin değilim," diye yalan söyledim. Her şeyi bilse de sakin kaldı.

"İtalyanlarla onlarca yıldır ittifak kurmaya çalışıyoruz ama aniden kraliyet ailesi, gidip onları ziyaret etmemizle pek bir ilgilenir oldu. Fakat" –kral, mektubu kaldırıp özel bir yeri aradı– "ah, işte. 'Majestelerinin ve ailenizin bize eşlik etme lütfunda bulunması bizi son derecede onurlandıracak olsa da Leydi America'nın da sizinle birlikte ziyarete gelebilmesini umuyorum. Tüm Elit ile tanıştıktan sonra kimsenin, kraliçenin adımlarını onun gibi takip edebileceğini tasavvur edemiyoruz."

Kral, gözlerini tekrar bana çevirdi. "Ne yaptın?"

Devasa bir şeyden kurtulduğumu fark edince son derece rahatladım. "Tek yaptığım, ziyarete geldiklerinde prensese ve annesine karşı kibar davranmaya çalışmaktı. Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

Kral Clarkson, gözlerini devirdi. "Buranın altını üstüne getiriyorsun. Seni gözlemliyorum ve bir şeyler için buradasın ve o şeyin, Maxon olmadığından da bal gibi eminim." Maxon, bu lafa karşılık bana döndü. Keşke gözlerindeki endişe kırıntısını görmeseydim. Başımı sağa sola salladım. "Bu doğru değil!"

"O halde, nasıl hiçbir imkânı, hiçbir bağlantısı, hiç gücü olmayan bir kız, bu ülkeyi, yıllardır erişmeye çalıştığı bir şeyin yakınına getirmeyi başardı? Nasıl?"

Kalbimde onun farkında olmadığı faktörler olduğunu biliyordum. Fakat bana yardımcı olmayı öneren Nicoletta'ydı, desteklemek istediği bir dava için yapabileceği bir şey var mı diye soran oydu. Gerçekten hatalı olduğum için bir şeyde beni suçlasaydı, yükselen sesi, korkutucu olurdu. Durum buyken, göze bir çocuk gibi geliyordu.

Cevap olarak usulca konuştum. "Yabancı konuklarınızı eğlendirelim diye bizi görevlendirenler sizdiniz. Diğer türlü olsaydı, bu kadınların hiçbiriyle tanışamazdım. Ve beni davet etmek için mektubu yazan da o. İtalya'ya yapılacak bir gezi için yalvarmadım. Belki de daha konuk sever olsaydınız, seneler önce İtalya'nın yandaşlığını kazanmıştınız."

Güç sergileyerek ayağa kalktı. "Ağzından. Çıkana. Dikkat. Et."

Maxon, tek koluyla bana sarıldı. "Belki de gitsen iyi olur America."

Kralın olmadığı bir yerde olmayı isteyerek mutlulukla harekete geçtim. Fakat Kral Clarkson'ın aklından geçen bu değildi.

"Dur. Fazlası var," diye ısrar etti. "Bu, işleri değiştirir. Seçim'i başa alıp İtalyanları sinirlendirme riskine giremeyiz. Çok fazla etkileri var. Onlara ulaşabilirsek, bizim için birçok kapı açarlar."

Maxon, hiç de sinirlenmeyerek başıyla onayladı. Zaten bizi burada tutma kararını vermişti ama oyuna dâhil olmamız ve krala, kontrolün onda olduğunu düşündürmemiz lazımdı.

"Seçim'i uzatmamız gerekecek," diye sonuca bağladı. Kalbim hızlandı. "İtalyanlara, onları kırmadan diğer seçeneklerin de uygun olduğunu kabullenmelerine yetecek süreyi tanımamız gerekecek. Belki de kısa süre içinde oraya bir gezi düzenlemeli, herkese kendini gösterme şansı sunmalıyız."

Çözümüyle gurur duyuyor, kendisinden gayet memnunmuş gibi görünüyordu. Ne kadar ileri gideceğini merak ettim. Celeste'i hazırlayacaktı belki. Ya da Kriss ile Nicoletta arasında özel bir görüşme ayarlayacaktı. Bile isteye beni kötü göstermeye çalışacağından şüphem yoktu, tıpkı Hüküm'de yapmaya çalıştığı gibi. Kendisini suçlu duruma düşürmeden elinden geleni yapacaksa, pek bir şansım olmayacaktı.

Ve işin politik kısmını unut gitsin. Daha fazla süre, kendimi yerin dibine sokmak için daha fazla fırsat demekti.

Maxon, "Baba, bunun bir faydası olacağından emin değilim," diye karşı çıktı. "İtalyan leydileri, zaten tüm adaylarla tanıştılar. America'ya yönelik tercihlerini belli ediyorlarsa, bu, onunla ilgili sevdikleri bir şey, diğerlerinde görünmüyor demektir. Olmayan bir şeyi var edemezsin."

Kral, gözlerindeki zehirle Maxon'a baktı. "O halde, seçimini şu anda açıklıyor musun? Seçim bitti mi?"

Nabzım tamamen durdu.

Maxon, "Hayır," diye cevap verdi, sanki bu öneri gülünçtü. "Sadece önerdiğin şeyin doğruluğundan şüpheliyim."

Kral Clarkson, çenesini eliyle destekledi, Maxon ile bana, sanki çözemediği bir denklemmişiz gibi bakıyordu.

"Güvenilir olduğunu hatırlaması gerekiyor. O an gelene dek onu seçemezsin." Kabullenmeyeceği kralın yüzünden belliydi.

"Peki, bunu nasıl yapmasını öneriyorsun?" Maxon, karşı çıkıyordu. "Tatmin olmak için tam olarak ihtiyacın olan nedir?"

Kral, kaşlarını kaldırdı, oğlunun sorusu onu eğlendirmiş gibiydi. Bir an düşündükten sonra çekmecesinden ufak bir dosya çıkarttı.

"Rapor'daki en son gösterini saymasak bile bu günlerde kastlar arasında biraz huzursuzluk var. Bir şekilde... Şu anki görüşleri yatıştırmaya yardımcı olacak bir yol bulmak istiyordum ama senin kadar taze, genç ve daha da ileri giderek, popüler birinin diyeceğim, bunu benden daha iyi yapabileceği aklıma geldi."

Dosyayı masada ittirerek devam devam etti. "Halk senin melodilerini dinliyor gibi. Belki de onlara benim melodilerimden birini söylersin."

Dosyayı açtım ve kâğıtları okudum. "Nedir bu?"

"Yakında yapacağımız bazı hizmet duyuruları sadece. Her bölgedeki kast oluşumunu ve içlerindeki toplulukları tabii ki biliyoruz, bu nedenle belli başlı bölgelere özellikle seçtiklerimizi göndereceğiz. Onları cesaretlendirmek için."

"Ne o America?" Maxon, babasının sözlerinden dolayı aklı karıştığından soruyordu.

"Bunlar... Reklam gibi," diye cevap verdim. "Kendi kastınla mutlu olmakla, kastın dışında kalanlarla fazla yakından temas kurmamakla ilgili reklamlar."

"Baba, bunlar ne ile ilgili?"

Kral, sandalyesine yaslandı, rahatladı. "Ciddi bir şey değil. Sadece huzursuzluğu yatıştırmaya çalışıyorum. Eğer bunu yapmazsam, tacı devrettiğimde başkaldırıyla karşılaşırsın."

"Nasıl?"

"Alt sınıflar, zaman zaman asilik yaparlar; bu, doğaldır. Fakat onlar birleşip yüce vatanımızı yerle bir etmeden hızlıca öfkeyi bastırmalı ve iktidarı ele geçirmek isteyen gücün fikirlerini bozguna uğratmalıyız."

Maxon, gözlerini babasına dikti, hâlâ tam olarak kelimelerini kavrayamıyordu. Aspen, sempatizanlardan bana bahsetmemiş olsaydı, ben de aynı durumda olurdum. Kral, bölme ve fethetme planı kuruyordu: Kastların sahip oldukları şeyler için absürt bir şekilde minnet duymalarını sağla –onlara hiç önemli değillermiş gibi davranılsa da– ve onlara, kendi kast-

ları dışında kimseyle temasa geçmemelerini söyle ki böylece kimsenin ne durumda olduğunu kesinlikle anlayamasınlar.

"Bu, propaganda," diye tükürür gibi söyledim, babamın eski püskü tarih kitabındaki kelimeyi hatırladım.

Kral, beni yatıştırmaya çalıştı. "Hayır, hayır. Bu, bir öneri. Güçlendirme. Ülkemizdeki mutluluğu koruyacak bir şekilde dünyaya bakma şekli."

"Mutlu mu? Yani, benim bir Yedi'ye gidip..." –kâğıttaki kelimeleri aradım– "'görevin, muhtemelen vatanımızdaki en büyük görevdir. Canla başla çalışıp topraklarımızı oluşturan yolları ve binaları yapıyorsun.'" Daha fazlasını aradım. "'Hiçbir İki ya da Üç, senin yeteneğinle yarışamaz, yani onları sokakta gördüğünde gözlerini başka yöne çevir. Statü olarak senden üstün olan ama katkı açısından düşük gelenlerle konuşmaya gerek yok.'"

Maxon, gözlerini benden alıp babasına baktı. "Kesinlikle bu, insanlarımızı yabancılaştıracaktır."

"Tam tersine. Yerlerini yurtlarını bilmelerine yardımcı olacak ve sarayın, onlar için en iyisini kalpten istediğini hissettirecek."

"Gerçekte istiyor musun?" diye lafı yapıştırdım.

Kral, "Tabii ki istiyorum!" diye bağırdı.

Böyle patlayınca ben de birkaç adım geriledim.

"İnsanların, at gözlükleri takmışlar gibi güdülerek yönetilmesi gerekiyor. Adımlarına rehberlik etmezsen, yanlış yola saparlar, direkt kendileri için en kötü yola girerler. Bu ufak konuşmalardan hoşlanmıyor olabilirsin ama senin bileceğinden daha fazlasını yapıyor, daha fazlasını kurtarıyor."

Konuşmasını bitirdiğinde kalbim hâlâ yavaşlamaya çalışıyordu ve ellerimdeki kâğıtlarla sessizce ayağa kalktım.

Endişelendiğini biliyordum. Ne zaman kontrol edemeyeceği bir şeyle ilgili bir rapor alsa, kâğıdı parçalıyordu. Tüm değişimi bir tutuyor, iyice incelemeden vatan hainliği ilan ediyordu. Bu seferki cevabı, bana Gregory'nin yaptığı gibi halkı böldürmekti.

"Bunu söyleyemem," diye fısıldadım.

Sakince cevap verdi. "O halde, oğlumla evlenemezsin."

"Baba!"

Kral Clarkson, tek elini kaldırdı. "Artık o noktaya geldik Maxon. Kendi başına ilerlemene müsaade ettim ve şimdi uzlaşmalıyız. Bu kızın kalmasını istiyorsan, o halde, itaatkâr olmak zorunda. En basit görevleri bile yapamıyorsa, çıkaracağım tek sonuç, seni sevmediğidir. Konu buysa, zaten onu neden istediğini de anlamıyorum."

Kral ile göz teması kurdum, Maxon'ın kafasına bu düşünceyi soktuğu için ondan nefret ediyordum.

"Seviyor musun? Onu biraz olsun seviyor musun?"

Bu şekilde söylemeyecektim. Bir ültimatom nedeniyle, iş sebebiyle değil.

Kral, başını dikti. "Ne kadar da üzücü Maxon. Bunu düşünmesi gerekiyor."

Ağlama. Ağlama.

"Nerede duracağını anlaman için sana biraz süre tanıyacağım. Bunu yapmazsan, o hale, kuralların canı cehenneme, Noel Günü'ne kadar sana tekmeyi *ben* basacağım. Ebeveynlerin için ne kadar da özel bir armağan olur."

Üç gün.

Gülümsedi. Dosyayı masasına bırakıp koşmamaya çalışarak gittim. Tek ihtiyacım olan, kusurlu olduğumu söylemesi için ona bir sebep daha vermekti.

"America!" Maxon, sesleniyordu. "Dur!"

Beni bileğimden tutup zorla durdurana dek yürümeye devam ettim.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordu.

"Delirmiş!" Gözyaşlarına boğulmak üzereydim ama bastırıyordum. Kral dışarı çıkıp beni böyle görseydi, asla bununla yaşayamazdım.

Maxon, başını sağa sola salladı. "Onu demiyorum. Sen. Neden yapmayı kabul etmedin?"

Hayretler içinde ona baktım. "Bu, bir hile Maxon. Yaptığı her şey, hile."

"Evet demiş olsaydın, bunu şimdi bitirirdim."

Kuşku duyarak saldırıya geçtim. "İki saniye önce bitirme şansın vardı ve bitirmedin. Nasıl benim suçum oluyor ki?"

"Çünkü," diye cevap verdi, tüm tavırları telaşlıydı, "bana aşkını sunmuyorsun. Tüm bu yarışmada istediğim tek şey ve sen, hâlâ geri çekiyorsun. Söylemeni bekleyip duruyorum ama söylemeyeceksin. Onun önünde yüksek sesle söyleyemediysen, sorun değil. Fakat sadece kabul etmiş olsaydın, bu da benim için yeterli olurdu."

"Peki neden, bunca yolu gelmişken, beni hâlâ itip kakarken söyleyecekmişim? Tekrar ve tekrar yerin dibine batırılırken ve sen bunlara seyirci kalırken? Bu, aşk değil Maxon. Sen aşkın ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Bal gibi de biliyorum! Benim neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin..."

"Maxon, tartışmalara bir son vermek istediğini söyleyen sendin. Öyleyse, seninle tartışmam için bana sebepler sunmayı kes!"

Fırtına gibi fırladım. Hâlâ burada ne yapıyordum ki? Bir kişiye sadık olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmayan biri için kendime eziyet edip duruyordum. Ve asla da

öyle olmayacaktı, çünkü romantizm algısı Seçim'le ilişkiliydi. Asla anlamayacaktı.

Tam merdivene yönelecekken geri çekildim. Maxon, beni sıkıca sardı, iki eliyle de kollarımı tutuyordu. Hâlâ ne kadar öfkeli olduğunu kesinlikle görebiliyordum ama geçen o saniyelerde tavrı tamamıyla değişmişti.

"Ben, o değilim," dedi.

"Ne?" Kendimi kurtarmak isterken sordum.

"America, dur." Oflayıp pufladım ve çırpınmayı kestim. Başka bir seçenek olmadığından Maxon'ın gözlerinin içine baktım. "Ben, o değilim, tamam mı?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

İç çekti. "Senelerini, seni sonsuza dek seveceğini düşündüğün kişiye adanarak geçirdiğini biliyorum ve o, dünyanın gerçekleriyle yüzleştiğinde seni ortada bıraktı." Kelimelerini sindirirken donup kaldım. "Ben, o değilim America. Senden vazgeçmeye hiç niyetim yok."

Başımı sağa sola salladım. "Anlamıyorsun Maxon. Beni yüz üstü bırakmış olabilir ama en azından onu tanıyordum. Bunca zaman sonra hâlâ aramızda bir mesafe olduğunu hissediyorum. Seçim, sevgini bölmen için seni zorladı. Asla sana tamamıyla sahip olamayacağım. Hiçbirimiz olamayacağız."

Bu sefer silkinip kendimi kurtardığımda benimle savaşmadı.



22. Bölüm

Rapor'la ilgili pek bir şey hatırlamıyordum. Yerime oturmuş, geçen her saniyede eve gönderilmeye daha da yaklaştığımı düşünüyordum. O anda burada kalmanın daha iyi olmadığını idrak ettim. Boyun eğip o korkunç mesajları okusaydım, kral kazanacaktı. Belki Maxon beni seviyordu ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar erkek değildi, o halde, beni hayatımdaki en korkunç şeyden nasıl koruyabilirdi: Babasından.

Daima Kral Clarkson'ın isteklerine boyun eğecektim ve bu duvarların ardında Kuzeyli asilerden aldığı tüm desteğe rağmen Maxon tek başına olacaktı.

Maxon'a kızmıştım, babasına kızmıştım, Seçim'e ve onunla birlikte gelen her şeye kızmıştım. Tüm öfke, artık hiçbir anlam ifade etmeyene dek kalbimi sıkıştırdı ve kızlara olan bitenleri anlatmayı her şeyden daha çok istedim.

Bu mümkün değildi gerçi. Benim için hiçbir şeyi düzeltmezdi ve onlar için işleri daha beter bir hale sokardı. Er ya da geç endişelerimle tek başıma yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Bakışlarımı soluma yöneltip Elit'in dizildiği sıraya baktım. Kim geride kalırsa, biz olmadan bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Halkın üzerimizdeki baskısı, hayatlarımızın bir parçası olma talepleri, kralın emirleri, planlarında piyon olmak üzere yakınında kim varsa onu kullanma arayışı; hepsi bir kızın omuzlarına yüklenecekti.

Çekinerek Celeste'in eline uzandım, parmaklarım parmaklarına değdi. Parmaklarımı hissettiği anda tuttu, gözlerimin içine endişeyle baktı.

Sorun nedir? der gibi yaptı.

Omuz silktim.

Ve öylece elimi tuttu.

Bir dakika sonra o da biraz hüzünlenmiş gibiydi. Takım elbiseli adamlar gezevelik ederken gerildi, Kriss'in eline uzandı. Kriss, bunu sorgulamadı ve elini Elise'e uzatması için sadece saniyeler geçmesi gerekti.

Ve işte orada, her şeyin arka planında birbirimize tutunuyorduk. Mükemmeliyetçi, Sevgili Diva... Ve ben.

Bir sonraki sabahı Kadınlar Odası'nda elimden geldiğince itaatkâr davranarak geçirdim. Akrabalardan birçoğu kasabaydı, Noel Günü'nü modaya uygun bir şekilde geçirmeye hazırdılar. Bu gece görkemli bir akşam yemeği ve ilahi dinletisi olması gerekiyordu. Genellikle Noel Gecesi, yılın en sevdiğim zamanlarından biriydi ama heyecanlanmak için bile fazlasıyla kararsızdım.

Tadını alamadığım muhteşem bir yemek vardı ve hayal meyal gördüğüm halkın arasından güzel kızlar. Yerle bir olmuştum.

Akrabalar, eggnog'larını[2] içerek sarhoş olmaya başladıklarında neşeliymişim gibi yapıp aradan kaynadım. Gecenin sonunda ya Kral Clarkson'ın gülünç reklamlarını yapmayı kabul edecektim ya da beni eve göndermesine müsaade edecektim. Düşünmem gerekiyordu.

[2] Noel zamanında sunulması gelenek olan şekerli ve sütlü içki. (ç.n.)

Odama döndüğümde hizmetçilerimi gönderdim ve masamın başına oturup düşündüm. Bunu yapmak istemiyordum. Halka, ellerinde hiçbir şey olmasa bile sahip olduklarıyla yetinmelerini söylemek istemiyordum. İnsanların cesaretini kırıp birbirlerine yardım etmelerini engellemek istemiyordum. *Daha fazlası* olasılığını ortadan kaldırmak, "Hareket etmeyin. Kralın hayatınızı yönetmesine izin verin. Bu, ümit edebileceklerinizin en iyisi," diyen bir kampanyanın yüzü ve sesi olmak istemiyordum.

Fakat... Maxon'ı sevmiyor muydum?

Bir saniye sonra kapıya vuruldu. Ültimatomuna devam eden Kral Clarkson'ın soğuk bakışlarından korkarak istemeyerek de olsa kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı Maxon'a açtım. Konuşmadan öylece durdu.

Ve tüm öfkem, bir anlama kavuştu. *Ondan* her şeyi istiyordum ve her şeyi *onun için* istiyordum, çünkü onun *her zerresini* istiyordum. Herkesin bu işe elini sürebilmesi beni deli ediyordu; kızların, ebeveynlerinin, hatta Aspen'in. Çok fazla şart, fikir ve zorunluluk etrafımızı sarmıştı ve Maxon'dan, tüm bunlar onun peşinden geldi diye nefret ediyordum.

Ve yine de onu seviyordum.

Sessizce elini uzattığında o korkunç duyuruları kabul etmek üzereydim.

"Benimle gel."

"Tamam."

Kapıyı ardımdan kapattım ve Maxon'ı koridor boyunca takip ettim.

"Çok önemli bir şey söyledin," diye başladı. "Hepinize her zerremi göstermekten korkuyorum. Birazını sen alıyorsun, Kriss diğerlerini alıyor ve öyle gidiyor. Ve ben bunu, her biriniz için neyin uygun düşeceğini hissettiğimde kurguladım. Sanki senin dünyana biraz adım attığımda ve bunu yeterince yapabilirsem, her şeyine sahip olabilirdim. Mantıklı geliyor mu?"

"Bir nevi," derken merdivenlerdeydik.

"Fakat bu, gerçekten adil değil, hatta doğru da değil. Bir keresinde bana, bunların bizim odalarımız olduğunu söylemiştin, sizin değil. Neyse, sana dünyamın bir diğer parçasını, belki de seni en az düşündüren parçasını gösterme zamanının geldiğini düşündüm."

"Aa?"

Bir kapının önünde durduğumuzda başıyla onayladı. "Odamı."

"Gerçekten mi?"

"Sadece Kriss, görmüştü ve bu, anlık bir dürtüden dolayıydı biraz da. Ona gösterdiğim için mutsuz değilim ama işleri biraz fazla hızlı ilerlettiğini hissediyorum. Mahremiyete ne kadar önem verdiğimi bilirsin."

"Bilirim."

Parmaklarını tokmağa doladı. "Bunu seninle paylaşmak istedim ve sanırım, vakti geldi de geçti bile. Tam olarak özel bir şey değil ama bana ait bir şey. Yani, bilmiyorum, sadece görmeni istedim."

"Tamam." Utandığını hissedebiliyordum, sanki olduğundan daha büyük bir olaya dönüştürmüş ya da bana gösterdiğine pişman olacağını düşünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açarak öncelikle benim girmeme müsaade etti.

Devasaydı. Ahşap kaplama, koyu renkliydi, tanımadığım bu ahşap türü tüm alanı kaplıyordu. Uzak köşedeki duvarda geniş bir şömine duruyor, kullanılmayı bekliyordu. Sırf göstermelik olmalıydı, çünkü burası asla ateş yakmayı gerektirecek kadar soğuk olmuyordu.

Banyosunun kapısı aralıktı ve mermerle zarifçe kaplanmış zemindeki porselen küveti görebiliyordum. Kendine ait bir kitap

koleksiyonu vardı ve çalışma değil de yemek masasına benzeyen bir masa da şöminenin yanındaydı. Burada kaç kere tek başına yemek yedi diye merak ettim. Özel balkonuna açılan kapıların yanında silah dolu, camdan yapılmış bir kutu, mükemmel derecede nizami bir şekilde duruyordu. Avcılık sevdasını unutmuştum.

Yine koyu renkli ahşaptan yapılmış yatağı, devasaydı. Gidip dokunmak, göründüğü kadar iyi hissettiriyor mu görmek istedim.

"Maxon, buraya bir Amerikan futbolu takımı sığdırabilirsin," diye dalga geçtim.

"Bir keresinde denemiştim. Düşüneceğin kadar rahat olmadı."

Ona bir tane patlatmak için döndüm, onu mizahçı ruhuyla görmekten memnundum. O anda, gülümseyen yüzünden öteye baktığımda fotoğrafları gördüm. Arkasındaki güzel vitrini inceleyerek derinden iç çektim.

Maxon'ın kapısının yanındaki duvarda büyük bir kolaj vardı, evdeki odama duvar kâğıdı olacak kadar genişti. Herhangi bir düzeni yokmuş gibiydi, görseller gelişigüzel serpiştirilmişti.

Fotoğrafları kesinlikle onun çektiğini anlayabiliyordum, çünkü saraya ait fotoğraflardı ki o, neredeyse her zaman buradaydı. Goblenlerin yakın çekimleri, çekmek için yere boylu boyunca uzanmak zorunda kalmış olacağı tavan fotoğrafları ve bahçelerin birçok fotoğrafı. Bambaşka fotoğraflar vardı, belki görmeyi umduğu ya da en azından bir kere ziyaret ettiği yerlere ait. Birkaç köprü vardı ve sanki kilometrelerce uzunluktaymış gibi görünen duvar gibi bir yapı da yer alıyordu.

Fakat tüm bunların üstünde bir düzine kendi yüzümü gördüm. Seçim formum için çekilen fotoğrafım vardı ve şu kuşağı taktığımda bir dergi için Maxon ile birlikte çekildiğimiz de. Sanki bir oyundan ibaretmiş gibi orda mutlu görünüyorduk.

Bu fotoğrafı ya da Cadılar Bayramı'ndaki makalede olanı daha önce hiç görmemiştim. Kostümüm için tasarımlara bakarken Maxon'ın arkamda durduğunu hatırlıyordum. Ben çizimlere bakarken Maxon'ın gözleri hafifçe bana çevrilmişti.

Sonrasında çektiği o fotoğraflar vardı. Swendway'in kralı ile kraliçesi ziyarete geldiğinde hızlıca "Gülümse" diye bağırırken şok olduğum bir kare. Rapor'un setinde oturduğumda çekilmiş bir kare. Kör edici ışıkların arkasında saklanıyor sadece kendimiz gibi davrandığımızda fotoğraflarımızı çekiyor olmalıydı. Ve bir tane de balkonda durup aya baktığımda çekilmiş bir kare vardı.

Diğer kızlar, özellikle geride kalan kızlar da vardı ama ara sıra bir manzaranın ortasında ya da Marlee'nin bir köşede saklanırkenki tebessümünün arasında Anna'nın gözleri görülüyordu. Ve henüz çekilmiş olsa da Kriss ile Celeste'in Kadınlar Odası'nda verdiği pozlar da oradaydı, bir kanepede bayılmış numarası yapan Elise ile annesine kollarımı doladığım pozun arasındaydı.

"Maxon," derken nefes aldım. "Çok güzel."

"Beğendin yani?"

"Hayretler içindeyim. Kaç tanesini sen çektin?"

"Neredeyse hepsini ama şuna benzeyenleri değil," dedi, dergilerde kullanılan bir fotoğrafı gösterdi. "Bunları istemiştim." Tekrar parmağını uzattı. "Bunları Honduragua'nın güneyindeki her köşede çektim. İlginç olduğunu düşünüyordum ama artık beni üzüyor."

Görsel, gökyüzüne duman yayan bazı borulara aitti. "Eskiden gökyüzüne bakardım ama artık kokusundan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum. Ve insanlar daima orada yaşıyorlar. Çok benmerkezciydim."

"Orası nerede?" diye sordum, uzun, tuğla duvarı parmağımla gösterdim.

"Yeni Asya. Eskiden Çin sınırının kuzeyindeydi. Ona Çin Seddi derlerdi. Bir zamanlar gayet müthiş bir şeymiş diye duydum ama artık neredeyse yok olmuş. Yeni Asya'nın ortalarına kadar uzanıyor. O kadar uzatılmış."

"Vay be."

Maxon, ellerini sırtıma koydu. "Gerçekten beğeneceğini umuyordum."

"Beğendim. Çok. Ben de çekmek istiyorum."

"İstiyorsun, ha?"

"Evet. Ya da bana nasıl yapılacağını öğret. Hayatıma ait ufak parçaları yakalayıp bu şekilde onlara tutunmayı ne kadar sık istediğimi sana anlatamam bile. Ailemin birkaç paramparça fotoğrafı ve kız kardeşimin bebeğiyle yeni bir fotoğrafı var elimde ama hepsi bu. Asla aklıma günlük tutmak ya da bir şeyleri yazıya dökmek bile gelmedi... Artık kulağa çok daha mantıklı geldiğini hissediyorum."

Onun varlığının merkezi buydu. Baki kalan şeyleri anlayabiliyordum, saraya sürekli bağlı kalması ve kısacık seyahatleri gibi. Fakat yer değiştiren elementler de vardı. Ben ve kızlar, duvarda çok fazla yer kaplıyorduk, çünkü hayatını ele geçirmiştik. Gittiğimizde bile gerçekten gitmiş olmuyorduk.

Bir adımda yaklaştım ve tek kolumu sırtına attım. O da aynısını bana yaptı ve orada sessizce bir dakika boyunca durup hepsini sindirdik. Ve sonrasında en başından beri besbelli ortada olması gereken bir şeyi aniden idrak ettim.

"Maxon?"

"Evet?"

"Her şey farklı olsaydı ve prens olmasaydın ve hayatını kazanmak için bir şeyi seçebilecek olsaydın, bunu mu yapardın?" Kolajı işaret ettim.

"Fotoğraf çekmeyi mi diyorsun?"

"Evet."

Düşünmek için neredeyse bir saniyeye bile ihtiyacı olmadı. "Kesinlikle. Sanat için ya da hatta sadece aile portreleri de olur. Reklamlar yapardım, elimden gelen her şeyi yapardım. Buna tutkuyla bağlıyım. Sanırım, sen, bunu görebiliyorsun."

"Görebiliyorum." Bu bilgiyle mutlu olarak gülümsedim.

"Neden soruyorsun?"

"Sadece..." Ona bakmak için harekete geçtim. "Sen, Beş olurdun."

Maxon, sözlerimi yavaşça sindirdi ve usulca gülümsedi. "Bu, beni mutlu etti."

"Beni de."

Aniden kararlı bir şekilde Maxon, yüzünü bana döndü, ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Söyle America. Lütfen. Beni sevdiğini, sadece benim olmak istediğini söyle bana."

"Burada tüm o kızlar varken sadece senin olamam."

"Ve ben de senin hislerinden emin olana dek onları evlerine gönderemem."

"Ve ben de yarın bunu Kriss ile yapabileceğini bilirken sana istediğini veremem."

"Kriss ile ne yapacakmışım? Zaten odamı gördü, sana söyledim."

"Onu değil. Sadece onu bir köşeye çekip, ona hissettireceğin..."

Bekledi. "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Sanki onun bir önemi varmış gibi hissettireceksin. Senin için çıldırıyor. Bana bunu söylemişti. Ve ben, bunun tek taraflı olduğunu sanmıyorum."

Söyleyecek kelime ararken iç çekti. "Gözümde hiçbir değeri olmadığını söyleyemem sana. Sadece senin daha değerli olduğunu söyleyebilirim."

"Onu evine gönderemiyorsan, bundan nasıl emin olabilirim ki?"

Yüzüne şeytani bir gülücük yerleşti. Dudaklarını kulağıma götürdü. "Aklıma, bana nasıl hissettirdiğini sana göstermenin birkaç yolu daha geliyor," diye fısıldadı.

Daha fazlasını söyler diye aynı anda hem korkup hem umutlanarak yutkundum. Vücudu, artık vücuduma yaslanmıştı, eli belimdeydi, beni kendine sabitliyordu. Diğer eli, saçımı boynumdan geriye attı. Aralık dudaklarını tenimin ufak bir parçasında gezdirirken titredim, nefesi öyle baştan çıkartıcıydı ki.

Sanki eklemlerimi kullanmayı unutmuştum. Ona tutunamıyordum ve nasıl hareket edebileceğimi düşünemiyordum. Fakat Maxon, beni birkaç adım geriye çekip fotoğraflarına yaslayarak bunun icabına baktı.

Kulağıma, "Seni istiyorum America," diye mırıldandı. "Sadece bana ait olmanı istiyorum. Ve sana her şeyi vermek istiyorum." Dudakları, yanağımı boydan boya öpüp ağzımın kenarında durdu. "Sana, istediğini bilmediğin şeyleri vermek istiyorum. İstiyorum ki" –nefesini üzerime üfledi– "öyle umutsuzca istiyorum ki..."

Kapıya hızla vuruldu.

Maxon'ın dokunuşuyla ve kokusuyla öylesine kendimden geçmiştim ki bu ses, sinir bozucuydu. İkimiz de kapıya doğru döndük ama Maxon, hızla dudaklarını tekrar dudaklarıma götürdü.

"Kıpırdama. Bu konuşmayı bitirmeye gayet niyetliyim." Beni usulca öptü, sonrasında geri çekildi.

Orada ağzım açık nefes alırken kalakaldım. Kendime, öpücüklerle beni itiraf etmeye sürüklemesine müsaade etmenin muhtemelen kötü bir fikir olduğunu söyledim. Fakat boyun eğilecekse, işte böyle edilmeli diye mantık yürüttüm.

Beni ziyaretçinin gözünden koruyarak kapıyı açtı. Ellerimi saçımda gezdirip toparlanmaya çalıştım.

Birisi, "Üzgünüm Majesteleri," dedi. "Leydi America'yı arıyorduk ve hizmetçileri, yanınızda olduğunu söylediler."

Hizmetçilerimin nasıl tahmin ettiklerini merak ettim ama benimle aynı telden çaldıklarını gördüğüme de memnundum. Maxon, bana doğru bakıp muhafızın içeri girebilmesi için kapıyı ardına kadar açarken kaşlarını çatmıştı. Muhafız, içeri girdi ve sanki iki kere kontrol ediyormuş gibi gözleri beni yokluyor gibiydi. Tatmin olunca Maxon'ın omuzuna doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı.

Maxon'ın omuzları düştü ve haberle baş edemiyormuş gibi elini gözlerine götürdü.

Tek başına acı çekmesini istemediğimden, "İyi misin?" diye sordum.

Yüzünde anlayışlı bir ifadeyle bana döndü. "Çok üzgünüm America. Sana bunu söyleyen kişi olmak istemezdim. Baban, ölmüş."

Bir dakikalığına kelimeleri pek anlayamadım. Fakat zihnimde nasıl dizersem dizeyim, hepsi aynı düşünülemeyecek kapıya çıkıyordu.

Ve sonrasında oda, alt üst oldu ve Maxon'ın yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Hissettiğim son şey, beni yere kapaklanmaktan alıkoyan Maxon'ın kollarıydı.



23. Bölüm

"... anlaşıldı. Ailesini ziyaret etmek isteyecektir."

"İsterse, en fazla bir günlüğüne olabilir. Onu hiç onaylamıyorum ama halk, ona düşkün, İtalyanlardan bahsetmiyorum bile. Ölseydi, çok kötü olurdu."

Gözlerimi açtım. Yatağımdaydım ama örtülerin altında değildim. Gözümün ucuyla Mary'nin benimle birlikte odada olduğunu gördüm.

Bağıran sesler kesildi ve kapımın hemen dışında oldukları için böyle olduğunu fark ettim.

Maxon, "Bu, yeterli olmayacaktır. O, babasını çok severdi; süre tanınmasını isteyecektir," diye tartışıyordu.

Duvara bir yumruk atılmış gibi bir ses duydum ve bu sese karşılık Mary ile yerimizden sıçradık. Kral, oflayıp puflayarak, "İyi," dedi. "Dört gün. Hepsi bu."

"Ya geri gelmemeye karar verirse? Asiler yüzünden olmamış olsa da orada kalmak isteyebilir."

"Bunu isteyecek kadar aptalsa, o halde, iyi ki kurtulduk derim. O duyurular hakkında bana bir cevap vermesi gerekiyordu zaten ve gönüllü değilse, o halde, evinde kalabilir."

Maxon, "Yapacağını söyledi. Bana bu gece söyledi," diye yalan söyledi. Fakat gerçeği biliyordu, değil mi?

"Vakti gelmişti. Döner dönmez onu stüdyoya sokacağız. Yeni yıla kadar yapılmasını istiyorum." Ses tonu, istediğini almış olsa da öfkeliydi.

Maxon konuşmaya cüret etmeden önce bir duraksama oldu. "Onunla gitmek istiyorum."

Kral Clarkson, "Cehenneme gidersin ancak!" diye bağırdı.

"Dört kişiye kadar indik baba. O kız, eşim olabilir. Onu tek başına mı göndermem gerekiyor?"

"Evet! Ölürse, bu, bir şeydir. Sen, ölürsen, bu bambaşka bir şeydir. Burada kalıyorsun!"

Duvara vurulan yumruğun, bu sefer Maxon'ınki olduğunu düşündüm. "Ben, alıp satılacak bir mal değilim! Onlar da değil! Keşke bir kere de bana baktığında bir insan görsen."

Kapı hızla açıldı ve Maxon, içeri girdi. "Çok üzgünüm," dedi, yürüyüp yatağa oturdu. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Gerçek miydi?"

"Evet sevgilim. Gitti artık." Nazikçe elimi tuttu, acı çekiyor gibiydi. "Kalbiyle ilgili bir sorun varmış."

Doğrulup oturdum ve kendimi Maxon'ın kollarına attım. Beni sıkıca tuttu, omuzunda ağlamama müsaade etti.

"Babacığım," diye feryat ettim. "Babacığım."

Maxon, "Hiişt sevgilim. Geçecek," diyerek yatıştırdı. "Son görevini yapmak için yarın uçakla gideceksin."

"Hoşça kal diyemedim. Diyemedim..."

"America, beni dinle. Baban, seni seviyordu. Bu kadar iyi bir iş çıkarttığın için seninle gurur duyuyordu. Diyemedin diye sana gücenmezdi."

Haklı olduğunu bilerek başımla onayladım. Babamın buraya geldiğimden beri bana söylediği neredeyse her şey, ne kadar gururlandığıyla ilgiliydi.

"Yapman gereken şu, tamam mı?" diye talimat verip yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Elinden geldiği kadar iyi bir uyku çekmelisin. Yarın uçup gidecek ve dört günü evde ailenle birlikte geçireceksin. Sana daha fazla vakit kazandırmaya çalıştım ama babam, oldukça ısrarcı."

"Sorun değil."

"Hizmetçilerin, cenaze töreni için uygun bir elbise hazırlıyorlar ve ihtiyacın olan her şeyi valize koyacaklar. Onlardan birini ve birkaç muhafızı, yanında götürmen gerekecek. Ki bundan bahsetmişken," dedi, açık kapının önünde dikilen silueti karşılamak için ayağa kalktı. "Memur Leger, geldiğin için teşekkür ederim."

"Hiç gereği yok Majesteleri. Üzerimde üniformam olmadığı için özür dilerim efendim."

Maxon, uzandı ve Aspen'in elini sıktı. "Şu andaki endişelerimin sonuncusu. Eminim ki neden burada olduğunu biliyorsundur."

"Biliyorum." Aspen, bana döndü. "Kaybınıza çok üzüldüm hanımefendi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Maxon, "Asilerin artan aktivitesi doğrultusunda Leydi America'nın güvenliği için endişeleniyoruz," diye başladı. "Hâlihazırda bazı yerel memurları America'nın evine ve önümüzdeki birkaç gün içinde kullanılacak sitelere gönderdik ve orada hâlâ sarayda eğitim görmüş muhafızlar da var tabii ki. Fakat onunla birlikte evine daha fazla muhafız göndermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Kesinlikle Prens Hazretleri."

"Ve sen de o bölgeyi iyi biliyorsun?"

"Çok iyi efendim."

"İyi. Onunla birlikte gidecek takımın başında olacaksın.

Altı ile sekiz muhafız arasında istediğin kişiyi seç."

Aspen, kaşlarını kaldırdı.

Maxon, "Biliyorum," diyerek kabul etti. "Şu anda elimiz sıkışık ama evine gönderdiğimiz en az üç saray muhafızı, halihazırda görev yerlerini terk ettiler. Ve onun, eğer burada olduğundan daha güvende olmayacaksa, en azından burada olduğu kadar güvende olmasını istiyorum."

"Bununla ilgileneceğim efendim."

"Fevkalade. Onunla birlikte bir de hizmetçi gidecek, onu da gözlemle." Bana döndü. "Kiminle birlikte gitmek istediğini biliyor musun?"

Doğru düzgün düşünemediğimden omuz silktim.

Aspen, benim adıma konuştu. "Müsaade ederseniz, Anne'in baş hizmetçiniz olduğunu biliyorum ama Lucy'nin kız kardeşiniz ve annenizle iyi geçindiğini hatırlıyorum. Belki şu anda bir dost yüzü görmek onlara iyi gelecektir."

Başımla onayladım. "Lucy."

Maxon, "Çok iyi," dedi. "Memur, pek fazla vaktin kalmadı. Sabah yola çıkacaksın."

Aspen, "İşime döneceğim efendim. Sizinle sabah görüşürüz hanımefendi," dedi. Mesafesini korumakta güçlük çektiğini biliyordum ve o anda beni yatıştırmasından daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Aspen, babamı gerçekten tanırdı ve benimle birlikte özleyebilmesi için onu benim kadar iyi anlayan birini istiyordum.

Aspen gider gitmez Maxon, tekrar yanıma oturmak için geldi.

"Gitmeden önce son bir şey daha var." Ellerime uzandı, nazikçe tuttu. "Bazen sinirlerin bozuk olduğunda içgüdülerine göre davranmaya meyilli oluyorsun." Bana baktı ve ben de gözlerindeki suçlayıcı bakışa karşılık gerçekten biraz gülümsedim. "Uzakta olduğunda mantıklı olmaya çalış. Kendine iyi bakman lazım."

Başparmaklarımla ellerinin tersini okşadım. "Bakacağım. Söz."

"Teşekkür ederim." Bazen olduğu gibi bir huzur kapladı etrafımızı. Artık dünyam asla eskisi gibi olamayacak olsa da o anlığına, Maxon bana sarılırken, kaybım o kadar da canımı yakmadı.

Alınlarımız değene dek başını, başıma doğru eğdi. Bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldığını duydum ama sonrasında fikrini değiştirdi. Birkaç saniye sonra tekrar yaptı. Sonunda Maxon eğildi ve başını sağa sola salladı ve yanağımı öptü. "Kendine iyi bak."

Sonrasında beni hüznümle baş başa bıraktı.

Carolina'da hava soğuktu, okyanusun nemi karaya kadar taşınıyor ve serin havalı rutubetlendiriyordu. Gizlice kar yağmasını umdum ama yağmadı. Herhangi bir şey istediğim için kendimi suçlu hissettim.

Noel Günü. Son birkaç haftayı bunu farklı şekillerde düşünerek geçirmiştim. Belki burada olurum, belki de elenir ve evde olurum diye düşünüyordum. Hepimiz bir ağacın etrafında oluruz, bir prenses olmadığım için mahzun ama birlikte olduğumuz için de mutlu mesut olurduk. Ayrıca, saraydaki devasa ağacın altında hediyeleri açmak, hastalanana dek yemek yemek ve diğer kızlar ve Maxon'la birlikte kahkahalar atmayı da aklıma getirmiştim, çünkü bir günlüğüne yarışmanın her parçası durdurulmuş olacaktı.

Asla babamı toprağa verme görevine kendimi hazırlayacağımı hayal etmemiştim.

Araba sokağımıza girdiğinde kitleleri görmeye başladım. İnsanların aileleriyle birlikte evde olmaları gerekse de bunun yerine soğukta dışarıda toplanmışlardı. Bana bir bakış atabilmeyi umduklarını fark ettim ve biraz fenalaştım. Biz geçerken

insanlar parmaklarıyla bizi gösteriyorlardı ve bazı yerel haber ekipleri kameraya alıyorlardı.

Araba, evimin önünde durdu ve bekleyen insanlar tezahürat yapmaya başladılar. Anlamıyordum. Neden burada olduğumu bilmiyorlar mıydı? Etrafımızı çevreleyen muhafızlarla birlikte yanımda Lucy ile çatlak kaldırıma çıktım. Hiçbir şey şansa bırakılmıyordu.

İnsanlar, "Leydi America!" diye seslendiler.

Birisi, çığlık çığlığa, "İmzanızı alabilir miyim?" dedi ve diğerleri de ona katıldı.

Hareket etmeye devam ettim, önüme bakıyordum. Bir seferliğine onların olmayabilirdim. Çatıdan sarkan ışıklara bakmak için başımı kaldırdım. Bunu babam yapmıştı. Kim o ışıkları aşağı indirecekti?

Ekibimin başındaki Aspen, ön kapıya vurdu ve cevap gelmesi için bekledi. Bir diğer muhafız, kapıya baktı. İçeri girmemize müsaade edilmeden önce o ve Aspen, hızla konuştular. Hepimizi koridordan geçirmek zordu ama alan oturma odasına açılır açılmaz anında bir şey hissettim... Yanlıştı.

Burası artık benim evim değildi.

Kendime delirdiğimi söyledim. Tabii ki burası evimdi. Sadece işlerin bu şekilde gelişmesine yabancıydım. Herkes, buradaydı, Kota bile. Fakat babam gitmişti, yani tam olarak doğru gelmemesi doğaldı. Ve Kenna, gerçek hayatta hiç görmediğim bir bebeği tutuyordu. Buna alışmam lazımdı.

Ve annemin üzerinde bir önlük varken ve Gerad, pijamasıylayken, ben, saraydaki bir akşam yemeğine uygun giyinmiştim: Saçım toplanmıştı, kulaklarımda safirler vardı ve lüks kumaşlar topuklu ayakkabılarıma doğru dökülüyordu. Bir anlığına hoş karşılanmıyormuşum gibi hissettim.

Fakat May, ayaklarının üzerinde zıpladı ve bana sarılmak

için koştu, omuzumda ağladı. Onu geri çektim. Garip bir uyum söz konusu olabilirdi ama burası, şu anda olabileceğim tek yerdi. Ailemle birlikte olmak zorundaydım.

Kenna, "America," dedi, kucağında çocuğuyla ayakta duruyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Utanıp, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bana tek koluyla sarıldı ve battaniyelerin arasından uyuyan yeğenime baktım. Astra'nın küçük suratı, uyurken huzur doluydu ve her saniye başı minik yumruğunu gevşetiyor ya da biraz kıpırdanıyordu. Nefes kesiciydi.

Aspen, boğazını temizledi. "Bayan Singer, kaybınıza çok üzüldüm."

Annem, bitkin bir tebessüm gönderdi. "Teşekkür ederim."

"Burada daha iyi şartlar altında bulunamadığımız için üzgünüm ama Leydi America evindeyken güvenlik konusunda çok azimli davranmalıyız," dedi, sesinde otoriter bir tını vardı. "Herkesin bu evde kalmasını isteyeceğiz. Zor olacağını biliyorum ama sadece birkaç günlüğüne. Ve muhafızlara da daha kolay hareket edebilelim diye yakında bir bina verdiler. Mümkün olduğunda ayak altından çekileceğiz.

"James, Kenna, Kota, ne zaman gitmeye hazır olursanız, gerekli eşyalarınızı almak için evinize gitmeye hazırız. Bir liste yapmak için zamana ihtiyacınız varsa, sorun değil. Biz, size uyarız."

Aspen'i bu şekilde gördüğüme sevinerek biraz gülümsedim. Çok büyümüştü.

Kota, "Stüdyomdan uzakta kalamam," dedi. "Yetiştirmem gereken işlerim var. Yapılacak parçalar var."

Aspen, yine profesyonel bir şekilde ona cevap verdi. "İhtiyacınız olan her materyal, buradaki stüdyoya gelebilir." Değiştirilmiş garajımızı işaret etti. "Gerektiği kadar çok gidip gelebiliriz."

Kota, kollarını kavuşturdu ve mırıldandı. "Orası çöplük."

Aspen, sert bir şekilde, "İyi," dedi. "Seçim, sizindir. Ya çöplükte çalışırsınız ya da dairenizde hayatınızı riske atarsınız."

Havadaki gerginlik garipti ve o anda çok gereksizdi. Gerginliği dağıtmaya karar verdim. "May, sen, benimle uyuyabilirsin. Kenna ile James, senin odanı alabilirler."

Başlarıyla onayladılar.

"Lucy," diye fısıldadım. "Seni yakınımızda istiyorum. Yerde yatmak zorunda kalabilirsin ama seni yakınlarda istiyorum."

Sırtını biraz dikleştirdi. "Başka bir yerde olmazdım hanımefendi."

"Benim nerede yatmam gerekiyor?" Kota, talepte bulundu.

Gerad, "Benimle birlikte," diye önerdi, gerçi bu konuda heyecanlanmış gibi görünmüyordu.

Kota, tersleyerek, "Kesinlikle olmaz!" dedi. "Bir çocukla ranzada yatmıyorum."

"Kota!" dedim, kız kardeşlerimden ve Lucy'den uzaklaştım. "Kanepede ya da garajda ya da ağaç evinde yatarsan yat umurumda değil ama tavrına dikkat etmezsen seni hemen şimdi dairene gönderirim! Sana sunulan güvenlik için biraz minnet duy. Yarın babamızı gömeceğimizi sana hatırlamam mı lazım? Ya dırdır etmeyi kes ya da evine git." Topuklarımın üzerinde döndüm ve koridordan aşağı yöneldim. Kontrol bile etmeden Lucy'nin elinde valizimle yanımda olduğunu biliyordum.

Odamın kapısını açtım, benimle içeri gelmesini bekledim. Etekleri sürtünerek eşikten geçer geçmez kapıyı çarpıp kapattım, nefesimi verdim.

"Bu çok mu fazla oldu?" diye sordum.

Keyifle, "Harikaydı!" diye cevapladı. "Şimdiden prenses bile olsanız yeri hanımefendi. Bunun için hazırsınız."



24. Bölüm

Ertesi gün, siyah elbiseler ve kucaklaşmalar arasında geçip gitti. Daha önce hiç görmediğim dolu insan babamın cenazesine geldiler. Arkadaşlarının hepsini tanımıyor muydum yoksa sırf ben buradayım diye mi gelmişlerdi diye merak ettim.

Yerel bir papaz, cenaze törenini yaptı ama güvenlik nedeniyle ailenin ayağa kalkıp konuşma yapmaması belirtildi. Bir resepsiyon da vardı bizim umabileceğimizden çok daha detaylıydı. Kimse bana söylememiş olsa da bizim için mümkün olduğunda güzel ve kolay kılınması için Silvia'nın ya da diğer bir saray çalışanının elinin bu işe dokunduğuna emindim. Güvenlik amacıyla kısa kesilmişti ama benim için sorun değildi. Babamı, elimden geldiğince acısız bir şekilde göndermek istiyordum.

Aspen, her an yanımdaydı ve varlığına minnettardım. Hayatım için ona güvendiğim kadar başka birine güvenemezdim.

"Saraydan ayrıldığımdan beri ağlamadım," dedim. "Enkaz halinde olacağımı düşünmüştüm."

"Garip zamanlar kendini belli eder," diye cevapladı. "Babam öldükten sonra birkaç gün boyunca, herkesin iyiliği için toparlanmam gerektiğini fark edene kadar paramparçaydım. Ama

bazen bir şeyler olduğunda ve babama bunu anlatmak istediğimde, her şey tekrar beni sarsıyor ve yıkılıyorum."

"Yani... Normalim?"

Gülümsedi. "Normalsin."

"Bu insanların birçoğunu tanımıyorum."

"Yerel halk. Kimliklerini kontrol ettik. Seni görmek için pek çok kişi gelmiş sanırım; baban da Hampshirelar için bir resim yapmıştı ve Bay Clippings ve Albert Hammers ile pazarda birden fazla kez konuştuğunu görmüştüm. Yakınındaki insanlar hakkında her şeyi bilmek zordur, hatta en çok sevdiklerin hakkında da."

Bu cümlede söylenenden daha fazlasının olduğunu hissettim, cevap vermem gerekiyordu. Sadece o anda cevap veremiyordum.

"Buna alışmamız lazım," dedi.

"Neye? Her şeyin berbat hissettirmesine mi?"

"Hayır," diye cevap verdi, başını sağa sola salladı. "Normal, artık normal değil. Aklımıza yatan her şey, sallantıda."

Neşesiz bir kahkaha attım. "Öyle, değil mi?"

"Değişimden korkmaya bir son vermeliyiz." Bana baktı, gözleriyle yalvarıyordu. Hangi değişimden bahsettiğini merak etmeden duramadım.

"Değişime göğüs gereceğim. Ama bugün değil." Yürüyüp gittim, daha fazla yabancıyla kucaklaştım, artık babamla aklımın ne kadar karıştığı hakkında konuşamayacağımı idrak etmeye çalıştım.

Cenazeden sonra moralimizi yüksek tutmaya çalıştık. Kimse hediye vermek için gerekli ruh halinde olmadığından Noel'den kalma açılacak hediyeler vardı. Gerad'a evde top oynaması için özel izin verilmişti ve annem, akşamüzerinin çoğunu Kenna ile birlikte Astra'yı tutarak geçirmişti. Kota'yı

memnun etmek mümkün değildi, biz de onu stüdyoya gönderip kontrol etme zahmetine girmedik. En çok endişelendiğim May'di. Ellerinin çalışmak istediğini söyleyip duruyordu ama stüdyoya girip de orada babasını görememekten çekiniyordu.

Bir anda onu ve Lucy'yi biraz oyun oynamak için odama çektim. Lucy, Mary onun saçını fırçalarken çok mutluydu, makyaj fırçası yanağını gıdıklarken kıkır kıkır gülüyordu.

"Sen bunu bana her gün yapıyorsun!" diye hafiften şikâyet ettim.

May'in saç yapma konusunda gerçekten yeteneği vardı, sanatçı gözleri, herhangi bir ortamda çalışmaya hazırdı. May, her ne kadar kendisine büyük olsa da bir hizmetçi üniforması giyerken Lucy'ye pek çok elbise giydirdik. Mavi, uzun ve zarif bir elbisede karar kıldık, üzerine otursun diye arkasından tutturduk.

May, "Ayakkabılar!" bağırıp uygun bir çift bulabilmek için koşuşturdu.

Lucy, "Ayaklarım çok büyük," diye yakındı.

May, "Saçmalık," diye ısrar etti ve Lucy, itaatkâr bir şekilde yatağıma otururken May de gezegende bulunacak en tuhaf ayakkabı türlerini denedi.

Lucy'nin ayakları, gerçekten fazlasıyla büyüktü ama her deneyişte Mary'nin garipliklerine karşılık kahkahalara boğuluyordu ve tüm bunları izlerken ben de iki büklüm oluyordum. O kadar gürültü yapıyorduk ki birilerinin neler olduğunu görmek için gelmesi an meselesiydi.

Üç kere kapıya vurulduktan sonra Aspen'in sesinin geldiğini işittim. "Orada her şey yolunda mı hanımefendi?"

Koşup kapıyı ardına kadar açtım. "Memur Leger, başyapıtımıza bakın." Kolumu açarak Lucy'yi gösterdim ve May de onu ayağa kaldırdı, zavallı çıplak ayakları elbisenin altında saklanmıştı.

Aspen, bol üniformasının içindeki May'e baktı ve kahkaha attı, sonrasında prenses gibi görünen Lucy'yi gördü. "İnanılmaz bir değişim," dedi, ağzı kulaklarına varıyordu.

May, "Tamam, bence, saçını toplamalıyız," diye ısrar etti.

Lucy, şakasına gözlerini devirerek Aspen ile bana baktı ve May'in onu tekrar aynaya sürüklemesine müsaade etti.

Usulca, "Bu senin fikrin miydi?" diye sordu.

"Evet. May, yolunu kaybetmiş gibiydi. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu."

"Daha iyi görünüyor. Ve Lucy de çok mutlu."

"Onlara olduğu kadar bana da iyi geliyor. Aptalca ya da sıradan şeyler yapsak bile durumumun düzeleceğini hissediyorum."

"Düzelecek. Zaman alacak ama iyi olacaksın."

Başımla onayladım. Fakat sonrasında yine babamı düşünmeye başladım ve o anda ağlamak istemiyordum. Derin bir nefes alıp devam ettim.

Ona, "Seçim'de geride kalan en alt kast sınıfı olmam bana yanlış geliyor," diye fısıldadım. "Lucy'ye bak. O otuz beş kızlık seçim havuzundaki kızların yarısı kadar güzel, tatlı ve akıllı ama sahip olacağının en iyisi de bu. Ödünç alınmış bir elbiseyle geçirilen birkaç saat. Bu, doğru değil."

Aspen, başını sağa sola salladı. "Son birkaç aydır hizmetçilerinin hepsini çok iyi tanıyabildim ve o, gerçekten özel bir kız."

Aniden verdiğim bir söz aklıma geldi.

Sesimi alçaltıp, "Hizmetçilerimden bahsetmişken, seninle konuşmam gereken bir şey var," dedim.

Aspen, kaskatı kesildi. "Aa?"

"Garip olduğunu biliyorum ama yine de söylemem lazım."

Yutkundu. "Tamam."

Utanarak gözlerinin içine baktım. "Anne'i düşünür müsün?"

Bakışı tuhaftı, sanki aynı anda hem rahatlamış hem de eğlenmişti. "Anne?" diye inanamayarak fısıldadı. "Neden o?"

"Sanırım, senden hoşlanıyor. Ve o, gerçekten tatlı bir kız," dedim, Anne'in duygularının derinliğini gizlemeye çalıştım ama aynı anda onu yücelttim.

Başını sağa sola salladı. "Diğer insanları olasılık dahiline almamı istediğini biliyorum ama o, hiç de birlikte olmak istediğim türden bir kız değil. O, çok... Kaskatı."

Omuz silktim. "Ben de tanıyana dek Maxon'ın öyle olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca, hayat ona sert davranmış."

"Yani? Lucy'ye de sert davranmış ama ona bir bak," dedi, başını kahkaha atan Lucy'nin yansımasına doğru salladı.

Bir tahminde bulundum. "Nasıl saraya geldiğini sana hiç anlattı mı?"

Başıyla onayladı. "Kastlardan hep nefret etmişimdir Mer; bunu biliyorsun. Ama köle olacak kadar manipüle edilmiş olduklarını duymamıştım hiç."

May ile Lucy'ye bakarak, acının ortasındaki çalınmış neşe dolu ana karşılık iç çektim.

Aspen, "Hiç duymayacağını düşündüğün sözlere hazırla kendini," diye uyardı ve ona beklentiyle baktım. "Aslında Maxon'ın seninle tanışmasına memnun oldum."

Kahkahaya benzer bir şekilde öksürdüm.

"Biliyorum, biliyorum," dedi, gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Ama senin sayende olmasaydı asla durup alt kastları düşüneceğini sanmıyorum. Bence, sadece orada olman bile işleri değiştirdi."

Bir anlığına birbirimize baktık. Ağaç evdeyken daha iyisi için bir şansım olmasını umarak beni Seçim'e yazılmaya yönelttiği konuşmamızı hatırladım. Kendim için henüz daha iyi bir

şeylere sahip oldum mu bilemiyordum --söylemesi zordu– ama belki Illéa'daki herkese daha iyi bir şey verebilme düşüncesi... O olasılık, benim için söyleyebileceğimden daha anlamlıydı.

Aspen, benden bakışlarını alıp ayna başındaki kızlara yönelterek, "Seninle gurur duyuyorum America," dedi. "Gerçekten gurur duyuyorum." Görevinin başına dönmek için koridora çıktı. "Baban da gurur duyardı."

25. Bölüm

Ertesi gün, bir diğer ev hapsi şekliydi. Zaman zaman zeminin çatırdadığını duyuyor, başımı çeviriyor, babamın her zamanki gibi saçında boyayla garajdan çıkacağını düşünüyordum. Fakat bunun olmayacağını bilmek, May'in sesini duyabiliyorken ve Astra'nın bebek pudrasını koklayabiliyorken o kadar da kötü hissettirmiyordu. Ev, ağzına kadar dolu gibiydi ve şimdilik bu yeterliydi; kendi çapında rahatlatıcıydı.

Lucy'nin, burada kaldığı süre boyunca üniformasını giymemesine karar verdim ve o, biraz karşı çıktıktan sonra onu artık benim için fazla küçük olan ama May'e de fazla büyük gelen bazı eski kıyafetlerime büründürdüm. Annem, herkese yemek yapmak ve servis etmekle meşgul olduğundan ve ben de görüntüyü dengelemek için evde oturduğumdan Lucy'nin temel görevi, May ve Gerad ile oynamaktı, mutlulukla kabul ettiği bir işti.

Hepimiz oturma odasında toplanmış, kendi işlerimizle meşgul oluyorduk. Benim elimde bir kitap vardı ve Kota, televizyonla uğraşıyor, bana Celeste'i hatırlatıyordu. O anda tam da bunu yaptığını tahmin ederek gülümsedim.

Lucy, May ve Gerad, yerde bir kart oyunu oynuyorlardı,

kazandıklarında her biri kahkaha atıyordu. Kenna, kanepede James'e yaslanmıştı ve Astra bebek de James'in kollarında bir biberonu bitiriyordu.

James'in yüzündeki bitkinlik açıktı ama güzel eşi ve kızına karşı duyduğu gururu da görmek kolaydı.

Sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Sonrasında göz ucuyla üniforması içindeki Aspen'e baktım, bizi gözlüyordu ve gerçekte aslında hiçbir şeyin asla eskisi gibi olmayacağını hatırladım.

Annemin, koridordan çıkıp gelmeden önce burnunu çektiğini duydum. Başımı çevirdim ve bir avuç mektupla bize doğru gelişini izledim.

"Kendini nasıl hissediyorsun anne?" diye sordum.

"İyiyim. Sadece aramızdan ayrıldığına inanamıyorum." Tekrar ağlamamak için kendini zorlayarak yutkundu. Garipti. Birçok kez annemin, babama karşı bağlılığından şüpheye düşmüştüm. Diğer çiftlerin arasında gördüğüm ilgi dolu bakışları, asla onların arasında görmemiştim. Her şey gerçekliğin kıyısında durduğunda ama yine de gayet sır olarak kaldığında Aspen bile bana, beni, annemin babamı sevdiğinden daha çok sevdiğini göstermişti.

Fakat bunun, daha çok May ile Gerad'ı tek başına büyütmek ya da para için strese girmekten fazlası olduğunu anlayabiliyordum. Eşi gitmişti ve hiçbir şey bunu asla düzeltmeyecekti.

"Kota, bir dakikalığına televizyonu kapatabilir misin? Ve Lucy, tatlım, May ile Gerad'ı America'nın odasına götürebilir misin? Diğerleriyle görüşmem gereken bir şey var," dedi usulca.

Lucy, "Tabii ki efendim," diye cevap verdi ve May ile Gerad'a döndü. "Haydi, gidelim öyleyse."

May, olan bitenden dışlanmaktan mutlu değilmiş gibiydi ama savaşmamayı tercih etti. Sebebinin, annemin baskın tavrı mı yoksa Lucy'ye duyduğu sevgi mi olduğundan emin değil-

dim ama her iki şekilde de memnundum.

Onlar gider gitmez annem, geride kalanlarımıza döndü. "Babanızın durumunun, ırsi olduğunu biliyorsunuz. Az vakti kaldığını anlayabildiğini düşünüyorum, çünkü üç sene önce oturup size, hepinize bu mektupları yazmaya başlamıştı." Ellerindeki zarflara baktı.

"Bir şey olursa, bunları size vermem için bana söz verdirtmişti. May ve Gerad için de var ama yeterince büyüdüklerinden emin değilim. Okumuş da değilim. Sizin için yazılmıştı, yani... Şimdi okumak için iyi bir vakit diye düşündüm. Bu, Kenna'nın," dedi, mektubu verdi. "Kota." Kota, biraz daha dik oturdu ve mektubunu aldı. Annem, yanıma geldi. "Ve America."

Mektubumu aldım, açmak isteyip istemediğimden emin değildim. Bunlar, babamın son sözleriydi, elimden kaçtığını sandığım vedaydı. Zarfın üzerindeki adımda elimi gezdirip babamın dolmakalemini üzerinde gezdirişini düşündüm. Adımdaki i harfini, eğri büğrü bir çizgi olarak bırakmıştı. Bunu neden yapmaya karar verdiğini düşünüp, aynı zaman da önemsemeyerek kendi kendime gülümsedim. Belki de gülümsemeye ihtiyacım olacağını biliyordu.

Fakat daha sonrasında yakından baktım. O küçük işaret, sonrasında eklenmişti. Adımdaki mürekkep, neredeyse tamamen yok olmuştu ama o çizgi, daha koyu renkliydi, daha tazeydi.

Zarfı çevirdim. Mühür bozulmuş ve tekrar yapıştırılmıştı.

Kelimelere dalan Kenna ve Kota'ya bir bakış attım. Dalıp gitmiş gibiydiler, yani bu ana kadar mektupların varlığından haberleri yoktu. Demek ki ya annem yalan söylüyordu ve benim mektubumu okumuştu ya da babam, bunu tekrar açmıştı.

Bana ne bıraktığını öğrenmek zorunda olduğuma kanaat getirmem için bu kadarı yeterliydi. Dikkatlice yapıştırılmış mührü bozdum ve mektubu çıkarttım.

Solgun bir kâğıda yazılmış bir mektup vardı ve sonrasında da parlak, beyaz kâğıda hızlıca yazılmış ufak bir not. Kısa notu okumak istedim ama önce uzun yazıyı okumadan anlamayacağımdan korktum. Mektubu çıkarttım ve pencereden gelen gün ışığında babamın kelimelerini içime çektim.

America,

Tatlı kızım. Bu mektuba başlarken bile zorlanıyorum, çünkü sana söyleyebilecek pek fazla şey olmadığını hissediyorum. Tüm çocuklarımı eşit derecede sevsem de kalbimde senin yerin ayrı. Kenna ile May, annene tutunuyorlar, Kota o kadar bağımsız ki Gerad, ona doğru çekiliyor ama sen, hep bana gelirsin. Dizini çizdiğinde ya da daha büyük çocuklar seni tartakladığında hep istediğin şey, kollarım olmuştu. Benim gözümde, en azından çocuklarımdan birinin tutunacağı dal olduğumu bilmek, dünyalar kadar değerli.

Fakat beni sevdiğin gibi sevmeseydin, hiçbir endişe ya da baskı olmaksızın seninle yine de inanılmaz derecede gurur duyardım. Bir müzisyen olarak ayaklarının üzerinde durmaya başladın ve kemanını çalarken çıkarttığın ya da evde şarkı söylerkenki sesin, dünyadaki en güzel, en rahatlatıcı ses. Keşke sana daha iyi bir sahne sunabilseydim America. Tıklım tıkış partilerin gölgesinde kalmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sürekli senin şanslılardan, aralardan sıyrılabilenlerden olmanı umup duruyorum. Sanırım, Kota'nın da bu konuda bir şansı var. Yaptığı şey de yeteneği var. Fakat Kota'nın savaşacağını hissetsem de senin içinde böyle bir his olduğundan emin değilim. Sen, hiç tuttuğunu koparan bir kız olmadın, diğer alt kademedeki-

lerin olabileceği gibi değil. Ve bu, seni sevme nedenlerimden biri.

İyisin, America. Bunun dünyada ne kadar az bulunduğunu bilsen, şaşardın. Sinir nöbetlerinden bazılarıyla baş ettiğim için mükemmel olduğunu söylemiyorum, bunun gerçekten fersah fersah uzak olduğunu biliyorum! Fakat sen, ince ruhlusun ve her şeyin adil olmasını arzuluyorsun. Bazen kardeşlerin arasında bunu sağlamaya çalışıyorsun, sırf daha gençsin diye en iyisinden daha azıyla yetinmiyorsun. Ve boşverebileceğin yerde May ve Gerad'ın daha iyisine sahip olması için savaşıyorsun. Sen, iyisin ve sanıyorum ki dünyada kimsenin, benim bile göremediğim şeyleri görüyorsun.

Ve keşke sana ne kadar çok şey gördüğümü söyleyebilseydim.

Bu mektupları erkek ve kız kardeşlerine yazarken, bilgelik aktarma ihtiyacı hissettim. Hepsinde, küçük Gerad'da bile hayatın zorluklarına karşı savaşma çabası göstermezlerse her yılı daha da zorlaştıracak kişilik özellikleri görüyorum. Seninleyse buna pek gerek görmüyorum.

Hislerim, dünyanın seni istemediğin bir hayata sürükleyemeyeceği yönünde. Belki de yanılıyorumdur, yani en azından şunu söylememe müsaade et: Savaş America. Diğer insanların çoğunun savaşacağı şeyler için, para ya da kötü şöhret için savaşmayabilirsin ama yine de savaş. İstediğin her neyse America, sahip olduğun her şeyle peşinden git.

Bunu yapabilirsen, korkunun, en iyiden azına kanaat getirmene neden olmasına izin vermezsen, o

halde, bir ebeveyn olarak senden daha fazla bir şey isteyemem. Hayatını yaşa. Olabileceğin kadar mutlu ol, önemi olmayan şeylerin peşini bırak ve savaş.

Seni seviyorum kedicik. O kadar çok ki söyleyecek kelime bulamıyorum. Belki resmini yapabilirim ama bu mektuba bir tual sığdıramam. O halde bile asla hakkını veremezdi. Seni, resmin, melodilerin, kelimelerin ötesinde seviyorum. Ve bunu hep hissetmeni umuyorum, sana söylemek için yanında olmadığımda bile.
Sevgiler, Baban

Hangi noktada ağlamaya başladığımdan emin değildim ama mektubun sonunu getirmek zordu. Onu aynı şekilde sevdiğimi söylemek için bir şansım olmasını o kadar çok isterdim ki. Ve bir dakikalığına orada bunu hissedebildim, tamamıyla kabul edilmenin verdiği sıcaklığı.

Baktığımda Kenna'nın da ağladığını gördüm, hâlâ mektubu bitirmeye çalışıyordu. Kota, sayfaları çevirirken şaşkın görünüyordu, tekrar üzerinden geçiyor gibiydi.

Başımı çevirip ufak notu çıkarttım, mektubu kadar dokunaklı olmadığını umuyordum. Bugün daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim.

America,

Üzgünüm. Ziyarete geldiğimizde odana gittim ve Illea'nın günlüğünü buldum. Bana orada olduğunu söylememiştin; sadece orada olacağını düşündüm. Eğer bu nedenle sorun çıkarsa, suçu tamamen bana ait. Ve kim olduğum ve kime söylediğimden dolayı yankıları olacağından eminim. Sana bu şekilde ihanet etmekten nefret ediyorum ama bunu, senin ve diğer

herkesin geleceğinin daha iyi olmasını umarak yaptığıma inan.
Kuzey Yıldızı'na bak,
Daimi rehberine.
Müsaade et gerçeğin, şerefin, tüm doğruların,
Hep yanında olmasına.
Seviyorum seni,
Shalom

Birkaç dakika orada öylece durup bunu çözmeye çalıştım. Yankılar mı? Kimdi ve kime söylemişti? Ve o şiir de neyin nesiydi?

Yavaşça aklıma August'ın, günlüklerin varlığını *Rapor*'daki gösterimden dolayı bilmediklerini ve ortaya çıkarttığımdan daha fazlasını nasıl bildiklerini anlatan kelimeleri geldi.

Kim olduğum... Kime söylediğim... Kuzey Yıldızı'na bak...

Gözlerimi babamın imzasına diktim ve saraydayken bana gönderdiği mektupları nasıl imzaladığını hatırladım. *I* harflerini komik yazdığını düşünürdüm hep. Aslında o harfler, sekiz noktalı yıldızlardı: Kuzey Yıldızları.

Adımdaki i harfindeki karalama. Bana da bir anlam ifade etmesini mi istemişti? August ve Georgia ile konuştuğumuz için zaten bir anlamı var mıydı?

August ve Georgia! Pusulası: Sekiz nokta. Ceketindeki tasarımlar, çiçek değildi. İkisi de farklıydı ama kesinlikle yıldızlardı. Kriss'e Hüküm'de gelen çocuk. Boynundaki haç değildi.

İşte bu şekilde kendilerinden olanları belirtiyorlardı.

Babam, Kuzeyli bir asiydi.

Diğer yerlerde de yıldızı gördüğümü hissettim. Belki markete giderken ya da hatta sarayda. Senelerdir gözümün içine mi bakıyordu?

Kaskatı kesilip gözlerimi çevirdim; Aspen, orada bekliyordu, yüksek sesle soramadığı soruları gözlerinden okunuyordu.

Babam, bir asiydi. Odasında saklanmış yarı yarıya yok edilmiş bir tarih kitabı, haklarında hiçbir şey bilmediğim cenazesindeki o arkadaşları... Adı America olan bir kız. Dikkat etmiş olsaydım, seneler önce bunu anlardım.

"Bu mu yani?" Kota, içerlemiş gibi sordu. "Bununla ne halt etmem gerekiyor ki?"

Aspen'den bakışlarımı alıp Kota'ya odaklandım.

Annem, odaya çayla birlikte girip, "Sorun ne?" diye sordu.

"Babamın mektubu. Bana bu evi bırakmış. Bu çöplükle ne yapacağım?" Sayfaları elinde sıkarak ayağa kalktı.

Kenna, "Kota, baban, bunu sen taşınmadan önce yazdı," diye açıkladı, hâlâ duygusaldı. "Sana imkân yaratmaya çalışıyordu."

"Eh, o halde, başarısız oldu, değil mi? Ne zaman karnımız aç olmadı ki? Bu evin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine de bal gibi eminim. Bunu kendime ben sağladım." Kota, kâğıtları odaya saçtı ve kâğıtlar gelişigüzel bir şekilde yere yayıldı.

Parmaklarını saçında gezdirip oflayıp pufladı. "Burada hiç içkimiz var mı? Aspen, git bana bir içki kap," derken, Aspen'den tarafa bile bakmadı.

Dönüp Aspen'in yüzünden binlerce duygunun geçtiğini gördüm: Hiddet, anlayış, gurur, kabulleniş. Mutfağa yöneldi.

"Dur!" diye emrettim. Aspen, duraksadı.

Kota, öfkeyle baktı. "Bu, onun işi America."

"Hayır, değil," dedim tükürür gibi. "Unutmuş olabilirsin ama Aspen, artık İki. Asıl sen *ona* içecek bir şey kapsan iyi olur. Sadece statüsü nedeniyle değil, bizim için yaptığı her şey için de."

Sinsi bir gülümseme, Kota'nın yüzüne düştü. "Hah. Maxon, biliyor mu? Hâlâ devam ettiğini biliyor mu?" diye sordu, ikimizin arasında tembelce parmağını gezdirdi.

Kalbim, atmayı kesti.

"Ne yapardı sence? Şu sopalama şeyi yapıldı ve birçok insan da kızın yaptığına karşılık kötü cezalandırılmadığını söylüyor." Kota, tatminkâr bir şekilde ellerini kalçasına koyup bize tepeden baktı.

Konuşamıyordum. Aspen de konuşamıyordu ve sessizliğimiz, bize yardım mı ediyordu yoksa bizi mahkûm mu ediyordu bilemiyordum.

Sonunda annem sessizliği bozdu. "Bu doğru mu?"

Düşünmem gerekiyordu; bunu açıklamanın doğru yolunu bulmam gerekiyordu. Ya da buna karşı savaşmanın bir yolunu, çünkü gerçekten, doğru değildi... Artık.

"Aspen, gidip Lucy'yi kontrol et," dedim. Kota protesto edene dek yürümeye başlamıştı.

"Hayır, kalıyor!"

Tepem attı. "Gidiyor dedim! Şimdi otur!"

Sesimin tonu, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen ton, herkesi ürküttü. Annem, anında oturdu, şok olmuştu. Aspen, koridorda ilerledi ve Kota da yavaşça, içerleyerek oturdu.

Odaklamaya çalıştım.

"Evet, Seçim'den önce Aspen ile çıkıyordum. Evlenecek kadar para biriktirdiğimizde herkese söylemeyi planlıyorduk. Ben gitmeden önce ayrıldık ve sonrasında Maxon ile tanıştım. Maxon'ı önemsiyorum ve Aspen çoğu zaman yanımda olsa da aramızda hiçbir şey olmuyor." *Artık,* diye içimden ekledim.

Sonrasında Kota'ya döndüm. "Eğer bir anlığına bile geçmişimi kullanıp bana şantaj yapabileceğini düşündüysen, tekrar düşün. Bir keresinde Maxon'a senden bahsetmemi istemiştin ve bahsettim. Senin tam olarak nasıl omurgasız, nankör bir pislik olduğunu biliyor."

Kota, dudaklarını bastırdı, köpürmeye hazırdı. Hızla konuştum.

"Ve bana taptığını da bilmelisin," dedim böbürlenerek. "Senin sözünü, benim sözüme yeğ tutacağını sanıyorsan, istersem ne kadar çabuk ellerini sopalatmayı önereceğime şaşıp kalırsın. Beni denemek ister misin?"

Yumruklarını sıktı, besbelli içinde tartışıyordu. Haklıysam ve elleri yaralanırsa, bu, kariyerinin sonu olurdu.

"İyi," dedim. "Ve babam hakkında bir daha kötü bir laf ettiğini duyarsam, bunu yine de yapabilirim. Seni o kadar çok seven bir baban olduğu için lanet şanslısın. Sana evi bıraktı ve sen gittikten sonra geri alabilirdi ama almadı. Hâlâ senin adına umudu vardı ki bu, benim söyleyebileceğimden de fazlası."

Kasırga gibi fırlayıp odama gittim ve kapıyı çarpıp kapattım. Gerad, May, Lucy ve Aspen'en beni orada bekleyeceklerini unutmuştum.

May, "Aspen ile çıkıyordun yani?" diye sordu.

Ağzım açık kaldı.

Aspen, "Sesin biraz yüksek çıkıyordu," dedi.

Lucy'ye baktım. Gözlerinde yaşlar vardı. Başka bir sırrı daha tutmasını istemiyordum ve bunu düşünmek bile besbelli canını yakıyordu. O, dürüst ve sadıktı, ondan nasıl hizmet etmeye yemin ettiği aile ile aramda bir seçim yapmasını isteyebilirdim ki?

Aspen'e, "Geri döndüğümüzde Maxon'a söyleyeceğim," dedim. "Seni koruduğumu sanıyordum, kendimi koruduğumu sanıyordum ama tek yaptığım, yalan söylemekti. Ve eğer Kota biliyorsa, belki diğer insanlar da biliyordur. Ona söyleyen kişi ben olmak istiyorum."



26. Bölüm

Günün geri kalanını odamda saklanarak geçirdim. Kota'nın suçlayıcı yüzünü görmek ya da annemin sorularıyla baş etmek istemiyordum. En beteri, Lucy'di. Bu sırrı ondan sakladığımı öğrendiğine çok üzülmüş gibi görünüyordu. Bana hizmet etmesini bile istemiyordum ve anneme elinden geldiğince yardım etmekten ya da May ile oynamaktan genellikle memnun gibiydi.

Düşünecek çok fazla şey olduğundan onu etrafımda tutamazdım zaten. Maxon'la yapacağım konuşmama hazırlanıp duruyordum. Bu haberi itiraf etmenin en uygun yolunu bulmaya çalışıyordum. Aspen ile sarayda yaptığımız her şeyi, konunun dışında mı bırakmalıydım? Bıraksaydım ve sorsaydı, en başından itiraf etmememden daha mı kötü olurdu?

Ve sonrasında aklım babama takılıyor, seneler boyunca söylediklerini ve yaptıklarını merak ediyordum. Cenazesinde tanımadığım tüm o insanlar, gerçekten asiler miydi? Sayıca o kadar fazla olmaları mümkün müydü?

Maxon'a bunu söylemeli miydim? Ailemin asilerle bağlantısı olduğunu bildiğinde beni ister miydi? Görünüşe göre Elit'lerden bazıları, bağlantıları nedeniyle oradaydılar. Ya benim bağ-

lantım beni koparsaydı? August'a bu kadar yakın olduğumuzdan, pek mümkün görünmüyordu ama yine de...

Maxon'ın o anda ne yaptığını merak ettim. Çalışıyordu belki. Ya da çalışmamak için bir yol buluyordu. Birlikte yürüyüşe çıkmak ya da onunla oturmak için orada değildim. Kriss, yerimi alıyor mudur diye merak ettim.

Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım. Tüm bunlarla nasıl baş edecektim?

Kapıma vuruldu. Gelen işleri iyileştirecek mi yoksa kötüleştirecek mi bilemiyordum ama yine de ziyaretçime gelmesini söyledim.

Kenna, içeri girdi ve eve geldiğimden beri ilk defa Astra, gözden ıraktı.

"İyisin ya?"

Başımı sağa sola salladım ve gözümden yaşlar aktı. İçeri girdi ve yatakta yanıma oturup kollarını boynuma doladı.

"Babamı özledim. Mektubu o kadar..."

"Biliyorum," dedi. "Buradayken benimle pek konuşmazdı bile. Ama hepimize o kelimeleri bırakmış. Bir yanım memnuniyet duyuyor. Yazmasaydı, hepsini hatırlar mıydım bilmiyorum."

"Evet." Böylece sormaya korktuğum soruya cevap almıştım. Kimse babamın asi olduğunu bilmiyordu.

"Ee... Sen ve Aspen?"

"Bitti, yemin ederim ki."

"Sana inanıyorum. Televizyondayken Maxon'a nasıl baktığını görmen lazım. Şu diğer kız bile, Celeste?" Gözlerini devirdi.

Kendi kendime gülümsedim.

"Ona âşıkmış gibi görünmeye çalışıyor ama gerçek olmadığını sen görebiliyorsun. En azından, onun istediği kadar gerçek olmadığını."

Homurdandım. "Bu konuda ne kadar haklı olduğunu bilemezsin."

"Ne zamandır bu iş devam ediyor diye merak ediyordum. Aspen'le yani."

"İki sene. Sen evlendikten ve Kota taşındıktan sonra başladı. Haftada bir kere ağaç evde buluşuyorduk. Evlenmek için para biriktiriyorduk."

"Âşıktın, o halde?"

Hemen cevap vermem gerekmez miydi? Hiç şüphesiz Aspen'e âşık olduğumu ona söylemem gerekmiyor muydu? Fakat o anda öyle gözükmüyordu. Belki öyleydi ama zaman ve mesafe, farklı görünmesine yol açmıştı.

"Sanırım. Fakat bana hissettirdiği..."

"Maxon'layken olduğu gibi hissettirmiyor?" diye tahmin yürüttü. Başımı sağa sola salladım. "Şimdi çok garip geliyor. Uzunca bir süredir Aspen, birlikte olmayı hayal edebildiğim tek kişiydi. Altı olmaya hazırdım. Ve şimdi?"

"Ve şimdi beş dakika sonra yeni prenses olacak gibisin?" Ruhsuz ses tonu, her şeyi komikleştirdi ve hayatımdaki esaslı değişime karşı kahkaha attım.

"Bunun için teşekkürler."

"Kız kardeşler bunun için vardır."

Gözlerinin içine baktım ve bir şekilde incindiğini hissettim. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm."

"Şimdi bana söylüyorsun ya."

"Sana güvenmediğim için değildi. Bunu özel kılan şeylerden biriydi sanırım. Onu sır olarak saklamak." Yüksek sesle söyleyince gerçek olduğunu anladım. Evet, ona karşı hislerim vardı ama etrafımızı çevreleyip Aspen'e sahip olmayı daha da tatlı kılan diğer şeyler vardı: Gizlilik, dokunulmanın heyecanı, çalışmaya değecek birilerinin varlığı.

"Anlıyorum America. Gerçekten anlıyorum. Sadece, keşke sır olarak saklamak *zorunda* hissetmeseydin hiç. Çünkü ben, senin yanındayım."

Nefesimi verdim ve o nefesle, birçok endişem çıkıp gitmiş gibiydi. En azından, bir anlığına. Başımı Kenna'nın omuzuna yasladım ve düşünebiliyor olmak, hoştu.

"Peki, artık Aspen ile aranızda bir şeyler var mı? Senin için neler hissediyor?"

İç çekerek doğrulup oturdum. "Bana bir şeyler söylemeye çalışıp duruyor, beni hep sevdiğiyle ilgili sözler. Ve ona, bunun bir önemi olmadığını ve Maxon'ı sevdiğimi söylemem gerektiğini biliyorum ama..."

"Ama?"

"Ya Maxon başka birini seçerse? Elim boş dönemem. En azından, Aspen, hâlâ bir şansı olduğunu, belki her şey bittikten sonra tekrar deneyebileceğimizi düşünüyor."

Bana gözlerini dikti. "Aspen'i güvenlik ağı olarak kullanıyorsun yani?"

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Biliyorum, biliyorum. Berbat, değil mi?"

"America, sen, bundan daha iyi birisin. Ve onu biraz olsun önemsediysen, tıpkı Maxon'a feci halde gerçeği söylemen gerektiği gibi ona da gerçeği söylemelisin."

Kapıya vuruldu. "İçeri girin."

Aspen, hemen ardında mahzun Lucy ile birlikte içeri girerken biraz kızardım.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" Aniden gerilip ayağa kalktım.

"Tek bildiğim, Maxon'ın acele olarak saraya dönmeni istediği."

İç çektim, aklım karıştı. Bir günüm daha olması gerekiyordu. Kenna, yine kollarını boynuma doladı ve tekrar oturma

odasına dönmeden önce beni hafifçe sıktı. Aspen çıktı ve Lucy üniformasını kapıp banyoda üzerini değiştirmeye gitti, kapıyı da ardından kapattı.

Tekrar tek başıma kalınca her şeyi düşündüm. Kenna, haklıydı. Maxon için hissettiklerimi zaten biliyordum ve babamın yapmamı söylediği şeyin, tüm bu zaman boyunca yapmam gereken şeyin vakti gelmişti: Savaşacaktım.

Ve daha büyük bir görevmiş gibi geldiğinden, önce Maxon ile konuşacaktım. Bu iş halledildiğinde sonuç ne olursa olsun, Aspen'e söylemenin de bir yolunu bulacaktım.

O kadar yavaşça olmuştu ki ne kadar değiştiğimizi fark etmem için biraz zaman geçmesi gerekmişti. Fakat haftalardır biliyordum, yine de hislerimi kendime saklıyordum. Doğru olanı yapmak ve ona söylemek zorundaydım. Aspen'in elimden gitmesine müsaade etmeliydim.

Valizimin içine uzanıp en alttaki çıkını aradım. Kumaş topağını bulduğumda açtım, kavanozumu çıkarttım. Kuruş, artık bileklikle beraber o kadar yalnız değildi ama bunun bir önemi yoktu.

Kavanozu aldım ve penceremin pervazına koyarak uzun süre önce kalması gereken yerde bıraktım.

Uçak yolculuğunun çoğunda Maxon'a yapacağım itirafımın üzerinden geçtim. Ödüm patlıyordu ama sadece gerçeği bilirse, ilerleyebilirdik.

Uçağın yan kısmına yakın rahat koltuğumdan uzanıp baktım. Aspen ve Lucy, ön tarafta karşılıklı koltuklarda oturmuş, muhabbete dalmışlardı. Lucy, hâlâ üzgün görünüyordu ve görünüşe göre Aspen'e bir takım talimatlar veriyordu. Aspen, bu kelimeleri dinlerken sessiz kalıyor, önerilerine karşılık başını sallıyordu. Lucy, yerine oturdu ve Aspen, ayağa kalktı. Geri çö-

küp gözetlediğimi fark etmemiş olmasını umdum.

Yanıma varana dek kitabımla çok ilgiliymişim gibi görünmeye çalıştım.

"Pilot, bir yarım saat kadar daha kaldı diyor," diyerek beni bilgilendirdi.

"Pekâlâ. İyi."

Tereddüt etti. "Kota'yla ilgili olaylardan dolayı üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. O, sadece kaba biri."

"Hayır, var. Seneler önce sana abayı yaktığımı söyleyerek benimle dalga geçmişti ve ben de geçiştirmiştim ama sanırım, anlamıştı. O günden beri dikkat kesiliyor olmalı. Daha dikkatli olmalıydım. Yapmam gereken..."

"Aspen."

"Evet?"

"Sorun olmayacak. Maxon'a gerçeği söyleyecek ve bunun sorumluluğunu üstleneceğim. Evinde sana bağımlı insanlar var. Sana bir şey olursa..."

"Mer, beni bundan korumaya çalıştın ve ben, dinlemeyecek kadar dik kafalıydım. Benim suçum."

"Hayır, değil."

Derin bir nefes aldı. "Dinle... Sana bir şey söylemem gerek. Zor olacağını biliyorum ama bilmen gerekiyor. Sana, seni daima seveceğimi söylediğimde bunu kastetmiştim. Ve ben..."

"Dur," diye yalvardım. Ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum ama bir seferde sadece bir itirafla baş edebilirdim. "Şu anda bunu kaldıramam. Henüz dünyam tepetaklak oldu ve ödümü patlatan bir şeyi yapmak üzereyim. Şu anda bana biraz zaman tanıman gerekiyor."

Aspen, bu karardan dolayı mutlu görünmedi ama yine de bana müsaade etti. "Dilediğiniz gibi olsun leydim." Yürüyüp gitti ve ben, eskisinden de beter hissettim.



27. Bölüm

Saraya geri dönmek, inanılmaz derecede doğru hissettiriyordu. Daha önce görmediğim bir hizmetçi, paltomu almak için bekliyordu ve Aspen, bir muhafızın yanındaydı, sabah olduğunda geziyle ilgili tam bir rapor sunacağını usulca açıklıyordu. Merdivenlere yöneldim ama bir diğer hizmetçi, beni durdurdu.

"Resepsiyona gitmek istemiyor musunuz hanımefendi?"

"Pardon?" Eve dönüşümün, muhteşem bir şekilde kutlanması falan mı gerekiyordu?

"Kadınlar Odası'nda leydim. Sizi beklediklerinden eminim."

Umduğum açıklama bu değildi ama merdivenlerden geri indim ve köşeden dönüp Kadınlar Odası'na yöneldim. Tanıdık koridorlardan geçmek, hayal edebileceğimden daha yatıştırıcıydı. Tabii ki hâlâ babamı özlüyordum ama ne yana dönsem bana onu hatırlatan şeyleri görmemek hoştu. Eve dönüş olayını güzelleştirecek tek şey, yanımda yürüyen Maxon olurdu.

Ona haber gönderme olasılığını düşünürken Kadınlar Odası'ndan yükselen vahşi sesi duydum. Bu ses, beni şaşırtmıştı. Yüksekliğine bakılırsa, Illéa'nın yarısı içeride bekliyordu.

Tedirginlikle kapıyı açtım. Tiny –burada ne arıyordu?– saçımın ucunu gördüğü anda odaya seslendi.

"Geldi! America geri döndü!"

Oda, tezahüratlarla yıkıldı; çok şaşırmıştım. Emmica, Ashley, Bariel... Herkes, buradaydı. Gözlerimle taradım ama yararı yoktu. Marlee, buna davet edilmezdi.

Celeste tarafından hızla çekildim, bana sıkıca sarıldı. "Ahh, seni orospu, bunu yapabileceğini *biliyordum*!"

"Ne?" diye sordum.

Yeterince hızlı konuşamadı. Saniyenin yarısı kadar bir süre sonra Kriss, bana sarılıyor ve neredeyse kulağımın içine bağırıyordu. Nefesinin kokusu, bayağı içtiğini belirtiyordu ve elindeki kadeh de bırakmaya niyeti olmadığını onaylıyordu.

"Biziz!" diye bağırdı. "Maxon, yarın nişanlandığını duyuracak! İkimizden biriyle!"

"Emin misin?"

Celeste, "Elise ile dün tekmeyi yedik ama tüm kızları, kutlama yapmaları için geri çağırdı, yani biz de burada kaldık," diye onayladı. "Elise, bunu pek iyi karşılamadı; ailesiyle ilgili durumun nasıl olduğunu biliyorsun. Başarısız olduğunu düşünüyor."

Gergin bir şekilde, "Peki ya sen?" diye sordum.

Omuz silkti ve gülümsedi. "Eh işte."

Buna karşılık kahkahayı bastım ve bir dakika sonra elime bir içki tutuşturulmuştu.

"Kriss ve America'ya, geride kalan son kızlara!" diye bağırdı birisi.

Haberlerden dolayı başım dönmüştü. Bitirmeye, herkesi evine yollamaya karar vermişti. Ve bunu, ben uzaktayken yapmıştı. Beni özlediği anlamına mı geliyordu? Bensiz durumunun iyi olduğunu fark ettiği anlamına mı geliyordu?

"İç!" Celeste, kadehi benim için kaldırarak ısrar ediyordu. Şampanyayı yuttum ve öksürdüm. Yol yorgunluğu, son birkaç

günün duygusal stresi ve aniden alınan alkol arasında anında uçmuştum.

Kızların kanepelerde dans edişini, kaybetmiş olsalar da kutlamalarını izledim. Celeste, bir köşede Anna ile birlikteydi; davranışlarından dolayı sürekli özür diliyor gibiydi. Elise, usulca gelip bana sarıldıktan sonra tekrar köşesine çekildi. Heyecan hızla devam ediyordu ve önümdeki sonucun tam manasıyla farkında olmasam da mutluydum.

Döndüm ve Kriss, aniden ortaya çıkıp beni kucakladı.

"Pekâlâ," dedi. "Yarın ne olursa olsun, birbirimiz için mutlu olacağımıza söz verelim."

Gürültünün arasından, "Bence, iyi bir plan," diye bağırdım. Kahkaha attım ve gözlerimi yere çevirdim. O kısa anda olayın ciddiyetini idrak ettim. Boynundaki gümüş parıltısı, aniden birkaç gün önce olduğundan daha anlamlı geldi.

Bir nefes çektim ve bana, sorunun ne olduğunu soran bir ifadeyle baktı. Kaba ve aniden olsa da onu odadan çekip koridora çıkarttım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "America, sorun nedir?"

Onu bir köşeden sürükleyip kadınlar tuvaletine soktum, konuşmadan önce tek başımıza olduğumuzu anlamak için iki kere kontrol ettim.

"Asisin," diye onu suçladım.

"Ne?" dedi, biraz fazla üzerinde çalışılmıştı. "Delirmişsin." Fakat eli, boynuna gidip onu ele verdi.

"O yıldızın ne anlama geldiğini biliyorum Kriss, yani, bana yalan söyleme," dedim sakince.

Ölçüp biçilmiş bir duraksamadan sonra iç çekti. "Yasa dışı hiçbir şey yapmadm. Hiçbir yerde protesto gösterisi yapmadım; sadece davayı destekliyorum."

Tükürür gibi, "İyi," dedim. "Ama Seçim'de bulunma amacının ne kadarı Maxon'ı istemen; ne kadarı grubunun, aralarından birinin tahtta olmasını istemesi?"

Bir anlığına sessiz kalıp kelimelerini seçti. Çenesini kasıp kapıya gitti ve kilitledi. "Bilmen şartsa, evet, ben... Krala, bir öneri olarak *sunuldum*. Çekilişin bir şakadan ibaret olduğunu şimdiye kadar tahmin ettiğine eminim."

Başımla onayladım.

"Kral, seçim aşamasında kaç Kuzeylinin terfi ettiğini bilmiyordu; hâlâ da bilmiyor. O umut dolu kişilerin arasından sıyrılan tek kişiydim ve ilk başlarda tamamıyla davama adanmıştım. Maxon'ı anlamıyordum ve beni istiyormuş gibi de görünmüyordu hiç. Ama sonra onu tanıdım ve benimle ilgilenmediği için gerçekten üzülüyordum. Marlee gittikten ve sen, onun üzerindeki etkini yitirdikten sonra onu, tamamıyla yeni bir ışıkta gördüm.

Buraya yanlış nedenlerle geldiğimi düşünebilirsin ve belki de haklısındır. Ama şimdi burada olma sebeplerim, tamamıyla farklı. Maxon'ı seviyorum ve hâlâ onun için savaşıyorum. Ve birlikte harika şeyler yapabiliriz. Yani, bana şantaj yapmayı ya da beni satmayı düşünüyorsan, unut gitsin. Geri çekilmiyorum. Beni anlıyor musun?"

Kriss, daha önce hiç bu kadar etkili konuşmamıştı ve sebebi, sözlerine büsbütün inanması mı yoksa fazla şampanya miktarı mıydı bilmiyordum. O anda öyle hiddetli görünüyordu ki ne diyeceğimden emin değildim.

Ona, Maxon ile benim de harika şeyler yapabileceğimi, muhtemelen şimdiden tahmin edebileceğinden fazlasını yaptığımızı söylemek istedim. Fakat hava atma zamanı değildi. Ayrıca, onunla çok ortak noktamız vardı. Ben, buraya ailem için gelmiştim; o, buraya bir tür aile için gelmişti. Bu, bizi eşikten geçirip Maxon'ın kalbine sokmuştu. Şimdi birbirimizi parçala-

manın ne faydası olurdu? Sessizliği, uslu durmayı kabul ettiğim yönünde algıladı ve duruşu rahatladı.

"İyi. Şimdi bana müsaade edersen, partiye geri döneceğim."

Bana soğuk bir bakış atarak odadan süzülüp gitti, beni iki arada bir derede bıraktı. Çenemi kapalı mı tutmalıydım? En azından birine söylemeli miydim? Bu kötü bir şey miydi ki?

İç çektim ve tuvaletten çıktım. Artık kutlama yapacak ruh halinde değildim, böylece odama gitmek için merdivenden çıktım.

Anne ile Mary'yi görmek istesem de içeride kimsenin olmamasına sevindim. Yatağa atladım ve düşünmeye çalıştım. Yani, Kriss, asiydi. Dediklerine bakılırsa, tehlikeli değildi ama yine de bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum. Georgia'nın bahsettiği kişi olmalıydı. Niye Elise olduğunu düşünmüştüm ki?

Kriss, onların saraya girmesine yardım etmiş miydi? Onları, aradıkları şeylere yöneltmiş miydi? Sarayda kendi sırlarım vardı ama asla durup da diğer kızların neler saklıyor olabileceklerini düşünmemiştim. Düşünmem lazımdı ama.

Çünkü şimdi ne diyebilirdim ki? Maxon ile Kriss, arasında sahici bir şeyler varsa, onu ifşa etmek için yapılacak her hamle, kazanmak için gösterilen umutsuz bir final çabası gibi görünecekti. Ve bu işe yarasa bile Maxon'ı bu şekilde ele geçirmek istemiyordum.

Onu sevdiğimi bilmesini istiyordum.

Kapıya vuruldu ve cevap vermemeyi düşündüm. Daha fazlasını açıklamak için gelen Kriss ise ya da beni alt kata sürüklemeye çalışan kızlardan biriyse, bununla uğraşmak istemiyordum. Sonunda toparlandım ve kapıya gittim.

Maxon, elinde tıklım tıkış bir zarf ve ufak bir hediye paketiyle orada duruyordu.

Tekrar aynı yerde olduğumuzu idrak etmemiz için gereken o saniyede tüm alan, onu tam olarak ne kadar çok özlediğimi

fark ettiren büyülü bir tür elektrik enerjisiyle dolmuş gibiydi.

"Selam," dedi. Biraz şaşkın görünüyordu, sanki diyecek fazla bir şey bulamıyordu.

"Selam."

Gözlerimizi dikip baktık.

"İçeri gelmek ister misin?" diye önerdim.

"Ah. Aa, evet, isterim." Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Farklıydı, belki de gergindi.

İçeri girsin diye ona alan tanımak için bir kenara çekildim. Sanki en son gördüğünden bu yana değişmiş gibi etrafa baktı.

Bana bakmak için döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

Muhtemelen babamdan bahsettiğini fark ettim ve kendime, Seçim'in sonunun, dünyamda değişen tek şey olmadığını hatırlattım. "İyi. Sanki gerçekten aramızdan ayrılmış gibi değil, özellikle de şu anda burada olduğum için. Sanki ona bir mektup yazabilirmişim ve o da hâlâ bu mektubu alabilirmiş gibi geliyor."

Bana anlayışla dolu bir tebessüm gönderdi. "Ailen nasıl?"

İç çektim. "Annem, dağılmamaya çalışıyor ve Kenna, tam bir kaya. Benim daha çok endişelendiğim May ile Gerad. Kota, tüm bu olanlarla ilgili daha kaba davranamazdı. Sanki onu hiç sevmemiş gibi ve ben, bunu anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Babamla tanıştın. O, çok tatlıydı."

Maxon, "Öyleydi," diye kabul etti. "En azından onunla tanışabildiğime memnunum. Sende onun bir parçasını görebiliyorum, biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle!" Paketlerini tek eline aldı, boşta kalan eliyle de bana sarıldı. Beni yatağa götürdü, yanıma oturma. "Espri anlayışın, mesela. Ve azmin. Ziyarete geldiğinde onunla konuştuğumuzda bana ahiret soruları sordu. Sinir bozucuydu ama aynı zamanda

komikti de. Sen de asla paçayı kurtarmama müsaade etmiyorsun.

Tabii ki onun gözlerine ve sanırım, burnuna da sahipsin. Ve bazen optimist olduğunu da görebiliyorum. O da bana bu izlenimi vermişti."

Kelimelerini içime çekip, ona benzeyen her parçama sıkıca tutundum. Ve burada durmuş Maxon'ın onu tanımadığını düşünüyordum.

"Tek demek istediğim, bu konuda üzülmek, normal ama emin olabilirsin ki onun en iyi parçası hâlâ etrafta," diye lafını tamamladı.

Kolları boynuna sardım ve o da boşta kalan eliyle bana sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Dediklerimde ciddiyim."

"Ciddi olduğunu biliyorum. Teşekkürler." Tekrar yanına geçtim ve fazla duygusallaşmadan konuyu değiştirmeye karar verdim. Başımı, dolu olan eline doğru sallarken, "Bunlar da ne böyle?" diye sordum.

"Ah." Maxon, bir anlığına düşünceleriyle boğuştu. "Bunlar, senin için. Geç kalmış bir Noel hediyesi."

Katlanmış kâğıtlarla kalınlaşmış zarfı kaldırdı. "Bunu sana gerçekten verdiğime inanamıyorum ve bunlara bakmak için benim gelmemi beklemek zorunda kaldın ama... Saklayabilirsin."

O, zarfı başucu sehpama koyarken sorgularcasına "Pekâlâ," dedim.

Oyunbaz bir edayla bana hediyeyi verirken, "Biraz utanç verici," diye ekledi. "Çok kötü kaplandığı için üzgünüm."

"Sorun değil," diye yalan söyledim, eğri büğrü uçlarına karşılık kahkaha atmamak için çabaladım ve kâğıdı arka kısmından yırttım.

İçindeki hediye, bir evin resmini taşıyan bir çerçeveydi. Herhangi bir ev değil, güzel bir ev. Sadece görsele bakarken bile

ayaklarımı koymak istediğim gür çimenlerle çevrili sıcak, sarı bir renkteydi. Pencereler uzundu ve her katta genişçe dizilmişlerdi, çimenlik alanın bir kısmına gölge sunan ağaçlar da vardı. Ağaçlardan birinde bir salıncak bile sallanıyordu.

Eve değil de resmin kendisine bakmaya çalıştım. Bu sanat parçasının, Maxon'ın bizzat yaptığı bir şey olduğundan emindim, gerçi temasını bulmak için saraydan ne zaman çıktığını tahmin edemiyordum.

"Çok güzel," diye belirttim. "Sen mi çektin?"

"Ah, hayır." Başını sağa sola sallayıp kahkaha attı. "Hediye, resim değil, ev."

Bunu idrak etmeye çalıştım. "Ne?"

"Ailenin yakınında olmasını istediğini söylemiştin. Arabayla yakın bir mesafede, çok da geniş. Ablan ve ufak ailesi bile orada rahat edebilirler sanırım."

"Ne... Ben..." Ona gözlerimi dikip bir açıklama aradım.

Her zamanki gibi sabırlı olan Maxon, hâlihazırda anladığımı düşündüğü açıklamayı bana sundu. "Herkesi eve göndermemi söylemiştin. Gönderdim. Diğer bir kızı tutmam gerekiyordu –kurallar böyleydi– ama... Demiştin ki sana, seni sevdiğimi kanıtlayabilirsem..."

"... Ben miyim?"

"Tabii ki sensin."

Dilim tutulmuştu. Şoka girip kahkaha attım ve ona öpücükler verip, her bir öpücüğün arasında kıkır kıkır güldüm. Maxon, bu ilgiden dolayı çok memnun olarak her öpücüğü kaptı ve benimle birlikte kahkaha attı.

"Evleniyor muyuz?" diye bağırıp onu tekrar öptüm.

"Evet, evleniyoruz." Kahkaha attı ve heyecanlandığım için ona saldırmama müsaade etti. Kucağında olduğumu fark ettim. Oraya ne zaman yerleştiğimi hatırlamıyordum.

Onu öptüm de öptüm... Ve o arada kahkahalar, dindi. Bir süre sonra tebessüm, azaldı. Öpücükler, şakadan çıkıp daha derin bir şeye dönüştü. Geri çekip gözlerinin içine baktığımda gözleri, yoğunlaşmış, odaklanmıştı.

Maxon, bana sıkıca sarıldı ve göğsümde hızla çarpan kalbini hissedebiliyordum. Ona karşı duyduğum derin açlığın rehberliğinde takım elbisesinin ceketini, sırtından indirdim ve o da bana sarılırken elinden geldiğince yardımcı oldu. Ayakkabılarımı çıkartıp yere bıraktım, düşerken minik bir şarkı seslendirdiler. Maxon'ın bacaklarının, ayakkabılarını çıkartırken altımda kıpırdandığını hissettim.

Öpücüğümüzü kesmeden beni kaldırdı, yatağa iyice tırmanıp beni nazikçe ortalarda bir yerlere yatırdı. Kravatını gevşetip ayakkabılarımızın yanına fırlattığımda dudakları boynumdan aşağıya gidiyordu.

"Birçok kuralı yıkıyorsunuz Bayan Singer."

"Prens, sensin. Beni affedebilirsin."

Derinden bir kahkaha attı, dudakları boğazımda, kulağımda, yanağımdaydı. Gömleğini, düğmeleriyle boğuşarak açtım. Son birkaç düğmede yardım etti, bir köşeye fırlatmak için doğrulup oturdu. Maxon'ı en son gömleksiz gördüğümde durumdan dolayı gerçekten keyfini çıkartma fırsatım olmamıştı. Fakat o anda...

Parmaklarımı usulca aşağı indirdim, ne kadar güçlü olduğuna hayran kaldım. Elim kemerine gittiğinde kavrayıp onu kendime çektim. Gönüllü olarak geldi, bir elini bacağıma götürdü, elbisemin katmanları altındaki basenime rahatça koydu.

Onu çok daha fazla isteyerek çılgına dönüyordum, istediklerime sahip olmama müsaade eder mi diye bilmek için yanıp tutuşuyordum. Düşünmeden arkasına uzandım ve parmaklarımı sırtına batırdım.

Anında beni öpmeyi kesti, bana bakmak için geri çekildi.

Bu anı bozmaktan dehşete düşerek, "Ne?" diye fısıldadım.

Gergin bir şekilde, "Bu... Bu, mideni bulandırıyor mu?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sırtım."

Elimi yanağında gezdirdim, direkt gözlerinin içine bakıp nasıl hissettiğimden hiç şüphe etmemesini istedim.

"Maxon, o sırtındaki izlerden bazılarının orada olma sebebi, benim sırtımda olmamaları ve seni, o izler için seviyorum."

Bir anlığına nefes almayı kesti. "Ne dedin sen?"

Gülümsedim. "Seni seviyorum."

"Bir kere daha lütfen? Ben, sadece..."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Maxon Schreave, seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ve ben de seni seviyorum America Singer. Sahip olduğum her şeyle seni seviyorum."

Beni tekrar öptü ve ben de ellerimi sırtına götürdüm ve bu sefer duraksamadı. Ellerini sırtımda gezdirdi ve parmaklarının elbisemin arkasıyla oynadığını hissettim.

"Bu şeyin kaç tane lanet düğmesi var böyle?" diye yakındı.

"Biliyorum! Bu..."

Maxon, doğrulup oturdu, ellerini elbisemin büstiyer kısmına götürdü. Tek bir kere sertçe çekip elbisemin önünü boylu boyunca yırtıp altındaki sütyeni ortaya çıkarttı.

Maxon bunu idrak ederken yoğun bir sessizlik oldu. Yavaşça gözleri, gözlerime döndü. Göz temasını kesmeden oturup elbisemin kollarını çıkarttım. Hepsini çıkartmak biraz zaman aldı ve sonunda Maxon ile yatağımın üzerinde diz çöküyorduk, neredeyse çıplak göğsüm, göğsüne yaslandı, usulca öpüştük.

Onunla tüm gece uyanık kalmak, bulduğumuz bu yeni his-

si keşfetmek istiyordum. Dünyada geri kalan her şey, yok olmuş gibi geliyordu... Ta ki koridorda bir gümbürtü duyana dek. Maxon, kapıya gözlerini dikti, her an ardına kadar açılmasını bekliyor gibiydi. Gergindi, onu şu ana dek gördüğümden çok daha fazla korkmuştu.

"O, değil," diye fısıldadım. "Muhtemelen odasına tökezleyerek giren kızlardan biridir ya da bir şeyleri temizleyen bir hizmetçidir. Sorun değil."

Tuttuğunu fark etmediğim nefesini sonunda verdi ve yatağa geri yattı. Tek kolunu gözlerinin üzerine attı, öfkeliydi ya da bitap düşmüştü ya da belki ikisi de.

"Yapamam America. Böyle olmaz."

"Ama sorun değil ki Maxon. Burada güvendeyiz." Yanına yattım, boşta kalan omuzuna sokuldum.

Başını sağa sola salladı. "Seninle birlikte tüm duvarları yıkmak istiyorum. Sen, bunu hak ediyorsun. Ve ben, şu anda yapamam." Bana baktı. "Üzgünüm."

"Sorun değil." Fakat hayal kırıklığımı gizleyemiyordum.

"Üzülme. Seni doğru düzgün bir balayına çıkartmak istiyorum. Sıcak ve bize özel bir yerde. Görevsiz, kamerasız, muhafızsız." Kollarını etrafıma doladı. "O şekilde çok daha iyi olacak. Ve seni gerçekten şımartabilirim."

Bu şekilde anlattığında beklemek, kulağa o kadar da kötü gelmiyordu ama her zaman olduğu gibi geri çekildim. "Beni şımartamazsın Maxon. Hiçbir şey istemiyorum."

O anda burun burunaydık. "Ah, biliyorum. Sana bir şeyler vermeye niyetim yok. Eh," diyerek lafı değiştirdi, "sana bir şeyler vermeye niyetim var ama demek istediğim başka. Seni, bir erkeğin bir kadını sevebileceğinden daha fazla seveceğim, sevilebileceğini hayal ettiğinden de fazla. Sana bunun sözünü veriyorum."

Ardından gelen öpücükler, tatlı ve umut doluydu, tıpkı ilkimiz gibi. Bunun, az önce verdiği sözün, o anda başladığını hissedebiliyordum. Ve o kadar sevilebilme ihtimaline karşılık korkuyor ve heyecanlanıyordum.

"Maxon?"

"Evet?"

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordum. Maxon, tek kaşını kaldırdı ve ben de kıkır kıkır güldüm. "Uslu duracağım, söz. Sadece... Burada uyur musun?"

Ölçüp biçerek tavana baktı. Sonunda boyun eğdi. "Kalacağım. Fakat erkenden gitmem gerekecek."

"Tamam."

"Tamam."

Maxon, pantolonunu ve çoraplarını çıkartıp kıyafetlerini düzgünce katladı ki sabah fazla kırışık olmasın. Tekrar yatağa çıktı, midesini sırtıma yaslayarak sokuldu. Kollarından biri, boynumun altından geçti ve diğerini nazikçe bana doladı.

Saraydaki yatağımı seviyordum. Yastıklar, bulutlar gibiydi ve yatak, beni içine çekiyordu. Örtülerimin altında asla fazla sıcak ya da fazla soğuk olmuyordu ve geceliğim tenimde neredeyse havayı üzerime geçirmişim gibiydi.

Fakat asla Maxon'ın kollarında olduğum kadar rahat hissetmemiştim.

Kulağımın arkasına nazik bir öpücük kondurdu. "İyi uyu America'm."

"Seni seviyorum," dedim usulca.

Bana biraz daha sıkı sarıldı. "Seni seviyorum."

Orada yatıp bu anın mutluluğunun içime işlemesine müsaade ettim. Sadece saniyeler sonra Maxon'ın soluğu yavaşlamış ve düzene girmiş gibiydi. Şimdiden uyumuştu.

Maxon, asla uyumazdı.

Ona kendini, hayal ettiğimden de güvende hissettirmiş olmalıydım. Ve babasının bana karşı tavrından doğan tüm o endişelerimden sonra o da bana kendimi güvende hissettirmişti.

İç çekip kendi kendime, ertesi gün Aspen'den bahsedeceğime dair söz verdim. Törenden önce olması gerekiyordu ve ben, olanları en iyi şekilde açıklamanın yolunu bildiğimden emindim. Şimdilik bu minik huzur baloncuğunun keyfini çıkartacak ve sevdiğim adamın kollarında güvenle dinlenecektim.



28. Bölüm

Maxon'ın üzerime uzattığı kolu hissederek uyandım. Gecenin bir kısmında başımı, göğsünde bulmuştum ve kalp atışlarının yavaş sesi, kulağımda çınlıyordu.

Tek kelime etmeden saçımı öptü ve beni daha sıkı sardı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Burada Maxon'laydım, beraberdik, yatağımda uyanıyorduk. Bu sabah bana bir yüzük verecekti...

"Her gün bu şekilde uyanabilirdik," diye mırıldandı.

Kıkır kıkır güldüm. "Zihnimi okuyorsun."

Memnuniyetle iç çekti. "Kendini nasıl hissediyorsun tatlım?"

"Daha çok bana 'tatlım' dediğin için sana yumruk atmak istiyorum." Çıplak midesini dürttüm.

Gülümseyerek tepeme çöktü. "İyi o zaman. Sevgilim? Kuşum? Aşkım?"

"Sadece bana sakladığın sürece bunlardan herhangi biri iş görür," dedim, ellerim düşünmeden göğsünde, kollarında geziyordu. "Benim seni nasıl çağırmam gerekiyor?"

"Koca Hazretleri. Korkarım ki yasalar bunu zorunlu kılıyor." Kendi elleri de tenimde gezdi, boynumda narin bir nokta buldu.

Çekinerek, "Yapma!" dedim.

Karşılık olarak gönderdiği gülücük, zafer kazanmış gibiydi. "Gıdıklanıyorsun!"

Protestolarıma rağmen parmaklarını her tarafımda gezdirip oyunbaz dokunuşlarına karşılık feryat etmeme neden oldu.

Ciyaklamaya başladığım gibi de durdum. Muhafızın biri kapıdan içeri daldı, tabancasını çekmişti.

Bu sefer çığlığı bastım, üstümü kapatmak için çarşafı çektim. O kadar korkmuştum ki bu odaklanmış gözlerin Aspen'e ait olduğunu fark etmem bir dakikamı aldı. Sanki yüzüm alev almış gibiydi, yerin dibine girmiştim.

Aspen, yaralanmış gibiydi. Gözleri iç çamaşırıyla duran Maxon ve kendi iç çamaşırımı saklamak için çarşafın altındaki halim arasında gidip gelirken bir cümle bile oluşturamadı.

Şoktaki halim, sonunda derinden atılan bir kahkahayla bozuldu.

Benim kadar ürkmüş olsa da Maxon, rahatlığın resmini çiziyordu. Aslında yakalandığına da memnunmuş gibi görünüyordu. Konuşurken sesi, biraz ukala çıkıyordu. "Seni temin ederim ki Leger, mükemmel derecede güvende."

Aspen, ikimizin de gözlerine bakamadan boğazını temizledi. "Tabii ki Prens Hazretleri." Başıyla selam verdi ve arkasından kapıyı kapatarak çıktı.

Yere düşüp yastığımın içine doğru inledim. Bununla asla yaşayamayacaktım. Şansım varken uçakta Aspen'e nasıl hissettiğimi söylemem gerekirdi.

Maxon, bana sarılmak için geldi. "O kadar da utanma. Çırılçıplak değildik ya. Ve bu, gelecekte zaten olacaktı."

"Çok utandırıcı," diye feryat ettim.

"Yatakta benimle yakalanmak mı?" Sesindeki acı, netti. Oturdum ve yüzümü ona döndüm.

"Hayır! Seninle ilgili değil. Sadece, bilmiyorum, mahrem ol-

ması gerekirdi." Başımı eğdim ve battaniyenin ucuyla oynadım.

Maxon, nazikçe yanağıma vurdu. "Üzgünüm." Ona baktım, sesi, görmezden gelinemeyecek kadar samimiydi. "Senin için zor olacağını biliyorum ama insanlar, artık hep hayatımıza göz atacaklar. İlk birkaç yılda muhtemelen birçok kez araya girecekler. Tüm kralların ve kraliçelerin tek çocukları var. Bazısı bunu tercih etmiştir, buna eminim ama annemin yaşadığı zorluktan sonra bir aile kuracağımızdan da emin olmak isteyecekler."

Konuşmayı kesti, gözleri yüzümden geçip yataktaki bir noktaya yöneldi.

"Hey," dedim, yanağını avucuma aldım. "Ben, beş çocuklu bir ailedenim, hatırladın mı? O alanda iyi genlerim var. Sorun olmayacak."

Bana zayıf bir tebessüm gönderdi. "Gerçekten öyle olmasını umuyorum. Nedeni kısmen, veliaht üretmekle görevli olmamız. Fakat ayrıca da... Seninle her şeyi istiyorum America. Tatilleri ve doğum günlerini, yoğun sezonları ve tembel hafta sonlarını. Masamda fıstık ezmesine batırılmış parmağın izlerini görmek istiyorum. Bize ait şakaları ve kavgaları ve her şeyi istiyorum. Seninle bir hayat istiyorum."

Aniden son birkaç dakika, aklımdan silindi. Göğsümde büyüyen sıcaklık, her şeyi bir kenara itiyordu.

"Bunu ben de istiyorum," diye onu temin ettim.

Gülümsedi. "Birkaç saat içinde resmiyete kavuştursak, nasıl olur?"

Omuz silktim. "Sanırım bugün başka planım yok."

Maxon, yatakta beni düşürdü, öpücüklere boğdu. Beni böyle saatlerce öpmesine müsaade edebilirdim ama Aspen'in bizi birlikte görmesi, yetmişti. Bunu hizmetçilerim görseydi, coşkularını bastırmamın yolu olmazdı.

O, giyindi ve ben de sabahlığımı sırtıma geçirdim. Belki de

olanlardan sonra bu minik an, komik gelmeliydi. Maxon'ın yaralarını gömleğiyle kapatmasını izlerken tek düşünebildiğim şey ise bunun ne kadar inanılmaz olduğuydu. Asla olmasını istemediğim bu şey, beni o kadar mutlu ediyordu ki.

Maxon, kapıyı açıp yoluna gitmeden önce bana son bir öpücük verdi. Ondan ayrılmak, düşündüğümden daha zor oldu. Kendime, sadece birkaç saatliğine olduğunu ve bekleyişin de buna değeceğini söyledim.

Kapıyı kapatmadan önce Maxon'ın, "Leydi, bunu sır olarak saklarsanız memnun olur memur," diye fısıldadığını duydum.

Cevap yoktu ama Aspen'in ciddi bir şekilde başını salladığını hayal edebiliyordum. Kapının arkasında dikilip ne diyeceğimi hatta her şeyi söylememin gerekli olup olmadığını düşündüm. Dakikalar geçti ama Aspen'le yüzleşmem gerektiğini biliyordum. İlk olarak onunla konuşmadan bugün olacak onca şeye doğru ilerleyemezdim. Nefes aldım ve gerginlikle kapıyı açtım. Sesleri dinleyerek başını koridora çevirdi. Sonunda Aspen, suçlayan gözlerini bana dikti ve bakışlarının ağırlığı, içimi parçaladı.

"Çok üzgünüm," diyerek nefesimi verdim.

Başını sağa sola salladı. "Bunun olacağını biliyordum. Sadece şok ediciydi."

Koridora çıkarak, "Sana söylemem gerekirdi," dedim.

"Önemi yok. Sadece onunla yattığına inanamıyorum."

Ellerimi göğsüne koydum. "Yatmadım Aspen. Yemin ederim ki."

Ve o anda, en mümkün olmayacak anda her şey, mahvoldu.

Maxon, Kriss'in elini tutarak köşeden çıkıp geldi. Gözleri, bana, savunmamın yoğunluğunda Aspen'e yasladığım vücuduma kilitlendi. Geri çekildim ama yeterince hızlı değil. Ma-

zeret bildirmeye hazır olan Aspen, Maxon'a döndü ama yine de konuşmak için fazlasıyla şaşkındı.

Kriss'in ağzı açık kaldı ve hızlıca eliyle ağzını kapattı. Maxon'ın şok olmuş gözlerinin içine bakarak başımı sağa sola salladım, tamamen bir yanlış anlaşılma olduğunu kelimeler olmadan açıklamaya çalıştım.

Maxon, rahat tavırlarına bürünene dek sadece bir saniye geçmesi gerekmişti. "Kriss'i koridorda buldum ve kameralar ortaya çıkmadan önce seçimimi size açıklamak için geliyordum ama görüşmemiz gereken diğer şeyler de varmış gibi görünüyor."

Kriss'e baktım ve en azından gözlerinde zafer parıltısı görmediğim için teselli buldum. Tam tersi, benim adıma üzülmüş gibiydi.

Maxon, "Kriss, lütfen odana geri döner misin? Sessizce," diyerek talimat verdi.

Kriss'e eğilerek selam verdi ve bu olaydan uzaklaşmaya can atarak koridorda kayboldu. Maxon, tekrar bize bakmadan önce derin bir nefes aldı.

"Biliyordum," dedi. "Kendime delirdiğimi söylüyordum çünkü haklı olsaydım, sen kesinlikle bana söylerdin. Bana karşı dürüst olman gerekiyordu." Gözlerini devirdi. "Kendime güvenmediğime inanamıyorum. O ilk karşılaşmada anlamıştım. Ona bakma şeklin, dikkatinin dağılması. Taktığın o lanet bileklik, duvardaki not, sana sahip olduğumu düşündüğüm ve sonra aniden seni tekrar kaybettiğim tüm zamanlarda... Sebebi sendin," diyerek Aspen'e döndü.

Aspen, "Prens Hazretleri, bu, benim suçum," diyerek yalan söyledi. "Ben, onun peşinden koştum. Siz hariç kimseyle bir ilişki kurmaya niyetli olmadığını mükemmel derecede net bir şekilde belirtmişti ama ben yine de peşinden koştum."

Aspen'in mazeretlerine cevap vermeden direkt yanına gitti, gözlerine bakmadı. "Adın ne?"

Yutkundu. "Aspen."

"Aspen Leger," dedi, kelimeleri test etti. "Seni Yeni Asya'da ölüme göndermeden önce yıkıl karşımdan."

Aspen'in soluğu kesildi. "Prens Hazretleri, ben..."

"GİT!"

Aspen, bir kere bana baktı, sonrasında dönü ve yürüyüp gitti.

Orada öylece durdum, sessiz ve kıpırtısızdım, Maxon'ın gözlerine bakma riskine girmekten korkuyordum. Sonunda baktığımda çenesini odama doğru çevirdi ve içeri girip peşimden gelmesini bekledim. Döndüğümde kapıyı kapattığını ve tek bir kere elini saçında gezdirdiğini gördüm. Benimle yüzleşmek için harekete geçti ve gözlerinin dağınık yatağa kaydığını gördüm. Kendi kendine neşesiz bir kahkaha attı.

Usulca, hâlâ kontrollü bir şekilde, "Ne kadar zamandır?" dedi.

"O kavgayı hatırlıyor musun..." diye başladım.

Maxon, patladı. "Biz tanıştığımız günden beri kavga ediyoruz America! Daha net konuşman gerekecek!"

Durduğum yerde titredim. "Kriss'in partisinden sonra."

Gözleri büyüdü. "Yani, temel anlamda o, buraya geldiğinden beri," dedi, sesinde alaya benzer bir şey vardı.

"Maxon, çok üzgünüm. Öncesinde onu koruyordum ve sonrasında da kendimi. Ve Marlee sopalandıktan sonra sana gerçeği söylemeye korktum. Seni kaybedemezdim," diye yalvardım.

Şaşkınlıkla, "Beni kaybet mi? Beni kaybet mi?" diye sordu. "Eve ufak bir servet, yeni bir kast sınıfı ve hâlâ peşinden gelen bir adamla giden sensin! Bugün burada kaybeden kişi benim America!"

Kelimeler, nefesimi alıp götürdü. "Eve mi gidiyorum yani?"

Sorduğum için budalanın tekiymişim gibi baktı bana. "Kalbimi kırmana kaç defa izin vermem gerekiyor America? İlişkimizin çoğunda bana yalan söylerken seninle gerçekten evleneceğimi, seni prensesim yapacağımı mı düşünüyorsun? Hayatımın geri kalanında kendime eziyet etmeyi reddediyorum. Belki de fark etmişsindir ki şimdiden çok eziyet çektim."

Hıçkırıklara boğuldum. "Maxon, lütfen, üzgünüm; göründüğü gibi değil. Ye... yemin ediyorum. Seni seviyorum!"

Ölü gözleriyle yanıma geldi. "Bana söylediğin tüm yalanlar arasında en çok kızdığım da bu."

"Değil..." Gözlerindeki bakış, beni susturdu.

"Hizmetçilerine ellerinden gelenin en iyisini yaptır. Yakışık alacak şekilde gitmelisin."

Yanımdan yürüyüp eşikten geçti ve sadece birkaç dakika önce ellerimde tuttuğum gelecekten çıkıp gitti. Sanki vücudumun merkezi acıdan çatlayacakmış gibi midemi tutarak odaya döndüm. Yatağa yanlamasına yattım, artık ayakta duracak halde değildim.

Törenden önce acıyı vücudumdan uzaklaştırabilmeyi umarak ağladım. Bununla nasıl yüzleşebilirdim ki? Ne kadar vaktim kaldığını görmek için saate baktım... Ve dün gece Maxon'ın bana verdiği kalın zarfı gördüm.

Sahip olabileceğim son parçası olduğuna karar verdim, böylece mührü bozdum, umutsuzdum.



29. Bölüm

25 Aralık, 16:30.

Sevgili America,

Sen gideli yedi saat oldu. Şimdiye dek iki kere hediyelerini beğendin mi diye sormak için odana doğru yola koyuldum ve sonrasında orada olmadığını hatırladım. Sana öyle çok alıştım ki etrafta olmaman, koridorlarda dolaşmaman garip geliyor. Birkaç kere neredeyse telefon ediyordum ama seni sahiplenmişim gibi görünmek istemedim. Beni bir kafes gibi görmeni istemiyorum. Buraya geldiğin ilk gece sarayın nasıl göründüğünü söylediğini hatırlıyorum. Bence zamanla daha özgür hissettin ve ben, bu özgürlüğü yerle bir etmekten nefret ederdim. Sen geri dönene kadar dikkatimi dağıtmak zorundayım sadece.

Seninle konuşuyormuşum gibi hissettireceğini umarak oturup sana mektup yazmaya karar verdim. Bir nevi öyle hissettiriyor. Burada oturup bu fikrime karşılık gülümsediğini, belki de budalaca davrandığımı söylercesine başını sağa sola salladığını hayal edebiliyorum. Bazen bunu yaptığını biliyor muydun? Yüzündeki o ifade

hoşuma gidiyor. Tamamıyla umutsuz vaka olduğumu düşündürtmeden bu ifadeyi takınan tek kişisin. Huylarıma gülüyorsun, var olduklarını kabul ediyorsun ve arkadaşım olmaya devam ediyorsun. Ve yedi kısa saatte bunu özlemeye başladım. Bu zaman zarfında neler yaptığını merak ediyorum. Şimdiye kadar ülkenin bir ucuna kadar uçtuğunu, evine vardığını ve güvende olduğunu tahmin ediyorum. Umarım güvendesindir. Şu anda ailene nasıl bir rahatlık sunduğunu hayal bile edemiyorum. Güzel kızları sonunda döndü! Evini gözümün önüne getirmeye çalışıp duruyorum. Bana küçük olduğunu, bir ağaç eviniz olduğunu ve garajınızın, baban ile kız kardeşinin tüm işlerini yaptıkları yer olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunun dışında hayal gücüme güvenmek zorundayım. Kız kardeşine sıkıca sarıldığını ya da küçük erkek kardeşinle sağda solda top koşturduğunu hayal ediyorum. Bunu hatırlıyorum biliyor musun? Onun top oynamayı sevdiğini söylediğini.

Evine seninle birlikte yürüyüp gittiğimi hayal etmeye çalıştım. Nerede büyüdüğünü görmek için bu hoşuma giderdi. Erkek kardeşinin etrafta koşmasını ya da annen tarafından okşanmasını görmek de iyi olurdu. Yakınındaki insanların varlığını, parkelerin çatırdadığını ve kapıların kapandığını hissetmek, sanırım rahatlatıcı olurdu. Evin bir köşesinde oturmak ama yine de mutfağın kokusunu duymak, hoşuma giderdi. Hep gerçek evlerin, ne pişiriliyorsa onun kokusuyla dolup taştığını hayal etmişimdir. Hiç iş yapmazdım. Hiçbir şey. Ordular ya da bütçeler ya da uzlaşmalara dair. Seninle birlikte otururdum, belki sen piyano çalarken ben de fotoğrafçılık üzerinde çalışırdım. Birlikte Beş olurduk, tıpkı dediğin

gibi. Akşam yemeği için ailene katılabilirdim, fısıldaşmak ve sıramızın gelmesini beklemek yerine birbirimizle konuşup muhabbet ederdik. Ve belki boş bir yatakta ya da kanepede uyurdum. Bana müsaade etseydin, yanında yerde yatardım.

Bunu bazen düşünüyorum. Yanında uykuya dalmayı, yani, sığınakta yaptığımız gibi. Nefes alıp verişini duymak, beni bir başıma hissetmekten alıkoyan sessiz ve yakın bir şeyin olması hoştu.

Bu mektup, budalaca oldu ve sanırım, budalanın teki gibi görünmekten ne kadar tiksindiğimi biliyorsun. Fakat yine de öyle görünüyorum. Senin için.

Maxon

25 Aralık 22:35

Sevgili America,

Neredeyse yatma vakti ve gevşemeye çalışıyorum ama gevşeyemiyorum. Tek düşünebildiğim sensin. İnceneceğin fikri beni dehşete düşürüyor. Durumun iyi olmasaydı, birilerinin bana bunu söyleyeceğini biliyorum ve bu da kendi paranoyasını doğurdu. Birileri bana bir mesaj iletmek için gelirse kalbim, en kötüsünden korkarak bir anlığına duruyor: Gittin. Asla geri gelmeyeceksin.

Keşke burada olsaydın. Keşke seni görebilseydim sadece. Asla bu mektupları almayacaksın. Fazlasıyla utanç verici. Evde olmanı istiyorum. Tebessümünü düşünüp duruyorum ve bir daha asla göremeyeceğim diye endişeleniyorum.

Umarım bana geri dönersin America.

Mutlu Noeller.

Maxon

26 Aralık 10:00

Sevgili America,

Mucizeler mucizesi, geceyi atlattım. Sonunda uyandığımda bir hiç uğruna endişelendiğime kendimi ikna ettim. Bugün işe odaklanacağıma ve senin için o kadar çok korkmayacağıma ant içtim.

Sana karşı düşüncelerim beni ele geçirmeden önce kahvaltıyı ve toplantıların çoğunu atlattım. Herkese hasta olduğumu söyledim ve şimdi odamda saklanıyor, tekrar evde olduğunu hissettirebileceğini umarak sana mektup yazıyorum.

Çok bencilim. Bugün babanı gömeceksin ve tek düşünebildiğim, seni buraya getirmek. Bunu yazınca, mürekkepte görünce kendimi göt herifin teki gibi hissettim. Tam da ihtiyacın olan yerdesin. Bunu zaten söyledim ama aileni rahatlattığından eminim.

Biliyorsun, bunu sana söylemedim ve söylemem gerekirdi ama sen, seni tanıdığımdan bu yana çok güçlendin. Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar kibirli değilim ama sanırım, bu deneyim, seni değiştirdi. Beni değiştirdiğini biliyorum. En baştan beri kendine has bir şekilde korkusuzdun ve bu, daha güçlü bir şeye dönüştü.

Elinde bir çanta dolusu taş tutan, önüne çıkan her düşmana bu taşları fırlatmaya hazır olan kız olduğunu düşünürken, sen, o taşa dönüştün. Sapasağlam ve yeteneklisin. Ve iddiasına girerim ki ailen de bunu görüyordur. Sana bunu söylemeliydim. Umarım yakında eve dönersin de söyleyebilirim.

Maxon

26 Aralık 19:40

Sevgili America,

İlk öpücüğümüzü düşünüyordum. Sanırım ilk öpücüklerimizi demeliyim ama demek istediğim ikincisi, sana vermem için davet edildiğim. O gece nasıl hissettiğimi hiç sana söyledim mi? Sadece ilk öpücüğüme kavuşmuyordum; o ilk öpücüğü, seninle yaşayacaktım. Çok fazla şey gördüm America, gezegenimizin her köşesine gittim. Keşke bu, bir ağla yakalayabileceğim ya da bir kitabın arasına koyabileceğim bir şey olsaydı. Keşke kaydedebileceğim ve evrene şöyle söyleyebilmek için dünyayla paylaşabileceğim bir şey olsaydı: İşte böyle oluyor; işte aşka düşerken böyle hissettiriyor.

Bu mektuplar çok utanç verici. Sen eve gelmeden önce bunları yakamam gerekecek.

Maxon

27 Aralık Öğle

America,

Hizmetçin sana zaten söyleyeceği için sana söylesem de olur. Yaptığın ufak tefek şeyleri düşünüyordum. Bazen sarayda dolaşırken mırıldanıyor ya da şarkı söylüyorsun. Bazen odana gittiğimde kalbinde sakladığın melodilerin eşikten taştığını duyuyorum. Saray, bunlar olmadan çok boş geliyor. Ayrıca kokunu özlüyorum. Kahkaha atmak için bana döndüğünde saçından taşan parfümünü ya da bahçede dolaştığımızda tenininden yayılan kokuyu. Baş döndürücü.

Böylece, mendilime parfümünü sıkmak için odana gittim, bana burada olduğunu hissettirecek bir diğer saçma hile işte. Ve odadan ayrılırken Mary, beni yakaladı. Sen burada olmadığın için neyle ilgilendiğinden emin değilim ama beni gördü, feryadı bastı ve bir muhafız, neyin yolunda gitmediğini görmek için koşarak içeri girdi. Asasını sıkıca tutmuştu ve gözleri, tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Neredeyse saldırıya uğruyordum. Sırf kokunu özledim diye.

27 Aralık 23:00

Sevgili America'm,

Daha önce hiç aşk mektubu yazmadım, yani şimdi başarısızlığa uğrarsam, beni affet...

En basiti, seni sevdiğimi söylemek olurdu. Fakat gerçekte bundan çok daha fazlası var.

Seni istiyorum America. Sana ihtiyacım var.

Korkularımdan ötürü kendimi senden fazlasıyla sakındım. Sana her şeyi bir defada gösterirsem, ağır gelecek ve koşup gideceksin diye korkuyorum. Kalbinin bir köşesinde başka birine karşı asla ölmeyecek bir aşk yattığından korkuyorum. Yine bir hata yapacağımdan korkuyorum, öyle büyük bir şey olacak ki o sessiz dünyana gömüleceksin. Hiçbir öğretmenden gelen azar, babamdan gelen hiçbir fiske, gençliğimdeki hiçbir yalnızlık, beni kendinden ayırman kadar çok acıtmadı canımı.

Bunun, geri gelmek ve beni vurmak için beklediğini düşünüp duruyorum. Onları silip süpürdüğüm anda kollarını bağdaştırıp öylece duracağından, arkadaşım olmaktan mutluluk duyacağından ama eşitim, kraliçem, karım olamayacağından korkarak tüm seçeneklerime tutundum. Ve karım olman, hayatımda istediğim tek şey. Uzun zamandır bunu belirtmekten korkuyordum ama artık bunu biliyorum.

Asla babanı kaybettiğin için, göçüp gittiğinden beri duyduğun hüzünden ya da sen gittiğinden beri deneyimlediğim boşluktan zevk almayacağım. Fakat gitmek zorunda kalmana da minnettarım. Sensiz bir hayatı hayal etmeye çalışmaya başlamasaydım, bunu fark etmem için ne kadar zaman geçmesi gerekirdi emin değilim. Artık biliyorum ki, tüm netliğiyle, bunu istemiyorum.

Keşke senin gibi gerçek bir sanatçı olsaydım da sana benim için ne anlam ifade etmeye başladığını söylemenin bir yolunu bulabilseydim. America, aşkım, sen, ağaçlara düşen gün ışığısın. Sen, hüznü delip geçen kahkahasın. Sen, fazla sıcak bir günde esen rüzgârsın. Sen, akıl karışıklığının arasındaki netliksin.

Sen, dünya değilsin ama dünyayı iyi kılan her şeysin. Sen olmadan da hayatım devam ederdi ama tek yapabileceği de bu olurdu.

Her şeyi doğru yola sokmak için aramızdan birinin güven atlayışı yapması gerektiğini söylemiştin. Sanırım atlanması gereken kanyonu keşfettik ve seni, beni diğer tarafta beklerken bulmayı umuyorum.
Seni seviyorum America.
Sonsuza dek senin olan,
Maxon.

30. Bölüm

Büyük Oda, ağzına kadar doluydu. Bir seferliğine, odanın odak noktası kral ile kraliçe değil, Maxon'dı. Hafifçe yükseltilmiş bir platformda Maxon, Kriss ve ben, süslü püslü bir masanın başında oturuyorduk. Sıramızın aldatıcı olduğunu hissettim. Ben, Maxon'ın sağındaydım. Hep birinin sağında olmanın, iyi bir şey olduğunu, onurlu bir pozisyon olduğunu düşünmüştüm. Fakat şu ana kadar tüm vaktini Kriss'le konuşarak geçirmişti. Sanki yaşanacakları şimdiden bilmiyordum.

Odanın etrafına bakarken mutlu görünmeye çalıştım. Oda, ağzına kadar doluydu. Gavril, tabii ki bir köşedeydi, bir kameraya doğru konuşuyor, gelişmeleri sırasıyla aktarıyordu.

Ashley gülümsedi, el salladı ve yanındaki Anna, bana göz kırptı. Onlara başımla selam verdim, hâlâ konuşmayacak kadar gergindim. Odanın ilerisinde yanıltıcı derecede temiz kıyafetler içinde August, Georgia ve bazı diğer Kuzeyli asiler, bir masada tek başlarına oturuyorlardı. Tabii ki Maxon, yeni eşiyle tanışmaları için burada olmalarını isterdi. Aralarından biri olduğu hakkında ise bilgisi yoktu.

Odayı tedirgin bir şekilde gözlemlediler, sanki her an bir muhafızın onları tanıyıp saldıracağından korkuyorlardı. Mu-

hafızlar dikkat kesilmemiş gibiydiler gerçi. Aslında onları ilk kez bu kadar dikkatleri dağılmış, gözlerini odada gezdirirken, aralarından birkaçı gerginken görüyordum. Bir ikisinin tıraş olmadığını ve biraz kaba saba göründüğünü bile fark ettim. Bu, büyük bir davetti gerçi. Belki de sadece acele ettirilmişlerdi.

Gözlerim, kız kardeşi Adele ve çocuk sürüsüyle konuşan Kraliçe Amberly'ye kaydı. Işıltılar saçıyordu. Uzun süredir bu günü bekliyordu. Kriss'i kendi kızıymış gibi sevecekti. Bir anlığına bu gerçekten dolayı kıskançlık duydum.

Dönüp Seçilmişlerin yüzlerini tekrar taradım ve bu kez gözlerim, Celeste'in üzerinde durdu. Gözlerindeki net soruyu görebiliyordum: Seni bu kadar endişelendiren ne? Ona doğru başımı hafifçe salladım, kaybettiğimi bilmesini sağladım. Bana ufak bir tebessüm gönderdi ve *sorun olmayacak* der gibi yaptı. Başımla onayladım ve ona inanmaya çalıştım. Döndü, birilerinin söylediği bir şeye karşılık kahkahayı bastı ve sonunda sağıma, masamıza en yakın yere yerleştirilen muhafızın yüzüne baktım.

Aspen'in dikkati dağılmıştı gerçi. Üniformalı diğer birçok adam gibi odada gözlerini gezdiriyordu ama bir şeyi düşünmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Sanki aklından bir bilmece çözüyor gibiydi. Bana doğru bakmasını, belki de onu endişelendiren şeyi kelimeler olmadan açıklamaya çalışmasını istedim ama bunu yapmadı.

Maxon, "Daha sonrası için randevulaşmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu ve ben de başımı geri çevirdim.

"Hayır, tabii ki hayır."

"Sorun olacağından da değil ya. Kriss'in ailesi, ufak bir kutlama için öğleden sonra burada olacak ve senin ailen de seni eve götürmek için. Son kaybedenin tek başına kalmasından hoşlanmıyorlar. Dramatikleşmeye meyilli oluyor."

Çok soğuk, çok mesafeliydi. Sanki o, Maxon bile değildi.

"İstersen, o ev sende kalabilir. Parası ödendi. Mektuplarımı geri isterim ama."

"Onları okudum," diye fısıldadım. "Çok sevdim."

Sanki şakaymış gibi oflayıp pufladı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Lütfen bunu yapma. Lütfen. Seni seviyorum." Yüzüm, eğrilip bükülüyordu.

Maxon, sıkılmış dişlerinin arasından, "Sakın. Buna. Cüret. Etme," diye emretti. "Yüzüne bir tebessüm yerleştiriyorsun ve son ana kadar da orada kalıyor."

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarını geçiştirdim ve zayıf bir tebessüm gönderdim.

"Bu, iş görür. Odadan çıkana kadar da bozma, anladın mı?" Başımla onayladım. Gözlerimin içine baktı. "Gittiğinde memnuniyet duyacağım."

O son kelimeleri tükürür gibi söyledikten sonra tebessümü geri geldi ve yüzünü tekrar Kriss'e döndü. Bir dakikalığına gözlerimi kucağıma diktim, nefesimi yavaşlattım ve cesur bir ifade takındım.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda hiç kimseye direkt bakmaya cüret edemedim. Bunu yaparsam, Maxon'ın son dileğini onurlandıracağımı sanmıyordum. Bunun yerine, odadaki duvarlara odaklandım. Bu nedenle de muhafızların çoğunun, benim göremediğim bir işaretle duvara geri geri gittiklerini fark ettim. Kırmızı kumaş parçaları, ceplerinden çıkartıldı ve alınlarına bağlandı.

Kırmızı işaretli bir muhafızın Celeste'in arkasından gidip başının tam ortasına bir kurşun sıkmasını şaşkınlıkla izledim.

Anında çığlıklar ve ateşler patladı. Gırtlaktan gelen acı çığlıkları, odayı doldurdu, sandalyelerin zemindeki gıcırtısı, du-

varlara çarpan vücutlar topukluları ve takım elbiseleri içinde ellerinden geldiğince hızlı kaçmaya çalışan insanların curcunası ile oluşan kakofoniye eklendi. Adamlar, ateş ederken bağırıp tüm olanları daha da korkunç bir hale getiriyorlardı. Ölümü, bir avuç saniye içinde mümkün olduğundan daha fazla görmüş, şaşkınlıkla izlemiştim. Kral ile kraliçeye baktım ama gitmişlerdi. Kaçtılar mı yoksa yakalandılar mı emin olamadığım için korkuyla sarsıldım. Adele'i, çocuklarını aradım. Onları hiçbir yere göremiyordum ve bu, kral ile kraliçeyi gözden kaybetmekten daha beterdi.

Yanımda Maxon, Kriss'i yatıştırmaya çalışıyordu. "Yere yat," dedi ona. "Durumumuz iyi olacak."

Aspen'i görmek için sağıma baktım ve bir anlığına şok oldum. Tek dizinin üstüne çökmüş, nişan alıyor, bilerek kalabalığın içine ateş ediyordu. Bunu yapabilmesi için hedefinden çok emin olmalıydı.

Gözümün kenarıyla bir kırmızı parıltısı gördüm. Aniden bir asi muhafız, önümüzde dikiliyordu. *Asi muhafız* lafını düşünürken, aniden kavrayıverdim. Anne, bunun bir kere daha olduğunu, asilerin muhafız üniformalarını ele geçirip gizlice saraya girdiklerini söylemişti. Fakat nasıl?

Kriss, tekrar feryadı basarken fark ettim ki evlerimize gönderilen muhafızlar hiç de görevlerini bırakmamışlardı. Ölmüş ve gömülmüşlerdi, kıyafetleri çalınmıştı ve önümüzde duruyordu.

O anda bu bilginin bana bir yararı olduğundan değildi.

Koşup kaçmam gerektiğini, başarabilecek olsalar, Maxon ile Kriss'in de koşup kaçacaklarını biliyordum. Fakat o baş belası siluet, tabancasını kaldırıp Maxon'a doğrulttuğunda donup kaldım. Maxon'a baktım ve o da bana baktı. Keşke konuşacak vaktim olsaydı. Tekrar adama doğru döndüm.

Yüzüne, eğlendiğini gösteren bir ifade yerleşti. Sanki bunun kendisi için çok daha eğlenceli ve Maxon için de çok daha acı verici olacağını düşünüyormuş gibi tabancasını hafifçe sola çevirdi ve bana doğrulttu.

Çığlık atmak aklıma bile gelmedi. Hiç kıpırdayamıyordum ama bana doğru atılırken Maxon'ın takım elbisesinin ceketini gördüm.

Yere düştüm ama düşeceğimi sandığım yöne değil. Maxon, önümden uçarak geçmiş, beni ıskalamıştı. Yere kapaklandığımda gözlerimi çevirince Aspen'i gördüm. Masaya doğru hızla koşmuş ve sandalyemi çekmiş, üzerime atılmıştı.

"Onu yakaladım!" diye bağırdı biri. "Kralı bulun!"

Birkaç neşeli haykırış duydum, bu duyuruya memnun olmuşlardı. Ve çığlık. Çok fazla çığlık. Dalgınlığımdan kurtulunca sesler yine kulağıma doldu. Diğer sandalyeler ve vücutlar, gürültüyle yeri boyluyordu. Muhafızlar, emirler yağdırıyorlardı. Ateş ediliyordu ve o iğrenç patırtılar kulaklarımı deliyordu. Katıksız kargaşaydı.

Aspen, gürültüyü bastırarak, "Yaralandın mı?" diye sordu.

Sanırım, başımı sağa sola salladım.

"Kıpırdama."

Ayağa kalkıp nişan alışını izledim. Birkaç kez ateş etti, gözleri odaklanmıştı ve vücudu rahattı. Ateş ettiği noktalara bakınca daha fazla asi bize yaklaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Aspen sayesinde başarısız oldular.

Hızlı bir incelemenin ardından tekrar eğildi. "Gerçekten aklını yitirmeden onu buradan uzaklaştıracağım."

Üzerimden geçerek kulaklarını tıkayıp hırsla ağlayan Kriss'i yakaladı. Aspen, yüzünü tuttu ve ona tokat attı. Emirlerini dinleyip başını koruyarak peşi sıra odadan çıkabilecek kadar uzun süre şoka girip sustu.

Ortam sakinleşiyordu. İnsanlar, artık gidiyor olmalılardı. Ya da ölüyorlardı.

Ve sonrasında çok kıpırtısız bir bacağın, masa örtüsünün altından sallandığını gördüm. Ah, Tanrım! Maxon!

Masanın altına girince zar zor nefes alan Maxon'ı buldum, büyük, kırmızı bir leke, gömleğine yayılıyordu. Sol omzunun altında açık bir yara vardı ve çok ciddi görünüyordu.

"Ah, Maxon," diye feryat ettim. Başka ne yapabileceğimden emin olamayarak elbisemin ucunu elimde yuvarlayıp kurşun yarasına bastırdım. Biraz irkildi. "Çok üzgünüm."

Elini uzattı ve elimi tuttu. "Hayır, ben, üzgünüm," dedi. "İkimizin de hayatını mahvetmek üzereydim."

"Şimdi konuşma. Sadece odaklan, tamam mı?"

"Bana bak America."

Birkaç kere gözlerimi kırptım ve bakışlarımı, gözlerine yönelttim. Acının içinden bana gülümsedi.

"Kalbimi kır. İstersen bin kere kır. Kırman için sadece sana ait olmuştu zaten."

"Şişş," dedim aceleyle.

"Seni, son nefesime kadar seveceğim. Kalbimin her atışı, senindir. Sen bunu bilmeden ölmek istemiyorum."

Boğularak, "Lütfen yapma," dedim.

Elini, elimden çekti ve saçımda gezdirdi. Baskısı hafifti ama ne istediğini bilmem için yeterliydi. Onu öpmek için eğildim. Sahip olduğumuz her öpücüktü, tüm o belirsizliklerdi, tüm o umutlardı.

"Pes etme Maxon. Seni seviyorum; lütfen vazgeçme."

Düzensiz bir nefes çekti.

Aspen, o anda masanın altına daldı ve kim olduğunu anlamadan önce korkuyla feryat ettim.

Tamamıyla iş üstünde, "Kriss, bir sığınakta Prens Hazretleri,"

dedi. "Sıra sizde. Ayağa kalkabilir misiniz?"

Başını sağa sola salladı. "Vakit kaybı. Onu götür."

"Fakat Prens Hazretleri..."

Elinden geldiğince haşmetle, "Bu, bir emirdir," dedi.

Uzunca bir an Maxon ile Aspen, birbirlerine baktılar.

"Evet, efendim."

"Hayır! Gitmeyeceğim!" diye ısrar ettim.

Maxon, "Gideceksin," dedi, kulağa yorgun geliyordu.

"Haydi, Mer. Acele etmemiz gerekecek."

"Buradan gitmiyorum!"

Maxon, sanki aniden durumu düzelmiş gibi hızlıca Aspen'in üniformasına uzandı ve avuçladı. "O, yaşayacak. Beni anlıyor musun? Ne olursa olsun, o, yaşayacak."

Aspen, başıyla onayladı ve mümkün olacağını düşündüğümden daha sertçe kolumu kaptı.

"Hayır!" diye feryat ettim. "Maxon, lütfen!"

"Mutlu ol," derken nefesini verdi, çığlıklar arasında Aspen beni sürüklerken elimi son bir kez sıktı.

Kapıya vardığımızda Aspen, beni bir duvara ittirdi. "Çeneni kapa! Seni duyacaklar. Seni bir sığınağa ne kadar çabuk götürürsem, o kadar çabuk onu almaya giderim. Her dediğimi yapmak zorundasın, anladın mı?"

Başımla onayladım.

"Tamam, sessiz sakin dur," dedi, tekrar tabancasını çekti ve beni koridorda sürükledi.

Yukarı aşağı baktık ve koridorun bir ucunda bizden kaçan birini gördük. O gider gitmez harekete geçtik. Köşeden dönünce ayaklarımız yerdeki bir muhafıza takıldı. Aspen, nabzını kontrol etti ve başını sağa sola salladı. Uzandı ve muhafızın tabancasını kapıp bana uzattı.

Korkarak, "Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadım.

"Ateş et. Ama bunu yapmadan önce arkadaş mı düşman mı emin ol. Tam bir kargaşa."

Köşelere saklanmakla, hâlihazırda alınmış ve kitlenmiş sığınak odalarını kontrol etmekle geçen birkaç gergin dakika yaşandı. Aksiyonun çoğu, üst katlara ya da dışarıya kaymış gibiydi, çünkü ateş sesleri ve yüzü görünmeyen insanların çığlıkları, duvarlar tarafından bastırılıyordu. Yine de ne zaman bir fısıltı ya da ses duysak, hareket etmeden önce duraksadık.

Aspen, bir köşeden başını uzatıp baktı. "Çıkmaz yol, yani, etrafı kolla."

Başımla onayladım. Kısa koridorun sonuna dek hızla ilerledik ve ilk fark ettiğim şey, pencereden sızan parlak gün ışığıydı. Gökyüzü, dünyanın yerle bir olduğunu bilmiyor muydu? Bugün güneş nasıl parıldayabiliyordu?

Aspen, kilide uzanarak, "Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadı. Kilit, merhamet göstererek açıldı. "Evet!" Nefesini verdi, koridorun yarısını görüş mesafesinden çekerek kapıyı açtı.

"Aspen, bunu yapmak istemiyorum."

"Yapmak zorundasın. Birçok insan için kendini korumak zorundasın. Ve... Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

Kıpırdandı. "Bana bir şey olursa... Söylemeni istediğim..."

Omuzunun üstünden, koridorun sonundan kırmızı bir leke görüldü. Tabancayı çektim ve Aspen'in üzerinden doğrultup siluete ateş ettim. Bir saniye bile geçmemişti ki Aspen, beni sığınak odasına ittirdi, kapıyı çarparak kapatıp beni karanlıkta tek başıma bıraktı.



31. Bölüm

Orada ne kadar uzun süre oturduğumu bilmiyorum. Yararsız olduğunu bildiğim halde, kapının dışında kalanları dinleyip durdum. Birkaç hafta önce Maxon ile bir sığınakta kilitli kaldığımızda dış dünyaya ait tek bir ses duyamamıştık. Ve o zamanki yıkım çok fazlaydı.

Yine de ümit ettim. Belki Aspen, iyiydi ve her an kapıyı açacaktı. Ölmüş olamazdı. Hayır. Aspen, savaşçıydı; hep savaşçı olmuştu. Açlık ve yoksulluk, onu tehdit ettiğinde, karşı koymuştu. Dünya, elinden babasını aldığında ailesinin sağ kaldığından emin olmuştu. Seçim, beni elinden aldığında, ordu, onu aldığında ümit etmesine engel olmasına izin vermemişti. Hepsine kıyasla, bir kurşun, minikti, önemsizdi. Hiçbir kurşun, Aspen Leger'ı alaşağı etmeyecekti.

Kulağımı kapıya dayayıp bir kelime, bir nefes, herhangi bir şey için dua ettim. Odaklanıp Maxon'ın masanın altında ölürken zorla alıp verdiği nefesine benzer bir şeyi duymaya çalıştım.

Gözlerimi ovuşturup Tanrı'ya onu sağ bırakması için yalvardım. Tabii ki saraydaki herkes Maxon ile ebeveynlerini arıyor olacaktı. İlk önce yardımı onlar görecekti. Ölmesine izin vermezlerdi; veremezlerdi.

Fakat umut var mıydı?

Çok solgun görünüyordu. Elimi bile zayıf bir şekilde sıkmıştı.

Mutlu ol.

Beni seviyordu. Beni gerçekten seviyordu. Ve ben de onu seviyordum. Bizi ayrı tutması gereken her şeye –kastlarımıza, hatalarımıza, etrafımızdaki dünyaya– rağmen birlikte olmamız gerekiyordu.

Onunla birlikte olmalıydım. Özellikle de şimdi ölürken. Saklanmamalıydım.

Ayağa kalktım ve elektrik anahtarını bulmak için duvara dokunmaya başladım. Bulana kadar çeliğe vurup durdum. Etrafı inceledim. Daha önce bulunduğum odadan daha küçüktü. Bir lavabo vardı ama tuvalet yoktu, sadece köşede bir kova vardı. Kapının yanındaki duvara bir bank yaslanmıştı ve birkaç paket yiyecek ve battaniye bulunan bir raf vardı. Ve sonrasında yerde tabanca, soğuk ve beklenti içinde duruyordu.

Bunun işe yarayacağını bile bilmiyordum ama denemek zorundaydım. Bankı odanın ortasına çektim ve geniş kısmı kapıya yaslanacak şekilde ucundan çevirdim. Altına çöküp yüksekliğini kontrol ettim ve pek siperden sayılmayacağını fark ettim. İş görmek zorundaydı ama.

Ayağa kalkarken aptal elbiseme takıldım. Oflayıp puflayarak raflara daldım. İnce bıçak, muhtemelen yiyeceği açmak ve bölmek içindi ama kumaş üzerinde de gayet işe yaradı. Elbisem, diz hizasında düzgünce kesildikten sonra kumaşın bir parçasını aldım ve derme çatma bir kemer yapıp bıçağı iyice içine soktum.

Battaniyeleri üzerime çekip bir tür şarapnel aradım. Yanıma almam gereken, kullanılabilir hale getirebileceğim bir şey var mı diye odaya bir kez daha baktım. Hayır. Hepsi buydu.

Bankın arkasına çömelip tabancayla kilide nişan aldım, düzenli bir nefes çektim ve ateş ettim.

Ses, ufacık alanda yankılanıp bekliyor olsam da beni korkuttu. Kurşunun odada sekmediğinden emin olur olmaz kapıyı kontrol etmeye gittim. Kilidin üzerinde ufak bir krater vardı, birçok sert metal katmanını ortaya çıkartıyordu. Iskaladığım için üzgündüm ama en azından, bunun işe yarayacağını öğrenmiştim. Kilide yeterince ateş edersem, belki buradan çıkabilirdim.

Bankın arkasına saklandım ve tekrar denedim. Kapıya ateş üstüne ateş edildi ama asla aynı noktaya değildi. Bir süre sonra sinirlendim ve yardımı olacağını umarak dimdik durdum. Elime tek geçen, üzerime geri sıçrayan kapı parçalarıyla kollarımın kesilmesiydi.

Boşluktan gelen klik sesini duymadan tüm mermileri kullandığımı ve sıkışıp kaldığımı fark etmedim. Tabancayı yere attım ve kapıya koştum. Vücudumdaki tüm güçle kapıya vurdum.

"Kıpırda!" Tekrar yüklendim. "KIPIRDA!"

Kapıya yumruklarımla vurdum, hiçbir şey elde edemedim. "Hayır! Hayır, hayır, hayır! Dışarı çıkmam lazım!"

Kapı, sessiz ve acımasız, orada öylece durup kıpırtısızlığıyla kırılan kalbimle dalga geçiyordu.

Yere çöktüm, artık yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğimden ağladım. Aspen, benden birkaç metre ötede cansız bir ceset olabilirdi ve Maxon... Tabii ki şimdiye kadar buralardan gitmişti.

Bacaklarımı göğsüme çektim ve başımı kapıya yasladım.

"Yaşarsan," diye fısıldadım, "bana tatlım demene izin vereceğim. Şikâyet etmeyeceğim, söz."

Ve sonrasında beklemeye terk edildim.

Sık sık saati tahmin etmeye çalışıyordum, gerçi haklı olup olmadığımı bilmemin yolu yoktu. Geçen her tembel dakika, delirticiydi. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim ve endişe, beni öldürüyordu.

Geçen sonsuzluktan sonra kilidin klik sesini duydum. Birisi benim için geliyordu. Dost mu değil mi bilmiyordum, ben de boş tabancayı kapıya doğrulttum. En azından caydırıcı görünürdü. Kapı aralanarak açıldı ve pencereden süzülen ışık parladı. Bu, hâlâ aynı günün yaşandığını mı belirtiyordu? Yoksa ertesi günün mü? Gözlerimi kısmak zorunda kalsam da nişan aldım.

Bir muhafız, "Ateş etmeyin Leydi America!" diye yalvardı. "Güvendesiniz!"

"Bunu nereden bileceğim ki? Onlardan biri olmadığını nereden bileceğim?"

Muhafız, koridora baktı, yaklaşan bir silueti karşıladı. August, ışığa adım attı, hemen arkasından Gavril geldi. Takım elbisesi resmen parçalanmış olsa da rozeti ki o anda dehşet derecede bir Kuzey Yıldızı'na benzediğini fark ediyordum, hâlâ gururla kanlı yakasından sarkıyordu.

Kuzeyli asilerin bu kadar çok şey bildiğine şaşmamalıydı.

August, "Bitti America. Onları yakaladık," diye bilgi verdi.

İç çektim, rahatlıktan rehavet çökmüştü ve tabancayı yere bıraktım.

"Maxon nerede? Yaşıyor mu? Kriss kurtuldu mu?" Tekrar August'a odaklanmadan önce Gavril'e sordum. "Bir muhafız vardı; beni buraya o getirdi. Adı, Memur Leger; onu gördünüz mü?" Kelimeler, neredeyse anlaşılamayacak kadar hızlı akıp gitmişti.

Kendimi garip, sarhoş gibi hissediyordum.

"Bence, şokta. Onu hastane kanadına götür, çabuk." Gavril, emir vermiş ve bir muhafız, beni kolayca kaldırmıştı.

"Maxon?" diye sordum. Kimse cevap vermedi. Ya da belki o ana kadar götürülmüştüm. Hatırlamıyordum.

Uyandığımda bir karyoladaydım. Kesiğin acısını artık hissedebiliyordum ama incelemek için kolumu kaldırdığımda tüm kesikler temizdi ve en büyükleri de bandajlanmıştı. Güvendeydim.

Doğrulup oturdum, etrafa baktım ve ufak bir ofiste olduğumu fark ettim. Masayı ve duvardaki diplomaları inceledim ve Doktor Ashlar'ın ofisinde olduğumu keşfettim. Burada kalamazdım. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Kapıyı açtığımda neden bir kenara kaldırıldığımı anladım. Hastane kanadı, ağzına kadar doluydu. Daha hafif yaralı olanlar, çift halinde yataklara yerleştirilmişlerdi ve diğerleri, aralarında kalan yerdeydiler. En kötülerinin, odanın arka kısmındaki yataklarda olduklarını anlamak kolaydı. İnsanların sayısına rağmen ortam, dikkat çekici şekilde sessizdi.

Alanı tarayıp tanıdık yüzler aradım. Burada onları bulmamak, iyi bir şey miydi? Ne anlama geliyordu?

Tuesday, bir yataktaydı, birlikte ağladığı Emmica'ya sarılıyordu. Birkaç hizmetçiyi tanıdım ama hayal meyal. Yanlarından geçtiğimde sanki bir şekilde bunu hak etmişim gibi bana başlarını salladılar.

Kalabalık azalırken umudumu kaybetmeye başladım. Maxon, burada değildi. Burada olsaydı, etrafında bir sürü insan olur, her ihtiyacına koşarlardı. Fakat ben, bir odaya kaldırılmıştım. Belki o da kaldırılmıştı?

Bir muhafız gördüm ve yüzü, ne olduğunu tahmin edemediğim bir şeyle yaralanmıştı. "Prens, buralarda bir yerlerde mi?" diye usulca sordum.

Ciddi bir şekilde başını sağa sola salladı.

"Ah."

Bir kurşun yarası ile kırık bir kalp, iki farklı yaralanma şekli olarak görülebilirdi. Fakat kanımın, Maxon'ın kanının aktığı gibi kesin bir şekilde aktığını hissediyordum. Uygulanan hiçbir baskı ya da dikiş, bunu asla onaramayacaktı; hiçbir şey, asla acıyı durduramayacaktı.

İçimde hissettiğim şeye benzese de çığlık atmadım. Sadece gözyaşlarımın akmasına müsaade ettim. Hiçbir şeyi beraberlerinde götürmüyorlardı ama verilen bir söz gibiydiler.

Hiçbir şey, asla yerini almayacak Maxon. Ve aşkımızı mühürledim.

"Mer?"

Döndüm ve kanattaki en son yataklardan birinde bandajlanmış bir siluet gördüm. Aspen.

Ona doğru düzensiz adımlarla ilerlerken nefesim kesildi. Başı, bandajlanmıştı ve kanı akıyordu. Göğsü, çıplaktı ve birkaç yeri morarmıştı ama en kötü kısım, bacağıydı. Kalın bir alçıyla en alt kısmı sarmalanmıştı ve birçok bandaj, uyluğundaki açık yaraya gelişigüzel konulmuştu. Şort ve diğer bacağının üzerindeki bir parça çarşaf hariç hiçbir şey giymediğinden ne kadar kötü yaralandığını görmek kolaydı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Detayları tekrar yaşamamayı tercih ederim. Uzun süre dayandım ve biri bacağımı vurana kadar belki altı ya da yedi tanesini hakladım. Doktor, muhtemelen üzerine basıp yürüyebileceğimi söylüyor ama bir değneğe ihtiyacım olacak. En azından, hâlâ hayattayım."

Bir damla gözyaşı, sessizce yanağımdan aktı. Öyle minnettar, korkmuş ve umutsuz bir durumdaydım ki buna engel olamadım.

"Hayatımı kurtardın Mer."

Gözlerim, bacağından yüzüne kaydı.

"Ettiğin ateş, o asinin ödünü patlattı ve bana ateş edebilecek kadar süre kazandırdı. Bunu yapmasaydın, beni sırtımdan vururdu ve her şey orada biterdi. Teşekkür ederim."

Gözlerimi sildim. "Asıl sen, hayatımı kurtardın. Hep kurtardın. Karşılığını vermeye başlama vakti gelmişti."

Gülümsedi. "Kahramanlık yapmaya meyilliyim, değil mi?"

"Hep birilerinin şövalyesi olmak isterdin." Sevdiği insanlar için yaptığı her şeyi düşünerek başımı sağa sola salladım.

"Mer, beni dinle. Seni hep seveceğimi söylediğimde bunu kastetmiştim. Ve Carolina'da kalsaydık, evlenirdik ve mutlu olurduk diye düşünüyorum. Fakir ama mutlu." Hüzünle gülümsedi. "Ama Carolina'da kalmadık. Ve sen, değiştin. Ben de değiştim. Kimseye bir şans tanımadığımı söylediğinde haklıydın ve tüm bunlar olmasaydı niye uğraşacaktım ki?

Senin için savaşmak, içimden geliyor Mer. Artık bunu yapmamı istemediğini anlamak için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ama anladığımda senin için savaşmak istemediğimi de fark ettim."

Şok olarak ona baktım.

"Hep kalbimin bir parçası sende olacak Mer ama artık sana âşık değilim. Hâlâ bazen bana ihtiyaç duyduğunu ya da beni istediğini düşünüyorum ama bu doğru mu bilmiyorum. Sırf mecbur olduğumu hissettiğim için benimle birlikte olmaktan daha fazlasını hak ediyorsun."

İç çektim. "Ve sen de kabullendiğim biri olmaktan daha fazlasını hak ediyorsun."

Elini bana uzattı ve ben de tuttum. "Bana kızmanı istemiyorum."

"Kızmadım. Bana kızmadığını bilmek, güzel. Ölmüş olsa bile hâlâ onu seviyorum."

Aspen'in kaşlarını çattı. "Kim ölmüş?"

"Maxon," diyerek nefesimi verdim, yine ağlamaya hazırdım.

Bir duraksama oldu. "Maxon, ölmedi."

"Ne! Ama o muhafız, burada olmadığını söyledi ve..."

"Tabii ki burada değil. O, kral. Odasında toparlanıyor."

Ona sarılmak için fırladım ve sarılınca yarattığım baskıya karşılık homurdandı ama dikkatli olamayacak kadar mutluydum. Sonrasında mutlu ve mutsuz haberler birbirine karıştı.

Yavaşça geri çekildim. "Kral, öldü mü?"

Aspen, başıyla onayladı. "Kraliçe de."

"Hayır!" Tekrar gözlerimi kırparak titredim. *Ona anne diyebileceğimi söylemişti.* Maxon, onsuz ne yapacaktı?

"Aslında, Kuzeyli asiler olmasaydı Maxon da sağ çıkamazdı. Gerçekten kıvılcım yarattılar."

"Öyle mi?"

Gözlerindeki hayreti ve memnuniyeti görebiliyordum. "Bize asiler eğitim vermeliydi. Farklı savaşıyorlar. Ne yapacaklarını biliyorlar. August ile Georgia'yı Büyük Oda'da fark etmiştim. Saray duvarlarının ardında ek kuvvetleri varmış. Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettikleri anda, eh, zaten saraya hızlıca girme yetenekleri vardı. Ağır silahları nereden bulduklarını bilmiyorum ama onlar olmasaydı, hepimiz yok olmuştuk."

Tüm bunları zar zor idrak edebiliyordum. Açılan kapı, kanattaki sessiz fısıltıları bozduğunda hâlâ parçaları bir araya getiriyordum. Endişeli bir yüz, odayı inceledi ve elbisesi yırtılıp ve saçı yüzüne düşmüş olsa da anında onu tanıdım.

Ben, daha ona seslenemeden Aspen, seslendi. "Lucy!" diye feryat edip doğrulup oturdu. Bu hareketin canını yaktığını biliyordum ama yüzünde acıya dair hiçbir iz yoktu.

"Aspen!" Ağzını açarak nefes aldı ve kanatta koşup insanların üzerinden atladı. Aspen'in kollarına düştü, yüzünü tekrar,

tekrar öptü. Ona sarıldığımda acıdan inlese de o anda besbelli ortadaydı ki Aspen, saf mutluluktan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Dördüncü katta. Henüz oradaki odalara erişebildiler. Elimden geldiğince çabuk geldim. Ne oldu?" Asi saldırılarından sonra genellikle panikte olsa da Lucy, o anda odaklanmış, sadece Aspen'i görüyor gibiydi.

"Ben, iyiyim. Sen nasılsın? Doktoru görmen gerekiyor mu?" Aspen, yardım edecek birilerini bulmak için etrafına baktı.

"Hayır, üzerimde çizik bile yok," diye onu temin etti. "Sadece senin için endişelenmiştim."

Aspen, Lucy'nin gözlerine büsbütün kendini adayarak baktı. "Burada olduğuna göre her şey yolunda demektir."

Lucy, bandajlarına değmemeye dikkat ederek yüzüne vurdu. Aspen, tek elini omzuna attı ve nazikçe onu kendine çekip uzun uzun öptü.

Hiç kimse, bir şövalyeye Lucy'den daha çok ihtiyaç duyamazdı ve hiç kimse, onu Aspen'den daha iyi koruyamazdı.

Birbirlerine öyle dalıp gitmişlerdi ki yürüyüp uzaklaştığımı, gerçekten görmek istediğim tek kişiye gittiğimi fark etmediler.



32. Bölüm

Hastane kanadından çıkınca saraya ilk bakışımı attım. Yıkımı idrak etmek, zordu. Her yere cam parçaları yayılmış, umutla gün ışığında parlıyordu. Mahvolmuş resimler, kısmen yıkılmış duvarlar ve halılardaki korkunç kırmızı lekeler, bana hep birlikte ölüme ne kadar yaklaştığımızı hatırlattı.

Merdivenden çıkmaya başladım, kimseyle göz teması kurmamaya çalıştım. İkinci kattan üçüncü kata geçerken yerde bir küpe olduğunu fark ettim. Sahibinin hâlâ hayatta olup olmadığını merak etmeden duramadım.

Kata ulaştım ve Maxon'ın odasına doğru yürürken birkaç muhafız gördüm. Sanırım, bundan kaçmanın yolu yoktu. Gerekirse belki ona seslenirdim. Belki bana müsaade etmelerini söylerdi... Tıpkı ilk tanıştığımız gecedeki gibi.

Maxon'ın odasının kapısı açıktı ve insanlar içeri girip çıkıyor, kâğıtlar getiriyor ya da servis tabakları götürüyorlardı. Altı muhafız, kapıya doğru sıralanmışlardı ve kendimi aralarından geçmeye hazırladım. Fakat yaklaştığımda muhafızlardan biri, beni fark etti. Gözlerini kıstı, sanki düşündüğü kişi miyim diye iki kere kontrol ediyordu. Yanındaki başka bir muhafız, beni tanıdı, sırayla derinden ve saygıyla selam verdiler.

Kapının önündeki muhafızlardan biri, tek kolunu uzattı. "Sizi bekliyordu leydim."

Bana bahşettikleri onuru hak eden biri olmaya çalıştım. Yürürken daha dik durdum, gerçi çizik içindeki kollarım ile yırtık elbisemin buna faydası olmuyordu. Nazikçe başımı sallayarak, "Teşekkür ederim," dedim.

İçeri girdiğimde bir hizmetçi, hızla yanımdan geçti. Maxon, yatağındaydı, göğsünün sol tarafı, sade pamuklu gömleğinin altından gazlı bezle sarılmıştı. Sol kolu, boynuna bağlanmıştı ve bir danışmanın ona açıklamaya çalıştığı kâğıdı kaldırmak için de sağ elini kullanıyordu.

Orada çok normal görünüyordu, basitçe giyinmişti, saçı karman çormandı. Fakat aynı zamanda da eskisinden çok daha fazlasıymış gibi görünüyordu. Biraz daha mı dik oturuyordu? Yüzü bir şekilde daha da mı ciddileşmişti?

Besbelli kraldı.

"Majesteleri," diyerek nefesimi verdim, selam vermek için yerlere eğildim. Ayağa kalkınca gözlerindeki sessiz tebessümü gördüm.

"Kâğıtları oraya bırak Stavros. Herkes odadan çıkabilir mi lütfen? Leydi ile konuşmam gerekiyor."

Etrafındaki herkes selam verdi ve koridora yöneldi. Stavros, sessizce kâğıtları Maxon'ın başucu sehpasına koydu ve giderken bana göz kırptı. Hareket etmeden önce kapının kapanmasını bekledim.

Ona doğru koşmak, kucağına düşmek ve orada sonsuza dek kalmak istiyordum. Fakat yavaşça hareket ettim, belki bana karşı kullandığı son sözlerden pişmanlık duymuştur diye endişeleniyordum.

"Annenle baban için çok üzüldüm."

"Henüz gerçekmiş gibi gelmiyor," dedi, yatağa oturmam için bana işaret verdi. "Babamın çalışma odasında olduğunu ve an-

nemin alt katta olduğunu ve her an birinin bir şeyler yapmam için buraya geleceklerini düşünüp duruyorum."

"Ne demek istediğini tamamıyla anlıyorum."

Bana anlayış dolu bir tebessüm gönderdi. "Anladığını biliyorum." Uzandı ve elini, elimin üstüne koydu. Bunu iyi bir işaret olarak algıladım ve elini tuttum. "Annem, onu kurtarmaya çalışmış. Bir muhafız bana, asilerden birinin babamı gördüğünü ama annemin arkasından koştuğunu söyledi. İlk önce annemi alaşağı etmişler ama hemen ardından da onu."

Başını sağa sola salladı. "Annem, hiç kendini düşünmedi. Son nefesine dek."

"Çok şaşırmamalısın. Sen de ona çok benziyorsun."

Suratı değişti. "Ben, asla onun kadar iyi olamayacağım. Onu çok özleyeceğim."

Elini ovuşturdum. O, annem değildi ama ben de aynı şekilde özleyecektim.

"En azından, sen, güvendesin," dedi, gözlerime bakmadı. "En azından, bu var."

Sessizlik uzadı ve ben, ne diyeceğimi bilmiyordum. Dediklerini gündeme getirmeli miydim? Kriss'i sormalı mıydım? O anda bunları düşünmek dahi ister miydi?

Aniden, "Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi. "Aklında bulunsun, biraz kaba saba ama yine de seveceğini düşünüyorum. Şuradaki çekmeceyi aç," diye talimat verdi. "En üstte olmalı."

Yatağının başındaki masanın çekmesini açıp hemen daktiloda yazılmış bir sayfa yığınını fark ettim. Maxon'a sorgular bir bakış attım ama o, sadece kâğıda doğru başını salladı.

Evrakı okumaya, ne yazıldığını idrak etmeye başladım. İlk paragrafın sonuna geldim ve sonra hata yaptığımdan emin olarak tekrar okudum.

"Sen... Sen, kast sınıflarını ortadan mı kaldırıyorsun?" diye sorup Maxon'a baktım.

"Plan, bu," diye cevap verip gülümsedi. "Fazla heyecanlanmanı istemiyorum. Bunu yapmak, uzun zaman alacak ama sanırım, işe yarayacak. Görüyorsun ya," dedi, geniş dosyadaki sayfaları çevirip bir paragrafı gösterdi. "En alttan başlamak istiyorum. İlk olarak Sekiz etiketini yok etmeyi planlıyorum. Yapmamız gereken çok fazla altyapı çalışması var ve bana öyle geliyor ki biraz çalışınca Sekizler, Yedilerin arasına karışacaktır. Ondan sonra işler güçleşiyor. Sayılarla birlikte gelen lekeleri temizlemenin bir yolu olmalı ama benim amacım da bu."

Kulaklarıma inanamıyordum. Sadece kastımı üzerime bir kıyafet gibi giydiğim bir dünyadan haberdardım. Ve şimdi elimde, insanların arasına çizdiğimiz o görünmez çizgilerin, sonunda silineceğini söyleyen bir şeyi tutuyordum.

Maxon'ın eli, elime dokundu. "Bunu, tamamıyla senin yaptığını bilmeni istiyorum. Beni koridora çağırıp aç kalmaktan bahsettiğin günden beri bunun üzerinde çalışıyorum. Sunumunu yaptıktan sonra moralimin bozulmasının nedenlerinden biri de buydu; elimde aynı amaca götüren daha sakin bir yöntem vardı. Fakat ülkem için yapmak istediğim tüm şeyler içinde bu, seni tanımasaydım asla aklıma gelmezdi."

Nefes aldım ve tekrar kâğıtlara göz attım. Hayatımın yıllarını kısa ve hızlıca gözden geçirdim. İnsanların evlerinde verdikleri partilerde arka planda şarkı söylemek ve belki bir gün evlenmekten fazlasını hiç ummamıştım. Bunun, İllea halkı için ne anlama geleceğini düşündüm ve kendime geldim. Hem de gururlandım.

Maxon, ben önümdeki kelimeleri sindirmeye devam ederken tereddüt ederek, "Başka bir şey daha var," dedi. Sonrasında aniden Maxon, kâğıtların üzerine, içinde pencereden sızan

ışıkla parlayan bir yüzük duran kutuyu koydu.

"Bu lanet şeyi yastığımın altına koyarak uyuyordum," dedi, şakasına sinirlenmiş gibi yaptı. Ona baktım, hâlâ konuşamayacak kadar şokta olduğumdan hiçbir şey söylemedim. Gözlerimdeki soruyu okuyabildiğinden emindim ama kendinin de yönelteceği bir soru vardı: "Beğendin mi?"

İnce altından örülmüş ağ, yüzüğün ortasında bir daire oluşturuyor, yüzüğün başına dokunan iki değerli taşın –biri yeşil, biri mor– ucunda bitiyordu. Mor olanın, doğum taşım olduğunu biliyordum, yani, yeşil olan da onunkisi olmalıydı. İşte orada yan yana parıldayan iki küçük ışık huzmesi olarak birlikteydik, ayrılamazdık.

Konuşmak istedim ve birkaç kere ağzımı açıp denedim. Tek başarabildiğim, gülümsemek, gözlerimi kırparak gözyaşlarını bastırmak ve başımla onaylamaktı.

Maxon, boğazını temizledi. "Şimdiye kadar iki kere bunu gösterişli bir şekilde yapmaya çalıştım ve inanılmaz derecede başarısız oldum. Bu halde tek dizimin üzerine bile çökemiyorum. Seninle sade bir şekilde konuşursam, buna takılmayacağını umuyorum."

Başımla onayladım. Hâlâ tüm vücudumda tek bir kelime bulamıyordum.

Yutkundu ve yaralı olmayan omuzunu silkti. Basitçe, "Seni seviyorum," dedi. "Bunu sana uzun bir süre önce söylemeliydim. Belki söyleseydim, birçok aptalca hatadan da kurtulabilirdik. Fakat yine de," diye ekledi, gülümsemeye başladı, "bazen düşünüyorum da seni bu kadar derinden sevmememi sağlayan şey, tüm o sıkıntılardı."

Gözlerimin kenarlarına yaşlar doldu, kirpiklerimde durdu.

"Dediğim şey, doğruydu. Kalbim, kırman için senindir.

Hâlihazırda bildiğin üzere seni acı çekerken görmektense ölmeyi tercih ederim. Vurulduğum anda hayatımın bitmek üzere olduğundan emin olarak yere düştüğümde tek düşünebildiğim sendin."

Maxon, durmak zorundaydı. Yutkundu ve onun da benim gibi gözyaşlarına yaklaştığını görebiliyordum. Bir an sonra devam etti.

"O saniyelerde kaybettiğim her şeyin yasını tutuyordum. Koridorda bana doğru yürüyüşünü bir daha asla göremeyeceğimi, yüzünü çocuklarımızda asla göremeyeceğimi, saçındaki gümüş telleri asla göremeyeceğimi. Fakat aynı zamanda buna kafamı takamazdım da. Eğer ölmem, senin yaşaman anlamına geliyorsa" –tekrar tek omuzunu silkti– "buna iyi değil de ne denir?"

Buna karşılık kontrolümü kaybettim ve gözyaşlarım olduğu gibi aktı. Sevilmenin ne demek olduğunu tam bu ana dek bildiğimi nasıl düşünebilmiştim? Hiçbir şey, kalbimden yayılan, her zerremi büsbütün sıcaklıkla dolduran bu hisse yaklaşmamıştı.

Maxon, tatlılıkla, "America," diyerek gözlerimi silip yüzümü ona dönmem için beni zorladı. "Burada bir kral gördüğünü biliyorum ama net olmama müsaade et; bu, bir emir değil. Bir istek, bir yakarış. Sana yalvarıyorum; beni yaşayan en mutlu adam yap. Lütfen, bana, eşim olma onurunu yaşat."

Bunu ne kadar çok istediğimi belirtemiyordum. Fakat sesim başarısız olduğunda vücudum başardı. Maxon'ın kollarının arasına girdim, bizi hiçbir şeyin ayıramayacağından emin olarak ona sıkıca sarıldım. Beni öptüğünde hayatımın düzene girdiğini hissettim. İstediğim her şeyi –aradığımı bile bilmediğim şeyleri– burada, Maxon'ın kollarında bulmuştum. Ve bana rehberlik etmesini, bana tutunmasını sağlarsam, dünyayı ele geçirebilirdim.

Öpücüklerimiz yavaşladığında bana fazlasıyla kısa kesilmiş gibi geldi ve Maxon, gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. Bunu yüzünde görebiliyordum. Evimdeydim. Ve sonunda sesime kavuştum.

"Evet."



Sonsöz

Titrememeye çalıştım ama işe yaramadı. Her kız, aynısını yapardı. Gün büyük, elbise ağır ve izleyen gözler, sayılamayacak kadar çok. Cesur olmam gerekirken zangır zangır titriyorum.

Kapılar açıldığında Maxon'ı beni beklerken göreceğimi biliyorum, yani, son saniye detayları etrafımı sararken bu söze tutunmalı ve gevşemeye çalışmalıyım.

Annem, "Ah! Sıramız geldi," diyerek müzikteki değişikliği fark etti. Silvia, el sallayarak ailemi çağırdı. James ile Kenna, gitmeye hazırlar. Gerad, etrafta koşuşturuyor, şimdiden takım elbisesini kırıştırıyor ve May, onu iki saniye aynı noktada tutmak için umutsuzca çabalıyor. Gerad, biraz salaş olsa da hepsi, bugün şaşırtıcı derecede asil görünüyorlar.

Beni seven herkesin hâlâ yanımda olduğuna mutlu olsam da babamın burada olmayışının sızısını duymaktan başka bir şey gelmiyor elimden. Onu hissediyorum gerçi, bana, beni ne kadar sevdiğini, ne kadar gurur duyduğunu, ne kadar güzel göründüğümü fısıldıyor. Onu o kadar iyi tanıyorum ki bugün söyleyebileceği kelimeleri tam olarak seçebiliyorum ve hep böyle kalmasını, asla gerçekten gitmemiş olmasını umuyorum.

Gündüz düşlerime o kadar dalmışım ki May, sinsice yanı-

ma geliyor. "Güzel görünüyorsun Ames," diyor, gelinliğimin detaylı dik yakasına dokunmak için uzanıyor.

"Mary, kendini aştı, değil mi?" Ben de elbisenin bir kenarına dokunarak cevap veriyorum. Mary, hâlâ yanımda olan tek hizmetçim. Her şey yerli yerine oturduğunda ilk başta tahmin ettiğimizden çok daha fazla kişiyi kaybettiğimizi anlamıştık. Lucy, saldırıdan sağ çıkıp emekliye ayrılmayı tercih ederken Anne, aramızdan ayrılmıştı.

Bugün doldurulması gereken boş yerlerden bir diğeri.

"Tanrım, Ames, titriyorsun." May, elimi alıyor ve sabit tutmaya çalışıyor, sinirlerime karşılık kahkaha atıyor.

"Biliyorum. Elimden gelmiyor."

May, "Marlee," diye sesleniyor. "Gelip America'yı yatıştırmama yardım et."

Tek ve biricik nedimem, yürüyüp yanıma geliyor, gözleri her zamanki gibi parıl parıl; ikisi birlikte etrafımı sarınca gerçekten daha az gergin hissetmeye başlıyorum.

"Endişelenme America; buraya geleceğine eminim," diye dalga geçiyor. May, kahkaha atıyor ve ben, ikisine de vuruyorum.

"Kararını değiştirecek diye endişelenmiyorum! Düşeceğimden ya da adını yanlış telaffuz edeceğimden falan korkuyorum. İşleri berbat etmekte yetenekliyim," diye yakınıyorum.

Marlee, alnını, alnıma dayıyor. "Bugünü hiçbir şey berbat edemez."

Annem, tıslayarak "May!" diyor.

"Tamam, annem, aklını kaçırıyor. Seninle orada görüşürüz." Ruj izi bırakmadığından emin olarak yanağıma hayali bir öpücük konduruyor ve yoluna gidiyor. Müzik çalıyor ve birlikte köşeden dönüp beni bekleyen koridordan geçiyorlar.

Marlee, geri adım atıyor. "Sırada ben mi varım?"

"Evet. Bu rengi giymene bayılıyorum, bu arada."

Kalçasını bir yana atıp elbisesi içinde poz veriyor. "Harika bir zevkin var Majesteleri."

Nefes alıyorum. "Kimse henüz beni öyle çağırmadı. Ah, tanrım, neredeyse herkese göre ismim o olacak." Kelimelere hızla uyum göstermeye çalışıyorum. Taç giyme töreni, evliliğin bir parçası. Önce Maxon'a, sonra Illéa'ya ant içilecek. Yüzükler, sonrasında taçlar.

"Tekrar gerilmeye başlama!" diye ısrar ediyor.

"Çabalıyorum! Yani, bunun olacağını biliyordum; sadece tek bir gün için çok fazla."

Müzik değişirken, "Ha!" diye bağırıyor. "Bu geceye kadar bekle."

"Marlee!"

Onu azarlayamadan göz kırpıp kaçıyor ve kıkır kıkır gülmek zorunda kalıyorum. Onu tekrar hayatıma dâhil ettiğime çok seviniyorum. Onu resmen hizmetkârlarımdan biri yaptım ve Maxon da aynısını Carter için yaptı. Maxon'ın hükümdarlığı altında neler olacağının net bir işaretiydi ve pek çok insanın bu değişimi hoş karşıladığını görünce sevinmiştim.

Beklentiyle dinliyorum. Notaların yakında çalınacağını biliyorum, yani, gelinliğimi düzeltmek için son şansımı kullanıyorum.

Gerçekten muhteşem. Beyaz gelinlik, kalçamı sarıyor, yere katmer katmer yayılıyor. Dantelli kolları, kısa ve beni cidden bir prensese benzeten dik yakayla birleşiyor. Gelinliğin üzerinde kolsuz, pelerin gibi bir ceket, arkamdan salınıyor, beni bir trene benzetiyor. Resepsiyonda kocamla daha fazla kaldıramayana kadar dans etmeye niyetlendiğimde onu üstümden çıkartacağım.

"Hazır mısın Mer?"

Aspen'e dönüyorum. "Evet. Hazırım."

Benim için tek kolunu uzatıyor ve ben de koluna giriyorum. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Sen de iyice ak pak olmuşsun," diye yorum yapıyorum. Ve gülümsesem de gerginliğimi fark ettiğini biliyorum.

"Endişelenecek hiçbir şey yok," diye bana teminat veriyor, o özgüvenli tebessüm, her zaman olduğu gibi dediği her şeye inanmamı sağlıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve başımla onaylıyorum. "Doğru. Sadece düşmeme müsaade etme, olur mu?"

"Endişelenme. Sabit duruyor gibi görünmezsen, sana bunu veririm." Koyu mavi, üniformasına uyumlu olsun diye özellikle yapılan bir bastonu uzatıyor ve bu fikir, bana kahkaha attırıyor.

"İşte böyle," diyor, içtenlikle gülümsediğimi gördüğüne seviniyor.

Silvia, "Majesteleri?" diye soruyor. "Vakit geldi." Ses tonu, biraz şaşkınlık belirtiyor.

Ona başımla onay veriyorum ve Aspen ile kapılara doğru gidiyoruz.

Müzik yükselmeye başlamadan ve biz de konukların önüne çıkmadan önce, "Yere ser onları," diyor.

Tüm o korku, hücuma geçiyor. Konuk listesini kısa tutmaya çalışmış olsak da yüzlerce insan, beni Maxon'a götürecek koridora sıralanmış. Ve hepsi de beni karşılamak için ayağa kalkıyor, onu göremiyorum.

Sadece yüzünü görmem gerekiyor. O sabit bakışlı gözleri bulabilirsem, bunu yapabileceğimi anlayacağım.

Sakin kalmaya çalışarak gülümsüyorum, konuklarımıza minnetle başımı sallıyor, bugün buraya geldikleri için onlara teşekkür ediyorum. Fakat Aspen, biliyor.

"Sorun olmayacak Mer."

Ona bakıyorum ve yüreklendirici ifadesinin yardımı dokunuyor.

Hareket etmeye devam ediyorum.

Koridorun ucunda yapılan yürüyüş, en zarif yürüyüş değil. En hızlı yürüyüş de değil. Aspen'in bacağı bu kadar yaralıyken öne doğru zorlanarak yürüyoruz. Fakat bunu başka kimden isteyebilirdim ki? Başka kimden *isterdim*? Aspen, hayatımdaki umutsuz bir boşluğu doldurmaya başladı. Erkek arkadaşım değil, arkadaşım da değil ama *ailem* olarak.

Bir tür hakaret olacağından korkarak hayır demesini beklemiştim. Fakat bunu söylediğimde onur duyduğunu söylemiş ve beni kucaklamıştı.

Kendini buna adamıştı ve gerçekti, en sonuna dek bile. İşte benim Aspen'im.

Sonunda kalabalıkta tanıdık bir yüz görüyorum. Lucy, orada, babasıyla birlikte oturuyor. Benim için gururla ışıldıyor, gerçi gözlerini Aspen'den zar zor alabiliyor. Onun yanından geçtiğimiz sırada Aspen, biraz daha dik duruyor. Yakında sıranın Lucy'ye geleceğini biliyorum ve bunu dört gözle bekliyorum. Aspen, bundan daha iyi bir seçim yapamazdı.

Onun yanında, en öndeki sıraları dolduranlar, Seçilmiş kızlar. Burada olması gereken herkes olmadığından onların benim için geri dönmesi, cesurca. Yine de gülümsüyorlar, Kriss bile gülümsüyor, gerçi gözlerindeki hüznü görebiliyorum. Celeste'in burada olmasını ne kadar dilediğimi anlayınca şok oluyorum. Gözlerini devirdiğini ve sonrasında göz kırptığını ya da öyle bir şeyler yaptığını hayal edebiliyorum. Nükteli, neredeyse ukalaca ama tam olarak da öyle sayılmayacak bir şey söylediğini de. Onu, gerçekten, gerçekten özlüyorum.

Kraliçe Amberly'yi de özlüyorum. Bugün, sonunda bir kız

evlada kavuşunca ne kadar mutlu olabileceğini, sadece hayal edebiliyorum. Maxon'la evlenmenin, onu o şekilde, bir anne gibi sevmemi normal kılacağını hissediyorum. Hep öyle seveceğimden eminim.

Ve sonrasında annem ve May orada, birbirlerine öyle sıkı tutunuyorlar ki sanki birbirlerine destek oluyorlarmış gibi görünüyorlar. Etraflarında çok fazla tebessüm dolanıyor. Bu kadar sevildiğimi hissetmek, neredeyse ağır geliyor.

Yüzlerine bakınca o kadar dikkatim dağılıyor ki koridorun sonuna ne kadar yaklaştığımı unutuyorum. Sanki ileri adım atsam... Orada olacak.

Ve sonrasında sanki başka kimse yokmuş gibi geliyor.

Kameralar, çekim yapmıyor, flaşlar patlamıyor. Sadece biz varız. Sadece Maxon ve ben.

Tacını takmış ve takım elbisesinde mavi kuşak ile madalyalar var. Bunu ilk giydiğinde ne demiştim? Onu avizeye asmakla ilgili bir şeydi sanırım. Bizi buraya getiren, sunağın başına taşıyan uzun yolculuğu düşünüp gülümsüyorum.

Aspen'in son birkaç adımı, yavaş ama sağlam. Geleceğimiz noktaya vardığımızda ona dönüyorum. Aspen, bana son bir tebessüm gönderiyor ve yanağından öpmek, birçok şeye hoşça kal demek için uzanıyorum. Bir anlığına aramızda bir bakış geçiyor ve elimi alıp Maxon'ın eline koyuyor, beni teslim ediyor.

Birbirlerine başlarını sallıyorlar, yüzlerinde saygıdan başka bir şey yok. Aralarında geçenleri hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum ama o anda huzur veriyor. Aspen, geri adım atıyor ve ben de öne bir atım atıp asla olmayacağımı düşündüğüm yere varıyorum.

Maxon ve ben, tören başlarken birbirimize yaklaşıyoruz.

"Merhaba tatlım," diye fısıldıyor.

"Sakın başlama," diye onu uyarıyorum karşılık olarak ve

ikimiz de gülümsüyoruz.

Ellerimi, sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi tutuyor ve söylenecek kelimelere, asla bozmayacağım sözlere kendimi hazırlayarak buna yoğunlaşıyorum. Bugünün gücü, büyü gibi, gerçekten.

Fakat şu anda bile bunun bir peri masalı olmadığını biliyorum. Hepimizin akıl karıştırıcı, zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum. İşlerin, hep istediğimiz gibi gelişmediğini ve bunu seçtiğimizi hatırlamamız için çalışmamız gerekeceğini biliyorum. Mükemmel olmayacak, her zaman değil.

Bu, sonsuza dek mutlu yaşadılar demek değil.

Bu, ondan çok daha fazlası.

Teşekkürler

Elini sayfaya koyup sanki sana çak yapıyormuşum gibi davranabilir misin? Cidden. Yoksa sana kitaplarımı okuduğun için nasıl teşekkür ederim? Umuyorum ki America'nın öyküsü seni benim kadar çok eğlendirmiştir ve vakit ayırıp benimle birlikte bunu yaptığın için ne kadar mutlu olduğumu asla ifade edemeyeceğim.

İlk olarak, dev bir teşekkür Callaway'e. Hâlâ e-postanda "#1 New York Times Çok Satan Kitap Yazarı Kiera Cass'in Kocası" imzanı görmek günümü güzelleştiriyor ve benimle gurur duyduğuna çok seviniyorum. Tüm bu yolculuk boyunca en büyük destekçim olduğun için teşekkürler. Seviyorum seni!

Guyden ve Zuzu, harika çocuklar olduğunuz ve anneciğe çalışmak üzere ofise koşma izni verdiğiniz için teşekkür ederim. Muhteşem küçük insanlarsınız ve sizi kocaman seviyorum.

Mimoo, Poopa ve Jody Amca'ya, cesaretlendirdiğiniz için teşekkürler ve aynısı Mimi, Papa ve Chris Amca için de geçerli. Ufak tefek birçok şey, yardımınız olmadan olamazdı, yani sadece benim için değil tüm küçük ailem için de hazırda bulunduğunuz için teşekkür ederim.

En iyi menajer Elana Roth Parker'a. Beni istemeni çok fena istemiştim. İnancın, sıkı çalışman ve bilindik havalı duruşun için teşekkürler. Bir sokak dövüşüne girseydim, seni hemen yanımda isterdim. Bunu olabilecek en iyi anlamda söylüyorum. *KUCAKLAR*

Müthiş editörüm Erica Sussman'a. Bu hikâyenin birçok kısmı senin sayende işe yaradı. Beni sahiplendiğin için çok teşekkür ederim. Sana, mor kalemlerine ve gülen suratlarına deli oluyorum! Senin yerine başka bir editörle çalışan diğer yazarlar için üzülüyorum. Kesinlikle en iyisisin!

HarperTeen'deki herkese çok harika oldukları ve çok sıkı çalıştıkları için. Evim demek istediğim yerdiniz ve bana ne kadar iyi davrandığınıza da inanamıyorum! Çok teşekkür ederim!

Tüm yurtdışı yayın haklarını halleden Kathleen'e. Kitaplarımı (ve beni!) tüm dünyaya taşıdığın için teşekkürler! Hâlâ inanılmaz geliyor.

Hiç sorulmadan Facebook'daki Kiera Cass fan sayfasını yöneten ve bundan dolayı önüne yığılan işten şikâyet etmeyen Samantha Clark'a. Çok, çok havalısın! Teşekkür ederim!

Beni Seç temalı Twitter, Tumbler ya da Facebook hesabı yöneten herkese. Yazdığınız dili okuyamıyorum ve bu bile bana göre çılgınlık! Gayretli ve yaratıcı olduğunuz ve benimle konuştuğunuz için teşekkürler. Cidden, en iyisisiniz!

Çok süper bir video yapıp ismini kitapta görmeye hak kazandığı için Georgia Whitaker'a. İsmini ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler!

Kimi unutuyorum? Bin kişi kadarınızı, sadece bunu biliyorum...

Northstar kilisesine (ki YEMİN EDERİM ki *Beni Seç* daha doğmadan önce gitmeye başlamıştım) Cass ailesine ev sahipliği yapmanız ve daima cesaret verdiğiniz için teşekkürler.

FTW'ya... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Çok komiksiniz ve sizi seviyorum.

The Fray'e, One Direction'a, Jack's Mannequin'e, Paramore'a, Elbow'a ve birçok diğer müzisyene bana senelerce ilham verdikleri için teşekkürler. Siz, bu öyküleri ateşleyen yakıttınız.

Ayrıca Coca Cola Zero'ya ve Low Fat Wheat Thins'e. Bazen Milk Duds'a da. Seneler içinde var olmam için çok önemliydiniz, yani teşekkürler.

Son olarak ve en önemlisi Tanrı'ya. Seneler önce yazmak, beni hayatımdaki çok karanlık bir zamandan kurtardı. Hedef göstergemde bile değildi ama hayatım oldu. Bunu hayatıma kutsal bir şeyin getirdiğine inanıyorum ve en stresli günlerde bile işim beni mutlu ediyor. Binlerce kez kutsanmış gibi hissediyorum ve hayatımı yazarak kazansam da hâlâ minnetimi ifade edecek kelimeleri bulamıyorum. Teşekkür ederim.

crepuscolario

